UNU

Lumina lunii are puteri speciale. Chiar şi în Beverly Hills, unde totul este strălucitor, fie că este autentic, fie că este fals, luna plină are o anumită magie. Te poate face să te comporţi nebuneşte, să-ţi asumi riscuri la care nu te-ai gândi niciodată la lumina zilei sau chiar să te dea complet peste cap. Lumina lunii îţi poate schimba radical viaţa. Şi totul începe atât de simplu...

Tu. El. Luna. Te-ai ars!

Hai să luăm drept exemplu noaptea cu lună plină din aprilie trecut. Practic, grădina strălucea de magia lunii. O simţeam pretutindeni în jurul meu, ameninţătoare.

Tipul momentului era Josh Tilton — în ultimul an, coleg cu mine la cursul de arte plastice — şi arăta grozav îmbrăcat în jeanşi Levi's şi tricou cenuşiu. Aflându-se el însuşi complet sub vraja lunii, s-a oprit lângă una dintre tufele noastre de trandafiri nobili şi a smuls din ea un boboc alb, perfect.

— Pentru tine, Shelby, mi-a şoptit.

Se comporta mai romantic decât o făcuse în aceeaşi seară, mai devreme, când îşi împărţise cu mine punga de popcorn la cinema multiplex. De fapt, părea să fie clipa perfectă a vieţii mele, aşa că nu i-am spus că mama mea vitregă o să-şi piardă minţile când o să vadă că lipseşte trandafirul. În schimb, am mirosit floarea şi l-am privit pe Josh în ochii lui albaştri, care sclipeau în lumina lunii. Senzaţia de leşin pe care-o aveam în capul pieptului s-a intensificat. Magie pură!

— Deci, a continuat el să-mi şoptească, accepţi să mergem împreună la balul de sfârşit de an?

Hmmm... eşti super drăguţ — Uf! Am inspirat adânc şi-am spus:

— Ar fi aşa de...

Deodată, aspersoarele au început să fâsâie.

— La dracu'! am ţipat.

Am rămas pe loc, de parc-aş fi fost o retardată, încercând orbeşte să mă feresc de apă, până când Josh m-a împins din calea jetului care —fâsss... fâsss... fâsss... — mă stropea pe faţă. Ne-am adăpostit amândoi sub portocalul ce desparte grădina de peluză.

Din păr mi se scurgeau picături de apă rece pe spate, dar îmi era atât de ruşine că ţopăisem lângă aspersor, încât m-am

prefăcut că nu-mi păsa.

— Ei bine, m-am înviorat, am spus, chicotind forţat.

Inima îmi bubuia în piept, dar nu-mi dădeam seama dacă era din pricina umilinţei prin care trecusem sau pentru că Josh se afla atât de aproape de mine.

— Grădinarul vostru are totul plănuit exact, a zis el, ştergându-mi apa de pe obraz.

Când s-a uitat în jos la buzele mele, am văzut că pe gene îi luceau stropi de apă. O, Dumnezeule! Voia să mă sărute!

— Deci... ai vrea?

Ştiam că vorbea despre bal, dar eu eram absorbită de buzele lui.

— Ce? Adică... da! am murmurat.

Iar în clipa următoare, a făcut-o. S-a aplecat spre mine, să mă sărute. Un sărut pentru care mă rugasem fără încetare încă din prima zi de primăvară. Un sărut despre care ştiam că avea să fie cel mai romantic din toată...

— Chiar nu pricepi o aluzie?

Vocea mamei mele vitrege alungase magia dată de lumina lunii.

— Sau trebuie să aduc furtunul?

Luminile începeau să revină la viaţă şi să lucească în jurul nostru, făcându-l pe Josh să sară înapoi. Iar mama mea vitregă, Priscilla — căreia tata îi spunea „Iepuraşule” —, pornise să traverseze peluza udă, spre noi. Nu părea să-i pese că apa îi strica pantofii de piele întoarsă, cu toc cui.

— Pleacă de lângă băiatu' ăla! mi-a strigat.

— Glumeşti, desigur! i-am întors-o. Îl ajut pe Josh să facă afişe pentru acţiunea de spălare a maşinilor în scop caritabil.

— Pe întuneric? s-a încruntat Priscilla.

— În fine... nu facem afişele chiar acum, evident, am spus.

Josh s-a îndreptat către ea.

— Permiteţi-mi să vă explic..., a început el. Priscilla a schiţat un zâmbet.

— Am văzut exact ce se-ntâmplă. Romeo, tu poţi s-o ştergi de-aici. Iar tu, Shelby, vii cu mine.

* * *

În numai şaizeci de secunde, Priscilla m-a escortat în casă şi

m-a supus unui interogatoriu sub candelabrul de cristal care-mi amintea de lumina crudă a becurilor din secţiile de poliţie. În rochia ei neagră, extrem de strâmtă, pe care o purtase la cina cu tatăl meu, Priscilla dădea roată mesei din sufragerie, ca un anchetator experimentat.

— Tatăl tău va fi foarte dezamăgit, a început ea. Asta este o încălcare clară a regulilor din această casă!

Am ridicat capul, ascultând-o. Mda... Sforăiturile inegale ale tatălui meu pluteau în jos dinspre apartamentul spaţios de la etaj. Presupunerea mea era că Priscilla făcuse de pază în mod deliberat. La urma urmei, stătea cu ochii pe mine încă din clipa în care se căsătorise cu tatăl meu, cu un an în urmă. Şi, cu cât mă supraveghea mai mult, cu atât mă străduiam mai mult să-i ofer ceva de văzut.

— Asta este picătura care a umplut paharul, mi-a zis, îndreptând spre mine un deget — unghiile-i erau ascuţite ca nişte pumnale şi vopsite roşii. Tatăl tău ţi-a spus foarte limpede că nu ai voie să-ţi dai întâlniri cu băieţii. Punct. O regulă explicabilă, după ultimul incident cu băiatul acela, Sawyer.

Da. Ultimul incident. Wes Sawyer. Nu era nevoie să-mi amintească. Îmi fuseseră de-ajuns cele două ore de predică pe care mi-o ţinuse tatăl meu, despre ce se întâmplă când le acorzi încrederea ta unor persoane care nu o merită. Dar acum, pe bune, de unde era să ştiu eu că acel Porsche îi aparţinea vecinului lui Wes, plecat în vacanţă? Wes mă luase de-acasă ca să-l ajut să înveţe pentru testul final pe care-l avea la biologie, întrucât era cât pe ce să nu obţină media de trecere. Dar asta n-a mai părut să conteze deloc după ce ne-am oprit să luăm hamburgeri de la In-N-Out Burger. Poliţiştilor nu le plăcuseră geamurile fumurii ale maşinii. Nici tatălui meu.

Stând acum în sufragerie, m-am rezemat de speteaza scaunului şi m-am uitat la Priscilla cât de sfidător am putut.

— Mda... mulţumesc pentru chestia asta. Lui Wes îi place la acea academie militară. Se pare că e foarte entuziasmat de faptul că luna asta va avea onoarea de a deveni cadet.

Priscilla şi-a mijit ochii puternic fardaţi.

— Foarte nostim, dar mă îndoiesc că vei mai face vreodată o cursă de viteză cu maşina.

— E prea devreme să ne pronunţăm.

M-am uitat la ea cât de urât am putut, dar ea, ca o

profesionistă desăvârşită, mi-a întors o privire de două ori mai dură. Concursul acesta de-a care-se-uită-mai-urât s-a încheiat de-abia când, amândouă, am observat prezenţa tatălui meu — în cadrul uşii, în halat de baie şi papuci, căscând.

— Ce se întâmplă aici? Shelby, tu de-abia acum ai venit acasă? Cât e ceasul?

— E doişpe jumate, i-a răspuns prompt Priscilla.

— Ai întârziat o oră?

Tata s-a scărpinat în cap — părul îi era vâlvoi, aşa cum trebuie să le stea oamenilor de ştiinţă, care-s cam săriţi de pe fix. De obicei, tata nu-şi amintea că trebuie să facă lucruri banale de genul să se pieptene, să cumpere lapte, să umple cu benzină rezervorul maşinii sau să-şi hrănească peştişorul auriu. Dar, de când cu marea lui descoperire în domeniul chimiei, ne puteam permite să plătim angajaţi care să îndeplinească zi de zi toate aceste sarcini neplăcute. În fine, cu excepţia pieptănatului...

— Bună, tată, am spus, pregătindu-mi în gând apărarea. Tehnic vorbind, am venit acasă de o oră. Am mai stat în grădină, dar, oricum, eram acasă.

Priscilla a clătinat din cap:

— Cu un tip.

— Dar... tată...

— La lumina lunii, a adăugat ea, aruncându-i tatei o privire cu subînţelesuri.

Tata a oftat profund, îndelung.

— Shelby, am mai discutat despre asta.

Am ridicat o mână:

— Înainte de a continua, află că nu e deloc o poveste asemănătoare celei cu Wes. Josh e un tip responsabil, jur! Şi chiar avea nevoie de ajutorul meu în seara asta.

— Shelby, nu trebuie să salvezi tu lumea, cu preţul sacrificării propriei tale persoane, a comentat tata. Tu ai întotdeauna intenţii bune, numai că, uneori, nu te poţi bizui pe primele tale impresii despre aceşti băieţi.

Şi-a tras un scaun de la masă şi s-a aşezat în faţa mea.

— De ce spui asta? Am întotdeauna o intuiţie excelentă în privinţa oamenilor.

Am arătat din cap către Priscilla, sugerând că „hei-nu-te-am-prevenit-eu-în-privinţa-ei?”, dar tata m-a ignorat.

— Nu poţi continua aşa, să te implici imediat într-o relaţie, fără ca mai întâi să te gândeşti la consecinţe. Trebuie să te comporţi cu responsabilitate.

Se uita la mine cu expresia aceea de om de ştiinţă. Cea care mă face întotdeauna să mă simt ca un şoarece de laborator. A continuat:

— Parcă era vorba că o să reflectezi asupra argumentelor pro şi contra.

— Am făcut-o, tată. Josh avea nevoie să-l ajut să facă afişe pentru acţiunea caritabilă din weekendul viitor, cu spălatul maşinilor. Urmează să strângem bani pentru un adăpost de animale.

Tata m-a privit încruntat.

— Şi aţi făcut afişele?

— Mai devreme, da. Nu m-am gândit că e mare lucru.

— Deci de data asta nu a fost ca atunci când l-ai ajutat pe băiatu' ăla... Sam... să-şi facă lucrarea despre Mark Twain?

Am clătinat din cap.

— Tată, vorbesc serios. Nu era Mark Twain, ci Jane Austen.

Tata a oftat.

— Ce vreau să spun este că sper că nu ai fost acasă la Josh, fără să vă supravegheze nimeni. Părinţii lui erau acasă?

— Păăăi... mmm...

Priscilla a dat din cap:

— Haideţi să discutăm la obiect. Shelby, ai minţit! Ne-ai anunţat că faci afişe cu prietenii tăi şi că pe urmă mergi la film cu Lauren.

— Dar am fost şi cu ea. Am fost un grup mai mare, tată. Mai mult decât atât, încă nu ţi-am spus cea mai tare chestie: Josh vrea să merg cu el la bal. Josh Tilton! Cel mai deştept tip din şcoală! Merge la Harvard sau cam aşa ceva... jur!

— Shelby, a zis tata, subliniind cu un oftat şi cu o ocheadă către lepuraş ceea ce avea să spună. Nu vei merge la bal. Mi-e teamă că nu pot să-ţi dau voie. Nu după tot tărăboiul din seara asta.

— Tărăboi? Să fac afişe pentru câinii fără adăpost nu înseamnă tărăboi.

Tata s-a uitat la mine cu îndoială.

— De data asta nu e la fel ca până acum, da? Te rog, nu-mi interzice să merg la bal. Mi-am găsit o rochie minunată, la Fred

Segal. O să fie grozav!

Mi-am şi închipuit cum o să arăt îmbrăcată cu ea. De un roz pal, lungă până la pământ, îmi camufla perfect picioarele lungi ca de barză şi-mi făcea sânii să pară mai mari, ceea ce era un lucru grozav pentru mine. Când arăţi ca un băţ, nu e uşor să-ţi găseşti o rochie care să-ţi vină bine.

— Shelby, nu eşti decât un copil. Vor mai fi şi alte baluri, a ridicat Priscilla din umeri. Şi dacă tot vorbeşti despre îmbrăcăminte, ţinuta asta nu este potrivită pentru vârsta ta.

Am rămas perplexă. Purtam un maiou cu un bolerou de dantelă şi o fustă scurtă. Nu era absolut deloc o ţinută indecentă, mai ales comparativ cu ce avea Priscilla în garderobă. Vreau să spun că dacă într-adevăr aş fi vrut să arăt ca o târfă, aş fi împrumutat din dulap rochia ei extrem de decoltată, aşa cum făcusem când mă furişasem în clubul de pe Sunset.

Însă aşa cum eram îmbrăcată în acea seară, nu eram deloc diferită de prietenele mele de la şcoală. Nu eram deloc super deştepte sau altceva de genul ăsta. Nu eram nici în trupa de teatru, şi nici în vreo formaţie de muzică. Unele dintre noi jucau soccer, dar cea mai mare parte din timp ne-o petreceam la cumpărături sau dându-ne întâlniri cu băieţii. De fapt, cele mai multe dintre prietenele mele mergeau la cumpărături, iar eu îmi dădeam întâlniri cu băieţii. Simpatia celor din jur pentru noi era la limită — o limită pe care banii o impun întotdeauna. Limita aceea la care trebuie să fii în pas cu moda — dar n-aveam de gând să mă transform într-un stereotip caracteristic pentru Beverly Hills. Faptul că încă eram brunetă demonstra pe de-a-ntregul acest fapt. Dar presupun că Priscilla se gândea că trebuia să mă îmbrac precum o călugăriţă sau ceva asemănător.

Pentru că eu tăceam uluită, Priscilla a continuat să mă certe:

— Ar trebui să arăţi ca o lady şi...

— De ce nu stai jos, Iepuraşule? i-a zis tata, închizându-i gura, în sfârşit.

Fără nici o tragere de inimă, Priscilla s-a cufundat într-unul dintre scaunele modern tapiţate.

— Shelby, a continuat tata, am avut încredere în tine când ne-ai spus că mergi în cutare loc, împreună cu anumiţi prieteni de-ai tăi. Încrederea este un lucru fragil.

— Pot să spun şi eu ceva? şi-a dezvelit Priscilla dinţii albi într-

un rânjet, iar contrastul lor cu rujul ţipător o făceau să arate ca un vampir pregătit să-şi atace victima. Toată situaţia asta este foarte decepţionantă. Nu pot să cred că-l manipulezi în halul acesta pe tatăl tău, Shelby!

— Îl manipulez? Era foarte interesant că această afirmaţie venea tocmai din partea ei. Priscilla fusese cea care se aruncase în braţele tatălui meu la congresul de chirurgie plastică unde el dezvăluise miraculosul medicament pe care-l descoperise, după care ea ne manipulase vieţile.

Tatăl meu chiar e un tip obişnuit, aşa că poate fusese prea impresionat de sânii Priscillei şi de hainele ei stridente, ca să-şi mai dea seama ce fel de om este cu adevărat. De când murise mama, cu trei ani în urmă, tata avusese grave lipsuri pe terenul întâlnirilor amoroase. Se copsese aşadar tocmai bine ca să fie sedus, iar Priscilla ştia asta.

După mai puţin de patru luni de când se cunoscuseră, chiar când fusese împărţit capitalul în compania tatălui meu, făcând din el primul multimilionar din Milwaukee, Priscilla îl convinsese să o ia de nevastă şi să facă o nuntă uriaşă, de prost-gust, demnă de E! channel. Dar realizarea ei cea mai mare fusese să-l determine pe tata să ne lăsăm baltă vieţile şi prietenii, ca să ne mutăm în această fortăreaţă din Beverly Hills. Când întrebasem de ce trebuia să ne mutăm, tata îmi răspunsese că aveam nevoie de un nou început; Dar am avut dintotdeauna convingerea că fusese din pricina Priscillei, pentru ca ea să fie mai aproape de chirurgul ei plastician.

— E târziu, a spus tata, scărpinându-se din nou în părul vâlvoi. Ar trebui să mergi la culcare, Shelby. Cu toţii ar trebui să mergem.

Am ridicat din umeri.

— Da. Continuăm discuţia asta mâine-dimineaţă. Aminteşte-ţi, dragul meu, că avem câteva opţiuni, a mai adăugat Priscilla, privindu-l pe tata cu subînţeles.

Până să apuc eu să mai întreb la ce se referea, ea-l şi luase pe tata şi porniră spre dormitor.

Rămăsesem acolo, întrebându-mă ce voise oare să spună prin opţiuni. Din nefericire, nu peste mult timp aveam să aflu.

* * *

Am dormit extrem de prost în acea noapte. Furişându-se pe fereastra mea, luna plină — ca un uriaş cadran de orologiu luminat — m-a ţinut trează. Iar şi iar, m-am întrebat ce punea Priscilla la cale. Deja îmi interziseseră să merg la bal. Dar oare ce altceva aveau să-mi mai facă?

Nu eram deloc un copil rău. Sigur, câteodată mai întârziam pe-afară, dar asta doar pentru că nu-mi plăcea să mă aflu prin preajma Priscillei, mai ales când stătea întruna agăţată de tata. Aşa că nu era nevoie să mă bată atâta la cap să nu mai ies să-mi pierd vremea cu băieţii. Aveam note bune, deci nu era vina mea că băieţii de la şcoală îmi cereau ajutorul şi că uneori asta însemna că nici nu-mi mai dădeam seama cât de repede trecea timpul. Nu credeam că era ceva rău în faptul că ajutam pe cineva la nevoie, mai ales dacă era vorba de un tip drăguţ.

Să mai spun şi că, în ultima vreme, încercasem să fiu mai responsabilă? Acum ştiam că, dacă mă furişam afară din casă, să ajut pe cineva, în ultima clipă, la un proiect, acest fapt se putea transforma într-o cursă de viteză cu maşina. Îmi dădusem seama că un tip care se antrenează ca jucător de fotbal se descurcă mai greu în bibliotecă. O păţisem. Iar acum, când încercam să respect regulile, o simplă plimbare la lumina lunii stricase totul.

Dar Josh Tilton? Mă îndoiesc că el avea vreun necaz. Eu eram cea învinovăţită din pricina unui băiat care îndrăznise să forţeze regulile şi să mă facă să încalc interdicţia de a ajunge acasă mai târziu de o anumită oră. Viaţa era atât de nedreaptă!

În dimineaţa următoare, Priscilla şi tatăl meu erau afară, pe terasa pavată cu piatră, unde-şi luau micul dejun, când, într-un târziu, am reuşit să cobor şi eu. În spatele lor se întindea peluza verde, ca de catifea, făcându-i să arate precum un cuplu perfect dintr-un tablou, admirabili în costumele lor modeme de tenis, în timp ce eu nici măcar nu mă pieptănasem.

M-am îndreptat spre masă şi m-am aruncat într-unul din scaunele de metal alb.

— Uite-o şi pe somnoroasa mea, a zis tata.

Am schiţat un zâmbet spre el. Nu-mi mai spusese „somnoroasa mea” de foarte multă vreme.

— Asta-i pentru tine, mi-a zis, întinzându-mi un pahar cu suc de portocale proaspăt făcut, pe care-l turnase din cana de cristal aflată pe masă.

Priscilla mi-a aruncat un zâmbet de complezenţă pe deasupra revistei de modă.

— Bună dimineaţa, Shelby.

— Bună.

Am sorbit o gură de suc şi am luat o felie de pâine prăjită.

Tata mi-a întins dulceaţa de căpşuni fără ca măcar să mă întrebe dacă voiam. Mi-am pus un strat gros pe felia de pâine, apoi m-am oprit. Era prea linişte. Şi erau prea amabili. Foarte ciudat...

— Bun. Ce se-ntâmplă aici? am întrebat şi mi-am lăsat pe masă felia de pâine şi cuţitul.

Tata şi-a dres glasul.

— Am continuat discuţia, iar eu şi Iepuraşul meu credem că ai nevoie de o pauză.

— Vara aproape că a sosit, tată. O să am două luni de vacanţă.

— Nu, a continuat Priscilla, dându-şi după ureche o şuviţă din părul negru. Tatăl tău vrea să spună că este nevoie să stai o vreme departe de noi.

— Păi chiar o să fiu departe de voi. Eu şi prietenele mele plănuim o excursie la Gabo.

— Nu. Priscilla şi-a pus o mână pe cea a tatălui meu. Mi-e teamă că nu. Mike?

— Ăăă.. . am tot discutat şi credem că poate ar fi bine să pleci undeva la aer curat şi să fii ajutată de un consilier.

Inima începea să-mi bată cu putere.

— De un consilier?

Tata a confirmat, clătinând din cap.

— Să petreci o vreme lucrând la comportamentul tău.

— Da, a adăugat Priscilla cu glas suav. E vorba de un program de cea mai înaltă calitate, pentru adolescenţi, care asigură condiţii unice.

Of, la dracu'! Vrea să spună o tabără de reeducare. Mi-am amintit poveştile auzite la şcoală despre copiii care erau trimişi să facă drumeţii prin munţi o vară întreagă, într-un astfel de „program de cea mai înaltă calitate”. Toţi se întorceau cu creierele spălate, de parcă erau cu totul alte fiinţe. Eram sigură că exact asta spera şi Priscilla.

În timp ce fierbeam în suc propriu, Priscilla, calmă, a căutat în geantă şi a scos de-acolo un teanc de broşuri lucioase. Le-a

aşezat pe masă, în evantai, în faţa mea şi a tatălui meu.

— Preferata mea dintre toate este ferma Canionul Roşu, de fapt un institut pentru dezvoltarea abilităţilor personale, din deşertul Utah.

— Stai puţin. Tată, tu chiar crezi că trebuie să merg într-o tabără de reeducare?

N-am reuşit să-mi stăpânesc furia din glas. Nu-mi mai spusese nimeni niciodată că am tulburări de comportament. Şi, cu siguranţă, nu tatăl meu care, până să fie hipnotizat de Priscilla, fusese aproape rezonabil.

— Trebuie să-mi recâştig încrederea în tine. Dacă pleci o vreme, ar putea să-ţi facă bine.

Tata privea masa fix, de parcă s-ar fi simţit stânjenit de faptul că îmi turna falsele argumente ale Priscillei:

— O tabără ca asta ar putea să te ajute să înveţi câteva lucruri ce-ţi vor fi utile în viaţă, să-ţi ofere o anumită perspectivă.

— Mulţumesc. E foarte reconfortant să vezi că propriul tău tată te aruncă în gura lupilor, am spus, încă nevenindu-mi să cred că mă trăda.

Tata mi-a susţinut privirea pentru o clipă. Arăta de parcă ar fi vrut să mai adauge ceva. Speram că avea să mă asigure că tot ce-mi spuseseră fusese doar o idee proastă, pe care era mai bine s-o dăm uitării. Dar nu m-a asigurat de nimic. M-a privit într-un fel trist, obosit — părea să-mi sugereze că nu ştia ce să se facă cu mine. M-a durut să citesc acest lucru în ochii lui.

Am luat una dintre broşuri doar ca să nu fiu nevoită să mă mai uit la el.

— Poate că o să ţi se pară distractiv, a mai zis el.

Brrr... Chipurile copiilor din broşura care prezenta tabăra Strugurii Sălbatici m-au făcut să mă chircesc de spaimă. Arătau de parcă li se ţinea un pistol în ceafă ca să fie obligaţi să zâmbească.

Dar pe tata nu părea să-l deranjeze chestia asta.

— Situată în maiestuoşii munţi Montana de Vest, tabăra Strugurii Sălbatici oferă cele mai bune condiţii din ţară pentru o eficientă terapie la distanţă pentru adolescenţi. Ţie îţi place la munte. O să fie frumos acolo, la altitudine, a spus el cu — sperам eu — fals entuziasm.

Am răsfoit câteva broşuri şi m-am oprit în cele din urmă la cea

despre Canionul Roşu.

— Preferata Priscillei e descrisă ca o tabără militară în care-ţi este testată rezistenţa. Opt kilometri de alergare prin deşert? Parc-ar fi iadul pe pământ!

— Shelby, ai grijă cum te exprimi, mi-a şoptit Priscilla. Iar aerul de deşert poate fi cu-adevărat benefic pentru piele. Sunt oameni care plătesc mii de dolari ca să-şi testeze rezistenţa într-un spa din deşert.

— Nu e un spa, tocmai asta-i problema. M-am încruntat la ea, după care m-am întors spre tata. Vrei să alerg prin deşert? Sunt un copil chiar aşa de rău?

Nu mi-a răspuns, ci a continuat să răsfoiască o altă broşură.

— Înot, artă şi meşteşuguri, trageri cu arcul, a spus, cu un zâmbet plin de speranţă. Arată ca nişte tabere obişnuite.

— Taberele obişnuite nu servesc terapie la desert, am continuat eu.

Tata a redevenit grav.

— Uite, ascultă ce scrie despre asta: Participanţii îşi însuşesc respectul de sine, disciplina şi bucuria de a-i ajuta pe cei din jurul lor. După experienţa acumulată în timpul proiectelor din domeniul serviciilor în slujba comunităţii, absolvenţii noştri vor continua să aibă vieţi productive, la baza cărora vor sta solidele valori americane.

— Disciplină? Servicii în slujba comunităţii? m-am cutremurat eu, imaginându-mi cum mi-ar fi stat într-o salopetă portocalie, lălâie, adunând gunoiul de pe marginea străzilor. Am comentat: Se pare că vacanţa de vară va fi distractivă.

Tata m-a bătut uşurel pe braţ.

— Mai uită-te pe broşuri. E de dorit să găseşti una care să-ţi placă.

— Am sunat deja la Canionul Roşu, a spus Priscilla pe un ton vioi. Au un loc pentru tine, dacă vrei să faci o încercare. Un pic de disciplină şi de condiţie fizică ţi-ar face bine.

— Vreau să ai şi tu un cuvânt de spus în chestia asta, Shelby. Alege-o pe cea care crezi că-ţi va plăcea, mi-a spus tata, aruncându-i Priscillei o privire care arăta că nu se solidariza cu ce spusese ea.

Fără nici un chef, m-am apucat să citesc broşurile la modul serios. Fiecare tabără promitea ca, la sfârşitul verii, adolescenţii să se întoarcă acasă echilibraţi. Erau acolo şi liste cu tulburările

de comportament pe care le tratau. Fotografii lucioase cu tabere impecabile şi camere ca de cazarmă. Cu fiecare minut care trecea, mi-era tot mai greaţă.

În cele din urmă, după ce am dat deoparte câteva în care apăreau fotografii ale unor copii care zâmbeau ca nişte zombi, am luat una pe a cărei copertă erau nişte munţi.

În inima pădurilor din Oregon, Tabăra Semilunii oferă condiţii exclusive, individualizate. Scopul nostru nu este să-i schimbăm pe tineri în ceea ce cred părinţii lor că ar trebui să fie, ci să le aprofundăm cunoaşterea de sine şi să înţeleagă cine sunt ei de fapt. Aceste transformări se petrec în fiecare vară în Tabăra Semilunii, prin activităţi tradiţionale de tabără şi o varietate de exerciţii artistice.

Am oftat adânc.

— Măcar asta nu sună de parc-ar fi vorba de tortură sau de spălarea creierului.

— Tabăra Semilunii este un început bun, a comentat Priscilla ridicând din umeri. Dar nu pare să ofere disciplina de care ai nevoie. Am să-ţi rezerv un loc la Canionul Roşu.

— Dar ce-ar fi dacă nu apelăm la nici una dintre ele? am spus, într-o ultimă încercare disperată. Ştiu că în ultima vreme nu am fost chiar o fiică perfectă, dar...

Priscilla a simulat că tuşeşte şi i-a aruncat o privire tatălui meu.

Am încercat s-o ignor, dându-mi seama că lucrul pentru care mă luptam era mai mult decât vara aceea.

— Uitaţi, am să-ncerc să respect toate regulile voastre. Am să mă străduiesc să fiu drăguţă cu Iepuraşul tău, tată. Dar, vă rog, nu mă obligaţi să plec.

Dar chiar în clipa în care rosteam aceste cuvinte, ştiam că era prea târziu.

Zâmbetul Priscillei îmi sugera că eram ca şi plecată.

DOI

Ultimele săptămâni de şcoală s-au scurs, balul de absolvire a sosit şi a trecut şi el — Josh Tilton a fost însoţit de Sophie Brewer, vicepreşedinta Societăţii de Recunoaştere a Meritelor Liceenilor —, în timp ce viaţa mea lipsită de griji a apucat-o

vertiginos pe o pantă descendentă. Magia lunii şi-a pierdut complet efectul.

Astfel, în a doua săptămână a lunii iunie, m-am trezit printre o mulţime de copii gălăgioşi adunaţi în jurul autocarului către Tabăra Semilunii, din parcarea de lângă Aeroportul Portland. În timp ce scotoceam prin rucsac după o gumă de mestecat, o fată cu ochelari de soare m-a tras de mânecă. Înfăţişarea ei mi-a evocat un elf. Nu din acela înalt, ca în Stăpânul Inelelor, ci genul construit ca o jucărie, precum cei de la Polul Nord.

Avea o faţă mică, palidă, în contrast cu părul negru-albastru; m-a întrebat:

— N-am zburat cumva cu acelaşi avion, de la Los Angeles?

Am confirmat clătinând din cap. O văzusem — la doar câteva rânduri depărtare de mine — citind un exemplar din Paris Match.

— Ba da, i-am răspuns.

A clătinat şi ea din cap, apoi s-a uitat fix la picăturile de ploaie care săreau pe trotuarul cald în acea după-amiază, părând că mă ignoră, acum, că ştia de unde proveneam. Era foarte mult pentru o conversaţie cu un elf.

Ca să treacă timpul mai repede, mi-am dat cu gloss pe buze şi mi-am înfoiat părul, folosindu-mă de oglindă ca să văd ce băieţi se aflau la rând, în spatele meu. Unii dintre ei aveau potenţial, mai ales tipul blond şi înalt care, când m-am uitat la el insistent, mi-am dat seama că semăna cu Brad Pitt. Dar — mi-am amintit şi mi-am spus mie însămi — ultimul lucru de care aveam nevoie era să mă concentrez asupra băieţilor. Trebuia să mă abţin toată vara, dacă voiam să mă ţin departe de tot ce însemna deşert de nisip şi uniforme militare.

Rândul înainta încet şi am ajuns în faţa compartimentului pentru bagaje, în care se vedeau nenumărate seturi de genţi de călătorie asortate Louis Vuitton şi echipamente de drumeţie foarte scumpe. I-am întins geanta mea de voiaj American Tourister tipului bubos care încărca bagajele.

— Ca o turmă de oi, a zis fata-elf, trăgând după ea un cărucior de aeroport cu bagaje, îndreptându-se către acel tip.

— Poftim?

— Cumpără obiecte de marcă la fel ca nişte oi, a zis ridicând din umeri. De parcă ar avea vreo importanţă în ce îţi cari echipamentul de camping.

— E simplu pentru tine s-o spui, i-a replicat o fată roşcată,

băgându-se în faţa noastră la rând. Când eşti miliardar, cred că prima impresie nu contează. A împins cu putere o valiză uriaşă, cu monogramă, către băiatul care se ocupa de bagaje, apoi mi-a cercetat chipul lipsit de expresie. E Ariel DeVoisier! Moştenitoarea mărcii de parfumuri!

— A! am clipit eu spre ea. Grozav!

DeVoisier? Văzusem numele la raioanele de cosmetice, dar fata-elf nu arăta deloc glamuroasă sau ceva de genul acesta. Purta un pulover cu nasturi încheiat până la gât, iar pantalonii trei sferturi, cafenii erau absolut normali. Totuşi, ochelarii de soare aveau la colţuri nişte pietricele care imitau diamantele.

Între timp, fata cu părul roşu îmi zâmbea.

— Eu sunt Jenna Grant. Tatăl meu lucrează în domeniul imobiliarelor, în South Beach. Apoi a făcut un fel de piruetă, arătând spre jacheta de un roz strident şi fusta mini asortată şi-a zis: Prada.

— Drăguţ, am spus, ridicând din umeri.

Era o combinaţie simpatică la urma urmei, dar, în mod evident, nu cea mai potrivită pentru camping. Mai mult decât atât, nu mă prea impresionau lucrurile de la Prada. Adică, pe bune, cu un an în urmă, când stăteam în Milwaukee, toate prietenele mele îşi făceau cumpărăturile la Old Navy. Nimănui nu-i păsa ce marcă porţi, atâta vreme cât arătai bine în hainele pe care le îmbrăcai.

Jenna m-a măsurat din cap până-n picioare, de parcă ar fi încercat să folosească raze X ca să-mi verifice etichetele de pe dosul hainelor.

— Scuză-mă... tu eşti...

Din tonul ei obraznic am înţeles că nu era mulţumită de reacţia mea lipsită de entuziasm, sau de pantalonii mei scurţi American Eagle, de hanoracul cu fermoar şi maioul Roxy. Fiindcă tot a venit vorba de mărci, eu nu sunt deloc preocupată să fiu în pas cu moda sau ceva de genul acesta. Un pic de machiaj, câteva şuviţe aurii care să dea puţină strălucire părului meu plictisitor de castaniu... şi-s gata de plecare. I-am adresat un zâmbet plin de încredere şi m-am prezentat:

— Sunt Shelby Locke.

— Stai puţin... de la Locke Cosmeceuticals? a replicat Jenna cu sufletul la gură.

— Da. Şi?

— Nu se poate!!! a făcut Jenna ochii mari. Maică-mea are mare încredere în Re-Gen. Persoanele care folosesc Botox cheltuie o avere. Re-Gen, incredibil!

Deodată, tot rândul de tineri s-a strâns ciorchine în jurul meu, vorbind despre Re-Gen. Doar Ariel stătea deoparte, părând a fi singura persoană neinteresată de produsele farmaceutice din domeniul chirurgiei plastice, descoperite de tatăl meu. Între timp, toată lumea începuse să discute despre chirurgii plasticieni ai părinţilor sau despre cineva despre care ştiau că voia Re-Gen. Era înfiorător! Cel puţin, la mine la şcoală, toată lumea depăşea pe toată lumea în celebritate, bani sau altceva.

Obrajii îmi ardeau. M-am retras din mulţime.

— Nu-i mare lucru, am spus.

— Dragi băieţi şi fete, trebuie să menţinem ordinea la înregistrare.

Aflat în faţa uşilor autocarului, un tip în vârstă, cu mustaţă şi cu o burtă mare, cu greu ascunsă sub un tricou polo pe care scria Tabăra Semilunii, a bătut din palme.

— Aşezaţi-vă la rând, haideţi!

Mormăind, ne-am aşezat cu toţii în ordine.

— Deci eşti un soi de celebritate, a mormăit Ariel. Bravo ţie!

— Mda..., am spus, ridicând din sprânceană. Bravo mie, Miss Miliardara.

Ariel se ascunsese în spatele bretonului drept, dar tot i-am văzut zâmbetul din ochi.

După ce aflase de Re-Gen, Jenna se pare că decisese că eram o persoană pe care merita s-o cunoască. A început să dezvăluie secrete despre cea de-a doua casă a familiei, din Hamptons, despre bucătarul personal al mamei ei, specialist în reţete crudivore, care ştia să facă un carpaccio — ce-o mai fi însemnând şi asta? — cu chimen de-a dreptul divin. Când ne-a venit rândul, deja mă durea capul.

— Salut, eu sunt domnul Winters, a spus tipul cel în vârstă, căutându-mi numele pe foaia prinsă de clipboard. Lăsaţi-vă telefoanele mobile, PDA-urile, MP3 player-ele, jocurile video şi alte aparate electronice în cutia de pe locul din faţa voastră.

— PDA-ul meu?

Mi-am strâns rucsacul la piept. Voiam să le trimit prietenelor mele un mesaj în care să le dau raportul zilnic despre tabără.

— N-o să-i simţi lipsa, a spus domnul Winters, schiţând un

zâmbet.

Ariel şi-a dat ochii peste cap, dar s-a scotocit şi a scos telefonul mobil.

Domnul Winters a bătut cu stiloul în clipboard:

— Să mergem, fetelor. Avem un program care trebuie respectat.

Acestea fiind spuse, m-am suit în autocarul întunecos şi mi-am aruncat PDA-ul, ultima mea legătură cu lumea de-afară, în cutia de plastic.

* * *

Am citit întruna în timp ce autocarul a înaintat kilometri întregi şi ajunsesem la jumătatea romanului de dragoste când, cu o frână bruscă, ne-am oprit. M-am uitat pe geam şi am văzut o limuzină neagră oprind în dreptul nostru, pe acostament.

— Rămâneţi la locurile voastre, copii. Nu durează decât o secundă, ne-a anunţat domnul Winters, în timp ce înainta rapid spre partea din faţă a autocarului.

Jenna — care stătea în dreptul nostru, al meu şi al lui Ariel, pe celălalt rând de scaune — a zis:

— De ce n-am venit şi eu cu limuzina de la aeroport?

Băieţii din spatele nostru au început să huiduiască şi să râdă. Unul dintre ei s-a aplecat spre noi. Era blondul pe care-l văzusem în spatele meu în rând — Brad Pitt, la care mă holbasem eu.

— În fiecare tabără e câte una de genu' ăsta.

Am ridicat din sprâncene:

— De ce gen?

— O prima donna, a spus, strâmbându-se, aproape surâzând dispreţuitor.

— Bineee!

Am clătinat din cap şi m-am aşezat la locul meu.

— Ai grijă cu tipu' ăsta, mi-a şoptit Ariel. E Charles Morton. Nebun de legat. Taică-său are şapte ziare de scandal, răspândite în toată lumea. Acum câţiva ani, a încercat să-şi cumpere plecarea din tabăra Vârful Pinnacle din Idaho, promiţându-i consilierului că-i dă numărul de telefon mobil al lui Reese Witherspoon. Cum asta n-a funcţionat, a încercat să fugă. L-au găsit făcând autostopul pe Autostrada Interstate. E total

sărit de pe fix.

— Aşa pare să fie, am schiţat eu un zâmbet către Ariel, impresionată că era aşa de informată. Se pare că e foarte mică lumea taberelor de reeducare.

A confirmat clătinând din cap.

— Pe unii dintre ei îi văd în fiecare an în tabără. Părinţii lor continuă să cheltuie banii, când de fapt taberele astea în locuri stupide nu funcţionează deloc. Vor continua probabil să ne trimită aici până când vom termina şcoala.

Mă gândeam de ce oare continua Ariel să fie trimisă în tabără, dar n-am întrebat-o. Probabil că era vorba de o situaţie asemănătoare cu a mea — o mamă vitregă rea, care încerca să-i distrugă viaţa, sau poate că părinţii ei erau prea nebuni ca să le pese.

— Aşadar, ai mai fost până acum în Tabăra Semilunii? am întrebat-o.

— Da, e foarte plăcut, comparativ cu locul în care am fost anul trecut.

Zâmbetul de elf al lui Ariel s-a estompat.

— Despre ce tabără vorbeşti? A fost chiar aşa de rău?

— Ferma Canionul Roşu. De câte ori îi pronunţ numele, cicatricea de la rana făcută de un scorpion mă înjunghie.

Am clipit nedumerită spre ea.

— Tabăra militară din deşert? Al treilea cerc al iadului, nu? am întrebat-o, gândindu-mă că poate glumea.

Dar Ariel nu a râs.

— Aproape că era să mă omoare vara trecută, mi-a mărturisit înfiorată.

Am privit-o cercetător, ca să văd dacă vorbea serios, iar ce am observat m-a făcut să mă cutremur.

— Of... maică-mea vitregă mi-a spus că dacă lucrurile nu merg bine aici, acolo am să sfârşesc! am zis.

Buzele lui Ariel s-au crispat:

— Crede-mă! E oribil! Se urlă tot timpul la tine, ţi se aruncă ordine, eşti obligată să alergi kilometri întregi pe dunele de nisip.

— Deci ce se spune în broşură nu este o minciună, am concluzionat.

— De fapt, sunt o mulţime de lucruri despre care nu se pomeneşte nimic în broşură. Există un loc de detenţie, izolat,

numit Coliba Cugetării. Am fost trimisă o dată acolo pentru douăzeci şi patru de ore, pentru că, din neatenţie, nu-mi făcusem patul cum trebuia.

— Nu se poate!

— Şi totuşi nu asta a fost partea cea mai rea, Shelby. Toţi de-acolo încearcă să te distrugă, să te transforme într-un fel de robot.

Chiar atunci, autocarul s-a clătinat şi s-a auzit un clanc! — zgomotul făcut când uşa compartimentului de bagaje fusese închisă. În timp ce limuzina se îndepărta în viteză, domnul Winters a urcat înapoi în autocar, însoţit de un băiat — nu era genul de băiat despre care să spui pe loc că e drăguţ, dar, categoric, era genul de la care nu-ţi poţi lua ochii.

Părul negru îi acoperea fruntea, iar pielea de nuanţa măslinei lucea în semiîntuneric. Era înalt şi avea braţele lungi. Jacheta de piele, un tricou negru asortat, jeanşii Levi's şi cizmele de motociclist demonstrau că era orice altceva, dar nu un tânăr licean ca şi ceilalţi băieţi din autocar. Dar nu se purta precum tipii adepţi ai stilului gotic, îmbrăcaţi în negru din cap până-n picioare. Rămăsese nemişcat pe intervalul de trecere, ca şi cum i-ar fi provocat pe ceilalţi să spună ceva.

Ei, da. Rebelul care face necazuri, existent în orice şcoală de care am auzit vreodată, lăsat singur să-şi poarte de grijă. Băiatul drăguţ care-ţi dă întâlnire şi care-ţi distruge viaţa. Nu eram deloc impresionată de el! Dar când şi-a dat jos ochelarii de soare, m-am trezit uitându-mă fix în ochii lui adânci, de culoarea chihlimbarului.

— Austin Bridges al III-lea, a şoptit Ariel, şi şi-a fluturat scurt mâna spre el în semn de salut. Ce caută aici?

— Poftim? Nu e o prezenţă obişnuită în taberele de reeducare?

Ariel a clădnat din cap:

— Niciodată!

Jenna s-a aplecat înspre noi, pe intervalul de trecere.

— Îl cunoşti? s-a repezit să întrebe.

Ariel a confirmat dând din cap.

— Tatăl lui şi apropiaţii săi stau în casa noastră de pe plajă când călătoresc în sudul Californiei. Îi cunoaştem bine pe cei din familia Bridges.

— Hei, stai aşa! Bridges? Ăsta e fiul cântăreţului ăla

descreierat, conducătorul trupei Buming Bridges? am spus, strâmbând din nas.

Ariel şi Jenna s-au uitat la mine de parcă eram nebună.

— Îmi pare rău. Am auzit de ei, dar nu reuşesc să ţin pasul cu fostele vedete rock, demodate, am spus, ridicând din umeri.

— Austin a apărut pe coperta revistei People acum trei luni, împreună cu tatăl lui, a comentat Jenna.

— Probabil c-am ratat chestia asta, am murmurat.

Băieţii din spatele nostru au scos un mic strigăt de entuziasm când Austin s-a uitat după un loc liber.

„Dansând pe mormântul tău! Voi dansa pe mormântul tău, draga mea!”, cântau ei, denaturând cuvintele ultimului hit al trupei Buming Bridges.

Austin s-a încruntat la ei, făcându-i să tacă instantaneu.

— E vreo problemă, băieţi?

Uau! Alarmă: accent britanic! îmi place când cineva vorbeşte cu accent. M-am ridicat în scaun, ca să mă asigur că nu pierd nici un cuvânt.

În timp ce autocarul înainta legănându-se, Austin şi-a dat rucsacul jos de pe umăr şi s-a aşezat pe un loc liber aflat cu câteva rânduri în faţa noastră, continuând să se uite la petrecăreţii din spatele nostru. Privirea lui era acum atât de fierbinte, încât jur că aproape am văzut că din ea se înalţă fum.

— Deci? E vreo problemă? a repetat Austin.

Charles se făcuse roşu la faţă.

— Ia-o mai uşor, frate! N-am făcut altceva decât să cântăm.

— Cum voi, americanii, sunteţi pasionaţi de vorbărie, nu abandonaţi preocuparea voastră principală! le-a zis Austin pe un ton caustic.

Hmmm... Am încetat să mă mai uit şi m-am întors la lectura romanului meu de dragoste. De fapt, mă prefăceam că citesc. Ochii mei erau la părul lucios al lui Austin Bridges al III-lea. Tabăra tocmai devenea cu mult mai interesantă.

* * *

Parcă trecuse o eternitate, când drumul asfaltat s-a sfârşit, iar autocarul a pătruns într-un tunel format din copaci veşnic verzi, foarte deşi. Pe fereastră vedeam trunchiurile unul lângă altul, până departe. Arbuşti de muri încâlciţi, ferigi uriaşe, cu aspect

preistoric, tufe pitice umpleau cele câteva spaţii din peisajul dominat de pădure. Peste tot, numai verde şi nuanţe de maro — era cea mai mare porţie de natură pe care o vedeam de când ne mutaserăm în California.

— O pădure interzisă, a spus Ariel.

M-am uitat cu atenţie la ea — avea o expresie serioasă — şi am întrebat-o:

— OK. Trebuie să ştiu: vorbeşti limba elvish, a elfilor?

Şi-a mijit ochii:

— Poftim?

— Nimic. Adică... chiar e o pădure interzisă?

— Ştii tu... ca în poveştile cu zâne. E întunecoasă şi plină de primejdii. Genul de loc în care intri, dar de unde nu te mai întorci niciodată. Locul în care descoperi că arborii vorbesc şi creaturile sunt magice.

— Hmmm...

— Acum o să crezi despre mine că sunt o ciudată.

— Nu, nu! Cred doar că ai o imaginaţie bogată, am spus. Dar sunt cât se poate de sigură că asta e doar o pădure bătrână, obişnuită.

Ariel părea indignată.

— De fapt, am auzit că, acum câţiva ani, un copil a fugit în pădurea asta şi a dispărut.

— Poate că li s-a spus povestea asta copiilor ca să-i împiedice să mai fugă.

Ariel a ridicat din umeri.

— Spre Pacificul de Nord-Vest sunt pume peste tot. Ca să nu mai pomenesc de coioţi, urşi negri, chiar şi câte-un grizzly, din când în când. Nu aş dori să-mi încerc norocul.

Am aruncat din nou o privire către costumaţia îngrijită şi totuşi pretenţioasă a lui Ariel — curat stil Manhattan! Nu mi-aş fi închipuit că făcuse atât de des drumeţii prin natură. De fapt, cei mai mulţi dintre aceşti copii nu arătau ca nişte excursionişti pe munte. Dar, când mergi undeva ca să faci terapie, poate că echipamentul de camping trece pe locul al doilea.

— Vezi cum se întind copacii până la linia orizontului? mi-a şoptit Ariel. Parc-am fi în altă lume.

Mda... parcă...

Deodată, autocarul a derapat violent. Mai multe fete şi câţiva băieţi au început să ţipe. Domnul Winters, pe care de-abia îl

auzeam peste întrebările copilăreşti şi strigătele băieţilor, ne-a strigat din difuzoare:

— Copii, avem o pană de cauciuc. Nu e nici un motiv să vă speriaţi. întoarceţi-vă la locurile voastre! Staţi liniştiţi!

— „Staţi liniştiţi!”, a bombănit Ariel, în timp ce autocarul trăgea încet pe dreapta. Întotdeauna ţi se spune asta în taberele de reeducare, dar nimeni nu face niciodată aşa.

După o oră, încă eram înţepeniţi în scaunele noastre, aşteptând fabuloasa înlocuire a autocarului nostru. Starea de spirit mai avea puţin şi o depăşea pe cea specifică unei răscoale, când o doamnă înaltă, cu pălărie de paie şi cu o chitară a început să zdrăngăne ultima strofă, îngrozitoare, dintr-un cântec despre şuncă prăjită.

Domnul Winters — care se ocupase de reclamaţii timp de cincizeci şi nouă de minute din ultimele şaizeci care trecuseră — a ajuns la intercom.

— OK, excursioniştilor. O să ne dăm jos din autocar ca să ne mai dezmorţim picioarele, cât timp vom aştepta, ne-a anunţat el. Doar cinci minute, copii. Şi să staţi pe-aproape. Nu vrem să se piardă nimeni.

Jos, toată lumea şi-a pus rucsacul pe iarba de pe acostamentul şoselei. Desigur, unii băieţi — şi chiar şi câteva fete — au intrat în pădure ca să facă pipi, în timp ce madam Chitară şi domnul Winters ne supravegheau de la marginea pădurii. Domnul Winters părea destul de îngăduitor. Vreau să spun că, într-o secundă, orice copil ar fi putut să...

— Hei!

Un strigăt a făcut să zornăie geamurile autocarului şi s-a pierdut printre nesfârşitele şiruri de copaci.

— Domnule Winters!

Un băiat ca scos din minţi, în pantaloni kaki cu buzunare laterale şi un tricou polo roz, foarte larg, a ţâşnit dintre copaci.

— Nişte copii au fugit în pădure!

Winters aproape că a aruncat megafonul.

— Poftim? Unde?

Pârâciosul l-a dus în pădure pe domnul Winters, arătând cu mâna undeva în depărtare. O mulţime de copii au pornit în fugă de la locurile lor de lângă autocar, în ciuda faptului că Winters le striga prin megafon să se întoarcă. Madam Chitară şi-a înhăţat instrumentul, încercând să le distragă celorlalţi atenţia cu o altă

strofă din „Şuncă prăjită”. Totul era un dezastru. Copiii se înşiraseră la marginea pădurii şi încercau să vadă ce se întâmpla.

Eu şi Ariel am urmat-o pe Jenna la marginea pădurii, evitând mormanele de rucsacuri şi pe leneşii întinşi la odihnă, cărora le era prea silă să asiste la dezordinea iscată.

Când am ajuns la capătul poieniţei pline de iarbă, Austin a ieşit din spatele unui copac.

— Salut din nou, i-a zis lui Ariel, apoi s-a uitat la mine.

— Bună, Austin. A, ea e Shelby Locke. Shelby, el e Ausdn Bridges.

Tipul a dat uşor din cap.

— Ce cauţi aici? l-a întrebat Ariel.

Privirea lui Austin s-a întunecat.

— E o greşeală afurisită. Impresarul tatălui meu e un idiot desăvârşit. Aşadar, ce-i cu toată agitaţia asta? S-a rătăcit careva de turmă?

— Probabil că încerca să scape de cântecele-alea îngrozitoare, am spus eu.

— Ce s-a întâmplat?

Vince, negrul de la clasa pregătitoare, care în autobuz stătea chiar în spatele meu, ni s-a alăturat; se oprise în faţa lui Austin. Se pare că Vince era fiul unui regizor de film, de care eu nu prea auzisem.

— Tocmai ne întrebam cine se joacă de-a v-aţi ascunselea cu domnul Winters, a răspuns Jenna pe un ton plictisit.

— Ia staţi un pic! Vince s-a întors şi a scrutat mulţimea de lângă autocar, în ochii săi căprui-închis citindu-se neliniştea: Unde-i Charles? Ştiţi voi... băiatu' ăla slăbănog, care stătea lângă mine, ne-a întrebat Vince pe un ton plin de îngrijorare. Şi-a pus o mână pe ceafa rasă. S-ar putea să greşesc, dar nu-l văd.

— Toată lumea să iasă din pădure! a strigat madam Chitară. Luaţi-vă rucsacurile, ne suim cu toţii în autocar!

Ne-am apucat să facem ce ni se spusese şi tocmai atunci l-am auzit pe Winters ţipând în megafonul său:

— Charles!

Ne-am oprit cu toţii. Vince a clătinat din cap:

— N-aş fi vrut să am dreptate.

— Poate că doar face o glumă, a presupus Jenna.

— Nu ştiu. Poate. Acum un minut era acolo, lângă rucsacurile

noastre, a replicat Vince. M-am gândit că poate vrea să ia un sendviş sau ceva de genul ăsta, dar cred că a şters-o.

Austin s-a repezit să cerceteze grămada de rucsacuri.

— Idiotu' ăsta chiar a dispărut!

Cu gura crispată — buzele i se transformaseră într-o linie —, Austin s-a îndreptat spre bagajele noastre.

L-am urmat cu toţii şi, după ce toată lumea şi-a luat rucsacul, Austin a constatat că al lui dispăruse. Ciudat, pentru că jur că văzusem pe toată lumea punându-şi lucrurile în grămadă.

— E totul în regulă? am întrebat.

Austin m-a privit şi, pentru o fracţiune de secundă, mi s-a părut că văd o scânteie în ochii lui, o expresie indescifrabilă.

— Trebuie să fie pe-aici pe undeva, a mormăit el.

Chiar atunci, din pădure s-a auzit ecoul unei bubuituri. Agitându-şi mâinile, pârâciosul venea printre copaci, împleticindu-se, iar când a ajuns lângă noi, a căzut grămadă.

— A dispărut, a zis gâfâind. Domnul Winters a spus... să vin înapoi... ca să... nu mă rătăcesc.

— Slavă Domnului! a rostit Jenna pe un ton neutru. N-am fi vrut să ţi se întâmple ceva.

Austin a făcut câţiva paşi îndepărtându-se de grup, vizibil supărat. N-aş fi crezut despre el că e genul care să-şi facă probleme pentru un alt copil, mai ales pentru unul care-l luase peste picior în autocar, aşa că am fost un pic surprinsă.

Undeva, la oarecare depărtare, zumzăitul caracteristic megafonului domnului Winters a început să se audă din nou.

— Chaaarles! Chaaarles!

Era un sunet solitar, care făcea ca aerul să fie mai greu, iar pajiştea umbroasă să pară mai întunecată. Dincolo de poieniţă, pădurea se întindea vastă şi ameninţătoare, iar coroanele dense ale copacilor nu lăsau lumina soarelui să pătrundă.

M-am cutremurat.

— V-am spus, dragii mei, ar putea să fie doar o glumă. Probabil că băiatu' ăla suferă de complexul martirului sau poate că doar încearcă să atragă atenţia asupra lui. E-atât de tânăr! a spus Jenna clătinând din cap.

— Chaaarles! Chaaarles!

Ne-am uitat unii la alţii. Nimeni nu zâmbea. Mi-am adus aminte de ideea lui Ariel cu pădurea interzisă şi aproape că mi-a părut rău pentru Charles.

Între timp, Austin s-a întors către pădure — vântul adia în părul său negru.

— Rucsacul meu, a murmurat el.

— Poftim? l-am întrebat.

A făcut un pas spre pădure şi l-am apucat de braţ.

— Orice-ar fi, rămâi aici, bine?

— Shelby, mi-a zis el, ridicând din umeri şi îndepărtându-se de mine. Să nu sufli o vorbă!

Şi până să apuc eu să-l opresc, el deja alerga printre copaci.

TREI

— Înapoi! a ţipat madam Chitară, alergând după Austin. întoarce-te imediat!

M-am holbat prin verdele şi cafeniul fără de sfârşit al peisajului, dar n-am mai zărit nimic din tipul cu accent englez. Pădurea părea că-l înghiţise.

— Se mişcă rapid individul, a comentat Vince admirativ.

După ce a alergat pe lângă vreo câteva zeci de copaci, zgâlţâindu-şi chitara, însoţitoarea noastră s-a întors înfuriată:

— Nu mai pleacă nimeni nicăieri! a strigat ea de parc-ar fi lătrat, cu rutina desăvârşită a unui consilier satisfăcut.

— Ce s-a-ntâmplat cu Austin? m-a întrebat Ariel în şoaptă.

— Cred că Charles i-a luat rucsacul. Austin n-a făcut altceva decât să plece să-şi recupereze lucrurile, i-am răspuns, ridicând din umeri.

Nu părea că Austin era genul care să-şi rişte pielea ca să salveze pe cineva. Băieţii ca el nu fac astfel de lucruri. Nici măcar un englez.

Minutele se scurgeau greu în timp ce aşteptam pe iarbă, lângă autocar, stând de vorbă şi primind veşti, din când în când. Unii copii erau plictisiţi sau agasaţi, întrucât, după cum dădeau de înţeles, erau nerăbdători să ajungă în tabără. Am început să-mi fac griji pentru Austin şi Charles, şi chiar şi pentru tipul în vârstă. Speram ca poveştile lui Ariel despre animale sălbatice să fi fost inventate.

— Am căutat peste tot de-a lungul drumului, ţâşni vocea domnului Winters din aparatul de emisie-recepţie al lui madam Chitară. Avem vreun semn din partea autocarului de schimb?

Terminat.

— Încă nu. Terminat.

— Mă îndrept spre râu. Mă gândesc că ar fi putut să.... — dar vocea domnului Winters s-a pierdut printre păcăniturile paraziţilor.

— Domnule Winters! Spuneţi ceva! Alo? Terminat! a ţipat strident madam Chitară.

M-am cutremurat. Domnul Winters trebuie că se afla acum în mijlocul pădurii, în zona fără semnal.

Prefăcându-se calmă, madam Chitară şi-a strecurat aparatul în buzunar şi şi-a luat instrumentul muzical.

— Buuun... Haideţi să cântăm ceva.

Mormăind, mi-am deschis cartea. Ariel a oftat adânc, rămânând cu privirea pierdută spre pădure, în timp ce, probabil, mintea îi era bântuită de legende despre excursionistul pierdut.

Între timp, Vince devenea tot mai agitat.

— Ce idioţi! Charles e din Palo Alto. Ce ştie el despre păduri? Vreau să spun că, într-adevăr, tabăra asta e oribilă, dar nu merită să-ţi rişti viaţa. Iar cu englezu' ăla oare ce s-o fi-ntâmplat? O să-i mănânce pe-amândoi vreun urs sau altă sălbăticiune.

— Este foarte posibil! Sunt tot felul de animale pe-aici, a spus Ariel.

— Or fi, am murmurat eu, lăsându-mi cartea deoparte. Dar pot să se şi rănească sau să se rătăcească, ori să îngheţe dacă temperatura coboară. Credeţi că se pricep la tehnicile de supravieţuire?

Vince şi-a afundat mâinile în buzunarele jeanşilor largi.

— Ca de exemplu ce?

— De exemplu, să aprindă un foc. Sau să-şi construiască un adăpost.

— Consilierii ne-au învăţat chestii de-astea în tabăra de Aventuri în Aer Liber, acum două veri, ne-a mărturisit Ariel.

— Am fost şi eu o dată, a zis Jenna, întorcându-se spre mine. Credeţi-mă, nici vorbă de aventură! Te învaţă cum să te caţeri pe frânghii care miros oribil şi te obligă să mănânci tocană de linte deshidratată.

Asta nu-mi suna deloc a camping. Înainte de apariţia Priscillei în viaţa noastră, familia mea obişnuia facă des excursii. Existau lucruri mai importante decât să te caţeri pe frânghie, mai ales în

pădurile dese din Wisconsinul de Nord. Iar când tatăl tău este un fost membru al echipei de cercetaşi „Vulturul”, totul este făcut ca la carte, fie că-ţi place, fie că nu.

— Eu n-a trebuit să mănânc niciodată linte deshidratată, am comentat eu.

— Norocul tău, a zis Jenna ridicând din umeri. Lintea proaspătă e mult mai gustoasă.

— Copii, nu vă aud cântând, ne-a strigat madam Chitară, uitându-se spre grupul nostru.

— Copii? Mă laşi..., am mormăit eu.

Timpul trecea încet, în vreme ce toată lumea stătea pe iarbă şi mormăia cuvintele unui alt cântec insipid. Nu mi-am desprins nici o clipă privirea de la copaci. Am simţit o adiere de vânt rece în ceafă şi mi-am tras gluga hanoracului pe cap. Categoric, în această pădure deasă nu era atât de cald ca în California, iar nopţile păreau chiar şi mai reci. Pentru mine nu era o problemă, eu dormisem în campinguri în condiţii şi mai rele în Wisconsinul de Nord, dar un londonez, un tip în vârstă care nu mai e în formă şi un slăbănog cu siguranţă că ar fi ajuns să fie mâncaţi de urşi.

— Copii!

Cu răsuflarea tăiată, madam Chitară a bătut din palme şi a arătat în zare cu mâna. Un autocar cobora spre noi pe drumul plin de praf. Unii copii au început să ţipe de bucurie.

Eu, nu. Am continuat să mă uit după autocarul ăla stupid, dar, din cine ştie ce motiv, de când dispăruse Austin, nu mai voiam să merg nicăieri. Îmi era greaţă; mi-am pus o mână pe stomac. Tot ce trebuia să fac era să ajung în tabără. Să-mi ispăşesc pedeapsa. Să respect regulile. Să stau departe, cât mai departe de Canionul Roşu. Şi-atunci, de ce simţeam că trebuia să mă implic în vreun fel?

Bătând din nou din palme, madam Chitară ne-a dat semnalul de adunare, în timp ce autocarul de schimb oprea huruind.

— Luaţi-vă bagajele, excursioniştilor!

— Dar copiii din pădure? am întrebat eu. Nu putem să-i lăsăm aici.

Madam Chitară a zâmbit cu o răbdare de expert.

— Domnul Winters îi va găsi pe băieţi şi ne va da telefon în tabără. O să trimitem autocarul înapoi după ei.

— De unde ştiţi c-o să-i găsească? am insistat. Ar trebui

chemată aici o echipă de căutare şi salvare. O ambulanţă sau ceva de genul ăsta. Adică... nu sunteţi îngrijorată? E vorba de o pădure deasă.

Zâmbetul de pe faţa lui Madam Ghitară a dispărut.

— E treaba noastră, a adulţilor, să fim îngrijoraţi. Treaba ta este să-ţi porţi ţie de grijă. Şi chiar în momentul acesta, tu trebuie să te urci în autocar.

Ochii ei ca două mărgele m-au fixat şi m-au executat cu precizie.

Această doamnă, cu atitudinea ei din care reieşea dorinţa de putere, începea să-mi aducă aminte de Priscilla. Brusc, am simţit nevoia să-i zdrobesc chitara, ca să nu mai poată niciodată să ne tortureze cu melodiile ei despre carnea procesată, dar probabil că ar fi însemnat să păşesc cu stângul în această tabără.

— Domnişoară, ur-că-te-n-a-u-to-car!

Hmmm... înspăimântătorul stil de a rosti cuvintele printre dinţi, răspicat. O declaraţie de război. Sângele aproape că-mi fierbea în vene. Am fixat-o cu privirea câteva secunde şi apoi am spus:

— Nu că m-aş îndoi vreo clipă de calităţile dumneavoastră de lider, însă prioritatea dumneavoastră ar trebui să fie găsirea celor rătăciţi. De ce nu-i căutăm?

Madam Ghitară s-a înroşit la faţă:

— Ne ocupăm noi de asta.

— Shelby! m-a tras Jenna de braţ. Urcă-te-n autocar, mi-a spus din colţul gurii, zâmbindu-i în acelaşi timp lui madam Ghitară.

M-a împins către bagaje, dar eu continuam să simt privirea răutăcioasă a consilierei-muzician arzându-mi ceafa.

— Dacă te cerţi cu adulţii, n-ai să faci o impresie bună la prima vedere, a comentat Jenna, luptându-se să-şi tragă valiza de sub bagajele altora. Chiar vrei să fii etichetată ca recalcitrantă?

— Nu, dar ce-o să se-ntâmple cu...

— Crede-mă! Nu ai vrea să ţi se pună o asemenea etichetă, a adăugat, scoţând roţile valizei şi îndepărtându-se. Nu într-o astfel de tabără.

Ariel, care se aflase lângă mine în tot acest timp, era singura persoană — în afară de mine — căreia părea să-i pese de

Charles şi Austin.

— Crezi că vor fi bine? m-a întrebat ea când, în sfârşit, ne-am luat valizele din compartimentul de bagaje al autocarului defect. Ştii cum e cu pădurile interzise... oamenii nu se mai întorc din locuri întunecoase precum acesta.

În ochii ei am văzut apărând lacrimi, ceea ce m-a luat prin surprindere. Eu o catalogasem ca fiind mai degrabă o tipă cinică.

— Nu-ţi face griji. Domnul Winters pare să fie...

Pfu! Nu mi-am terminat vorba, întrucât nici eu nu credeam ce spuneam. Domnul Winters nu părea genul care să fie în stare să iasă măcar dintr-un supermarket. Probabil că până şi eu aveam un simţ al orientării mai bun decât acest găgăuţă bătrân.

— Sunt sigură c-o să-i găsească, am spus, neconvingător.

Ariel şi-a şters ochii, părând stânjenită de faptul că îi observasem lacrimile.

— Sper că aşa va fi.

Îmi era din nou greaţă. Dar dacă domnul Winters nu-i găsea pe băieţii ăia stupizi? M-am uitat spre madam Chitară — zâmbea din nou, ca o alienată mintal, în timp ce-i ajuta pe copiii din tabăra de reeducare, de parcă îi ducea la Disneyland.

— Ce tâmpenie! Mi-am lăsat valiza jos şi mi-am încheiat fermoarul la hanorac. Aşteaptă-mă aici!

Şi spunând asta, m-am avântat în pădurea întunecată.

* * *

N-aveam busolă. Gândul acesta mi-a venit brusc în minte în clipa în care i-am auzit vocea lui madam Chitară — care striga la mine să mă întorc — pierzându-se în depărtare. N-aveam nici un plan, n-aveam hartă, apă, mâncare. Nimic. Dacă madam Chitară n-ar fi fost aşa enervantă şi dacă n-aş fi avut atâta încredere în capacităţile mele de a mă descurca într-o pădure, poate că n-aş fi ţâşnit aşa, cu puţin timp în urmă. N-aş mai fi fugit deloc... de capul meu. Offf...

Parcă mi-a căzut cerul în cap când mi-am dat seama cu adevărat ce făcusem. Da, madam Chitară mă scosese din sărite, iar în acel moment mă aflam în pădure pentru că încercam să le sar în ajutor unor băieţi idioţi. Iar acum aveam să fiu catalogată drept recalcitrantă. Grozav! Probabil că nu mă mai despărţeau

decât câteva ore de momentul în care aveam să fiu deportată în tabăra Canionul Roşu. De ce fusese nevoie să dispară băieţii ăştia? Eram total bulversată de prostia lor. Ca să nu mai pomenesc de madam Chitară, care, dacă ar fi avut cea mai vagă idee despre ce însemna o pădure, ar fi chemat nişte nenorociţi de pădurari sau pe altcineva în ajutor.

Am ocolit un pâlc de pini deşi şi m-am uitat înapoi, în direcţia autocarului. Ar trebui să mă întorc! Dar mergeam de o bună bucată de timp. Chiar dacă autocarul ar mai fi fost încă acolo... eram într-un mare necaz. Dar poate că, dacă i-aş fi găsit pe băieţi, aş fi compensat greşeala mea de a fi fugit. Şi dacă l-aş fi salvat pe dolofanul domn Winters de la înfometare sigură şi de la panica de a se fi pierdut în pădure, poate că aş fi scăpat doar cu un avertisment. M-am hotărât să merg mai departe.

Amintindu-mi câteva dintre lucrurile învăţate de la tata în timpul excursiilor, în ceea ce priveşte urmele lăsate de un animal sau de o persoană, am luat-o pe-acolo pe unde crengile erau rupte undeva la nivelul genunchilor şi am grăbit pasul pe urmele lăsate în vegetaţia abundentă. Erau o dovadă clară că cineva trecuse pe-acolo. Dar, după o vreme, urmele au dispărut. Nu-mi puteam da seama pe unde o luase în continuare persoana respectivă, căci nu mai erau nicăieri semne de crenguţe rupte. Frustrată, m-am sprijinit de trunchiul unui cedru uriaş, ţinându-mi răsuflarea.

Stai puţin! Zgomot de apă curgând. Un pârâu? Un râu? Puteam să pariez că unul dintre tipi se îndreptase în direcţia din care venea acest sunet. Trebuie să ai o sursă de apă ca să supravieţuieşti în sălbăticie. Oh, Doamne! Ascultând sunetul îmi venea să fac pipi! Am încercat să nu mă mai gândesc la asta şi mi-am croit drum printre tufişuri şi crengi cioturoase de copaci, protejată doar de hanorac.

La baza unui cedru din faţa mea crescuse un mur des — un munte de spini. Aveam nevoie de un băţ gros ca să înlătur crengile. M-am întors într-o parte şi-ntr-alta ca să cercetez laturile cărării, când am văzut o ramură ce părea potrivită pentru ce-mi trebuia mie. Am făcut câţiva paşi înainte.

Trosc!

Am privit în jos şi am îngheţat. Sub talpa mea nu era nici o ramură. Cineva sau ceva trecuse chiar atunci pe-acolo.

— Hei! E cineva? am ţipat.

Câteva ciori şi-au luat zborul din copacul sub care mă aflam.

Am slobozit un oftat de uşurare. Păsări. M-am întors la ocupaţia mea — să găsesc un băţ — râzând de mine însămi că fusesem atât de înspăimântată. Apoi am auzit un mormăit.

În timp ce mă uitam atentă la ferigi, arborii veşnic verzi şi tufişurile din faţa mea, îmi veneau în minte frânturi din poveştile lui Ariel despre păduri interzise. Sfinte Dumnezeule! Dar dacă avea dreptate? Dacă în tufişuri stătea ceva la pândă, gata să atace? Mi-am plimbat privirea peste coronamentul des, dar nu se mişca nimic. Am răsuflat în sfârşit, după ce-mi ţinusem respiraţia.

Mormăitul s-a auzit din nou, mai aproape.

Sfinte Dumnezeule! Cineva mă urmărea. Cineva care credea că arătam delicios, şi nu se gândea la chestiuni de vezică. Eram atât de speriată! Aveam să fac efectiv pe mine şi apoi să mor! Sau să fiu mâncată — ceea ce era cu mult mai rău.

S-a auzit din nou mormăitul, dar mai încet de data asta.

Am făcut un efort să mă uit şi am întors capul spre dreapta. Tufişurile se mişcau. Aproape că puteam să le ating, când ceva cafeniu a ţâşnit printre trunchiurile a doi copaci uriaşi. Dumnezeule! Un animal. Un coiot? O pumă?

Deodată, am înţeles că să caut un băţ era chiar o idee bună. Un băţ zdravăn ca să pocnesc sălbăticiunea în cap înainte de a apuca să mă sfâşie. Fără să-mi dezlipesc privirea de la cele două trunchiuri, m-am lăsat pe vine, iar cu palmele am început să pipăi după ceva care să semene a băţ. Am dat cu mâna de o creangă, fără coajă, cam de grosimea unui făcăleţ. Perfect! Am ridicat-o.

— Pssst! Nu mai face mişcări bruşte! am auzit o voce.

M-am întors în spate şi l-am văzut pe domnul Winters. Avea buzunarul din faţă al pantalonilor sfâşiat, iar pe una dintre gambele dolofane se vedeau două zgârieturi care sângerau. Faţa — de obicei de un alb bolnăvicios — căpătase acum culoare, în mod evident.

A dus un deget la buze ca să mă atenţioneze să tac, după care a făcut semn către murul des.

— Fii cuminte, băiete... Acum ne retragem.

Creatura care mormăia nu s-a mişcat, dar sunetul pe care-l scotea s-a intensificat, dându-mi fiori pe şira spinării. Am făcut câţiva paşi în spate. Apoi alţi câţiva.

Iar în acel moment, am căzut pe panta malului.

* * *

Alunecarea n-a fost chiar rea. Însă aterizarea pe stânci a durut de-a binelea.

Când am încetat să mă mai mişc, eram întinsă pe doi bolovani, cu mâinile şi picioarele depărtate de corp, cu privirea spre apa înspumată a unui râu, în care, dacă voiai să te aventurezi, aveai nevoie de cască de protecţie. Am aruncat o privire sus, către malul de pe care căzusem. Era acoperit de tufişuri atât de dese, de copaci şi de muri, încât nu puteam să văd locul de unde călcasem greşit sau unde se aflase domnul Winters.

M-am chinuit să mă sprijin în palme şi în genunchi şi să mă târăsc dintre bolovani, pe nisip. Când alunecasem, pantalonii mi se umpluseră de praf şi de pietricele. Pfu! M-am scuturat, ca să mă mai curăţ un pic. Pfuuu! Cu tot ce-a căzut de pe mine ai fi putut să umpli un ghiveci în care să sădeşti un trandafir.

După toate aparenţele, nu mă alesesem cu nici o fractură, însă aveam o senzaţie acută de durere. Aveam zgârieturi şi julituri pe partea din spate a coapselor. Şi încă mai simţeam nevoia să ajung la „toaleta doamnelor” din pădure.

Am făcut câţiva paşi împleticiţi până la cel mai apropiat copac — aflat la vreo şase metri — şi mi-am tras în jos pantalonii murdari. Nici n-am terminat bine de făcut pipi — cea mai minunată acţiune de acest fel din viaţa mea! —, că am şi auzit scârţâit de paşi pe nisip. Paşi de om. Poate că Winters găsise o cale să coboare de pe malul înalt. Bun. Una dintre cele trei operaţiuni de salvare fusese îndeplinită.

M-am uitat cu atenţie la frunzişul veşnic verde, aşteptându-mă să văd un tip în vârstă, dar în faţa copacului meu a apărut Austin, aproape zâmbind. Se simţea ca la el acasă în decorul de lângă râu. Vântul uşor făcea ca părul său închis la culoare să-i fluture pe spate, iar în ochi îi sclipeau luminiţe aurii, reflectate de soare. Pentru un tip care trăia în oraş, părea să se integreze foarte bine în natură.

M-am îndreptat spre el.

— Salut! Ai idee câte necazuri mi-aţi făcut? De ce era nevoie să dispăreţi în pădure?

— Shelby, parcă, nu-i aşa? Şi eu sunt încântat să te revăd, a replicat el, în timp ce zâmbetul i-a devenit arogant.

— Da, şi eu sunt atât de încântată, încât probabil că voi fi aruncată în cercul cel mai de jos al iadului de îndată ce vom ajunge în tabără. Puteai să fii omorât... chiar aici, deasupra noastră, pe malul înalt şi abrupt, e un animal sălbatic ciudat! Dacă n-aş fi alunecat până aici, m-ar fi servit pe post de cină.

Privirea lui Austin s-a plimbat pe corpul meu.

— A, deci de-aia arăţi ca o mistrie de grădină.

— Ca o ce?

— Eşti murdară.

Cât farmec tipic britanic! M-am holbat la el.

— Probabil că exact în acest moment, domnul Winters este mâncat de vreo pumă. Ultimul lucru care mă îngrijorează acum este că nu arăt bine. Hai să-i găsim şi pe ceilalţi idioţi şi să ne întoarcem la autocar, bine?

— Corect.

Austin s-a scărpinat în ceafă.

— I-am luat urma lui Charles până la o ravenă, dar pe urmă l-am pierdut.

— I-ai luat urma?

Din cine ştie ce motiv, obrajii lui Austin s-au împurpurat.

— Ştii tu... crenguţe frânte, urme de tălpi... chestii de-astea.

— Deci ştii câte ceva despre păduri, am spus eu.

— Un pic. Austin şi-a pus palma streaşină la ochi, să se apere de soarele care apunea în depărtare. Mai avem vreo două ore de lumină. Trebuie să ne continuăm căutările.

S-a întors şi a pornit din nou spre întinderea de nisip.

Am pornit după el.

— Trebuie să ieşim din nou la drum. Lucrurile vor sta şi mai rău dacă rămânem în pădure.

Austin a clătinat din cap:

— Nu plec de-aici până nu-l găsesc pe Charles. Şi ceea ce mi-a luat.

— Deci e vorba de rucsac... e un motiv grozav ca să rătăcim prin pădure. Mă luptam cu impulsul de a-i trage un pumn în braţ. Frate, dar ce-ai în rucsacu' ăla stupid... aur sau ce altceva?

— Ai fi surprinsă dac-ai şti, mi-a zis, zâmbindu-mi răutăcios.

* * *

Am continuat să mergem de-a lungul râului, să-l căutăm pe Charles, dar nu am avut nici un pic de noroc; nu am reuşit să urcăm pe panta malului ca să-l găsim pe domnul Winters, dar, cel puţin, nu am auzit pe nimeni ţipând. Dacă stai să te gândeşti, vocea omenească poate totuşi să se audă la o asemenea depărtare.

În cele din urmă, în timp ce soarele se ascundea în spatele dealurilor de pe celălalt mal al râului, lăsând pe cer dâre roşietice şi portocalii, ne-am dat bătuţi, trebuie să fi fost cam ora nouă, judecând după ghiorăielile din stomacul meu şi după roiul vesel de ţânţari care începuse să-mi dea roată. În zare, apăruse palidă luna, aproape plină.

Dumnezeule! Cum ar fi fost să ne petrecem acolo toată noaptea? Nu aveam cort, nu aveam nimic de mâncare, nu aveam nici un strop de pastă de dinţi. Pfu! Adică... eram gata să lupt pentru supravieţuire, dar asta presupunea să avem măcar lucrurile de bază. Or, noi nu aveam nimic. Hmmm... cu excepţia chibriturilor din buzunarul lui Austin, despre care el crezuse că, într-o oarecare măsură, era în regulă că le lua cu el în tabără. În ceea ce mă priveşte, eram aproape sigură că se aflau pe lista de „obiecte interzise”, împreună cu PDA-ul meu multiubit.

În timp ce Austin făcea o grămăjoară de beţe într-o groapă improvizată pentru foc, eu mă uitam la soarele care dispărea la apus şi mă gândeam la prietenele mele care, chiar în acel moment, erau la Cabo, la petrecere, şi dansau probabil cu nişte tipi marfă. Iar eu eram aici, pe o stâncă în mijlocul unui ţinut al nimănui, cu un tip care nu scosese decât trei cuvinte în ultima oră. Privirea mea a pornit să rătăcească pe cerul care se întuneca.

— Cred că a apărut prima stea din seara asta, am spus. Poate ar trebui să-mi pun o dorinţă: să mă aflu departe de-aici.

— La naiba, e cât se poate de nepotrivit, a comentat Austin, băgând în buzunar chibritul clandestin. Să-ţi pui dorinţe este o pierdere de timp. Sau, cel puţin, aşa am constatat eu.

A început să sufle peste crenguţele care fumegau, încercând să aţâţe astfel focul.

M-am uitat în jos, la vârtejurile întunecate de sub stânca pe care mă aflam, la apa care curgea iute printre pietre. Nu mai stătusem de o mie de ani pe malul unui râu, iar zgomotul apei

îmi amintea cât de diferită era acum viaţa mea comparativ cu vremurile liniştite în care eu, mama şi tata trăiam în suburbiile din Milwaukee. Îmi era dor de excursiile pe care le făceam împreună în pădurile din Nord şi chiar de plimbările mele cu bicicleta prin fundăturile de lângă casa noastră, când eram mică. Nu fusese cine ştie ce, dar mă simţisem liniştită. Şi totul dispăruse aşa de repede când mama se îmbolnăvise! Mi-am încolăcit picioarele cu braţele, căci simţeam răcoarea serii şi răceala stâncii pe care stăteam.

— Pari dusă departe de-aici, a spus Austin. La ce te gândeşti?

M-am străduit să zâmbesc.

— Hmmm... mă gândeam un pic acasă.

— Ţi-e dor, nu? Chiar dacă părinţii tăi te-au trimis aici, a spus el.

— Mda... părinţii mei..., am lăsat eu propoziţia în aer, nedorind să-mi termin gândul.

— Nu sunt întotdeauna aşa cum sperăm noi să fie, a comentat Austin, iar expresia de pe chipul său s-a îmblânzit.

Am confirmat dând din cap:

— Şi se pare că nici noi nu suntem, am adăugat.

Austin a început să râdă.

— E-adevărat. Dar nu-ţi poţi alege familia.

— Corect. Sunt sigură că tata ar fi făcut o altă alegere, am adăugat, glumind doar pe jumătate.

— Eu mă îndoiesc de asta. Pe de altă parte, tatăl meu şi-ar fi ales un fiu care să fie pasionat de vânătoare.

— Poftim?

Austin s-a îmbujorat uşor.

— Vreau să spun că el e acum într-un safari împreună cu unchiul meu. Iar asta nu e genul de activitate care să-mi placă şi mie. Mai degrabă aş desena animalele decât să practic vânătoarea sportivă.

— Aha, deci eşti artist!

— Mai desenez câteodată...

— O, păi asta e artă.

— Nu şi pentru tatăl meu. Mai curând şi-ar dori să cânt la chitară.

Austin a oftat şi a mai pus câteva crenguţe pe foc. Cred că pricepeam ce-mi spunea. Sunt sigură că şi propriul meu tată şi-ar fi dorit să fiu o chimistă de seamă, care să-i calce pe urme.

— Trebuie să fie ciudat să ai un tată faimos, am spus.

Austin a schiţat un zâmbet:

— Mai degrabă cu faimă proastă. Dar numai pe el îl am.

— Nu mai ai pe nimeni altcineva în familie?

— Pe unchiul meu... şi asta e tot, dacă poţi să-i spui familie. Îmi petrec mai mult timp cu ei amândoi decât îmi petrec doar cu tata, a spus, chicotind. Nu prea e normal.

— Normalitatea e supralicitată, am ridicat eu din umeri. Sau, cel puţin, aşa am auzit.

Austin a zâmbit din toată inima. Profilul său puternic era luminat de soarele care apunea — nu aveam cum să neg: era mai drăguţ decât crezusem la prima vedere. Oh! Mă fascinase cu totul. Iar el mă privea cu aceeaşi intensitate.

Era ciudată tăcerea aceasta stingheritoare. Austin şi-a dres glasul:

— Precis îţi este frig. Poate că ar trebui să..., a mormăit el, întorcându-se către flăcăruia care scotea fum.

Am venit mai aproape de foc şi m-am aşezat pe un butuc, uitându-mă la Austin care-şi făcea de lucru. Poate că era vorba doar de accentul lui, sau poate că părea mai drăguţ pentru că acum era prima dată când mă aflam atât de aproape de un băiat, din noaptea în care stătusem cu Josh în grădină. Viaţa mea sentimentală era inexistentă din momentul în care Priscilla îmi pusese-n faţă broşurile despre tabere. Asta era. Fără băieţi!

— Shelby? Hei! Te superi dacă aduci câteva crenguţe? m-a întrebat Austin, fluturându-şi mâna în faţa ochilor mei, ca să mă facă atentă. Focul ăsta mai are nevoie de combustibil.

M-am ridicat, bucuroasă că trebuie să îndeplinesc o sarcină şi să nu mă mai gândesc la Austin.

— Bine. O să caut pe-aici, pe-aproape, am spus. S-a cam întunecat, aşa că s-ar putea să dureze un pic.

— Poţi să foloseşti lanterna mea! s-a auzit o voce de jos, de pe întinderea de nisip.

Uimit, Austin şi-a ridicat privirea. Domnul Winters venea spre noi, aducându-l cu el şi pe Charles, care târa în urma lui, prin nisip, un rucsac.

— Salut, porumbeilor! Ce faceţi voi aici, singuri-singurei, pe întuneric? a rostit Charles.

— Nu suntem porumbei! am strigat în acelaşi timp eu şi Austin.

Apoi ne-am uitat unul la celălalt cu părere de rău, dându-ne seama că asta aducea ghinion.

— Ce-o fi fost în capul vostru, băieţi? a întrebat domnul Winters, venind spre noi şchiopătând. Ce Dumnezeu s-a-ntâmplat cu voi, copii?

Austin s-a justificat:

— Eu am plecat după Charles.

— Iar eu după Austin, pentru că... ei bine, e o poveste lungă, am adăugat eu.

— În fine, fie că aţi avut intenţii bune, fie că nu, aţi băgat-o pe mânecă, a concluzionat domnul Winters, îndreptându-se indignat spre butuc şi aşezându-se cu un oftat adânc.

Charles mi-a zâmbit cu gura până la urechi. Un uriaş zâmbet de satisfacţie: ha-ha!

Atâta mi-a trebuit!

— Dar de el ce ziceţi? Charles e un hoţ! m-am repezit eu. I-a furat lucrurile lui Austin.

— Şi ce legătură are asta cu tine? m-a interogat domnul Winters.

— Ăăă... , mi-am muşcat eu buzele, o clipită. Ca să fiu sinceră, eu doar încercam să ajut la găsirea lor, deoarece nebuna aia de madam Chitară nu făcea nimic.

Domnul Winters m-a privit gânditor, apoi a spus:

— O să clarificăm treaba asta când ajungem în tabără. Stinge focul. O să folosim GPS-ul meu ca să găsim drumul înapoi, iar după aceea, o să anunţ prin staţia de emisie-recepţie să fie trimis autocarul după noi.

A ţâşnit în picioare şi, clătinându-se, a făcut câţiva paşi tremurând.

— Să mergem! Bucătarul nostru face cea mai bună plăcintă cu mure pe care aveţi ocazia s-o gustaţi vreodată şi riscăm s-o ratăm.

— Plăcintă cu mure? a repetat Charles. Iami-iami! De-abia aştept s-ajungem în tabără!

Brusc, devenise foarte calm, iar acest lucru m-a dezgustat complet.

— Fiecare lucru la timpul lui. Mai întâi, dă-i lui Austin lucrurile care-i aparţin, am spus eu, smulgând rucsacul negru din mâinile lui Charles.

— Stai, nu te grăbi! De unde ştii că e al lui? mi-a replicat

Charles, smucind înapoi rucsacul, apucându-l de cheiţa fermoarului.

— Dă-l încoace, i l-a luat Austin, iar Charles i-a dat drumul.

În timp ce ne certam pe el, din rucsac s-a rostogolit ceva ce se auzea ca un zgomot de sticlă pe sticlă. Fasciculul de lumină care ţâşnea din lanterna domnului Winters s-a focalizat pe mănunchiul de sticluţe transparente care alunecase pe nisip.

Probabil că oamenii încearcă să aducă pe furiş alcool în tabără, dar sticluţele acelea conţineau mai puţin de o înghiţitură. Erau mai mici chiar şi decât sticluţele din minibarurile dintr-un hotel. Poate că nu conţineau alcool. O, Doamne, înţelegeam în sfârşit motivul pentru care se afla aici: băieţelul cel rău, englezul, avea o problemă cu drogurile. Nu ştiam ce să spun, am rămas pur şi simplu holbându-mă la grămada de sticluţe sclipitoare.

Austin a încercat să fie discret şi să ascundă cu podul palmei sticluţele, dar domnul Winters a ajuns la el şchiopătând şi, privindu-l de-aproape, a întins mâna. Ignorându-l, Austin s-a apucat să-şi adune sticluţele şi să le bage într-o pungă de plastic.

— Austin, dă-mi rucsacul, i-a cerut domnul Winters. Oricum, lucrurile-alea ţi-ar fi fost confiscate în tabără.

— Nu este ce credeţi. Am reţetă pentru ele, a replicat Austin, strângând la piept rucsacul.

— Reţetă? a chicotit Charles. Eu nu ştiu nimic despre asta. Am băut o chestie de-aia acum o oră şi m-am simţit destul de ameţit.

— Ai băut o doză? Ai înnebunit? a făcut Austin câţiva paşi spre Charles, părând gata să-l lovească.

Charles i-a zâmbit dispreţuitor.

— Dacă nu apărea bătrânul, aş fi băut mai multe.

— Charles, încetează să mai pui paie pe foc! l-a repezit domnul Winters, după care s-a întors către Austin. Fiule, când o s-ajungem în tabără, o să-l sunăm pe tatăl tău şi o să clarificăm problema asta.

Austin aruncă o piatră în focul care fumega.

— Nu puteţi să-l sunaţi, a spus el.

Domnul Winters a clătinat din cap de parcă mai auzise el poveşti de-astea la viaţa lui.

— Sunt sigur că vom găsi noi o soluţie s-o facem.

Austin şi-a muşcat buza de jos.

— E plecat în vacanţă, în îndepărtata Africă. Fără telefon. Fără televizor. Nici o posibilitate de a fi contactat.

— Cu siguranţă. Domnul Winters nu părea deloc convins. În fine, dacă zici că sunt prescrise de medic, o să mă uit pe fişa ta medicală, în tabără.

— Dar impresarul lui? am spus, încercând să fiu de folos. Adică... trebuie să aibă unul, nu?

— Graham nu ştie nimic despre asta, s-a zbârlit Austin. De-abia de curând a început să lucreze pentru formaţie. Va fi concediat când tatăl meu va afla că m-a trimis aici, în loc să mă trimită în vacanţa pe care o plănuisem eu. N-ar fi trebuit să mă aflu aici.

În vocea lui se simţea ceva dureros. O durere solitară care mă făcea să am o strângere de inimă. Era clar că individul folosea droguri ca să-şi ascundă această durere. Îmi părea rău pentru el.

Domnul Winters nu părea impresionat de povestea lui Austin.

— Am să păstrez eu aceste chestii clandestine, indiferent ce-or fi ele, până când vom putea lua legătura cu el, a spus, luându-i lui Austin rucsacul şi, punându-şi-l invers, în faţă, stându-i pe abdomen de parcă era o femeie gravidă.

Ochii lui Austin scânteiau de-atâta mânie, încât am crezut că are de gând să se năpustească asupra bătrânului. I-a spus printre dinţii încleştaţi:

— Am nevoie de el. Nu înţelegeţi.

— Totul va fi bine, i-a răspuns domnul Winters, cuprinzându-l cu braţul pe după umeri. N-ai nevoie de chimicalele-alea ca să te simţi bine în pielea ta. O să ne ocupăm de asta în tabără. O să avem grijă de tine, fiule. Haideţi să mergem, excursioniştilor!

Am oftat, în timp ce am pornit în spatele domnului Winters şi a celor doi băieţi, potrivindu-mi pasul cu ei. Aşadar, Austin însemna un alt caz în care copilul unei celebrităţi era dependent de droguri. Aproape că-mi părea rău pentru el. Vreau să spun că văzusem la emisiunea „Dincolo de muzică” ce vieţi triste aveau muzicienii din formaţii şi familiile lor. Era un drum pe care se afla singur. Dar stai aşa! Şi oamenii normali sunt singuri. Asta nu înseamnă că trebuie să-şi alunge durerea cu ajutorul drogurilor.

Am continuat să mă târăsc înainte, încercând să alung din

mintea mea problema lui. Aveam şi-aşa destule necazuri ale mele, în acel moment. Dar în timp ce mergeam prin pădure, la lumina slabă a lanternei, gândurile mele se tot întorceau la Austin. Nu părea deloc să fie un drogat. Părea mult mai normal decât copiii de la şcoală despre care ştiam că se drogau. Părea chiar isteţ, aşa că oare cum reuşise să intre în rahatu' ăsta? Trebuia să existe o cale să-l ajut. Adică, după toţi acei tipi ignoranţi pe care-i ajutasem să-şi rezolve micile probleme, iată un tip care avea cu adevărat nevoie de ajutor, la modul cel mai serios cu putinţă.

Stai puţin! Calmează-te — m-am certat eu pe mine însămi. Bun. Tu şi-aşa eşti într-un mare rahat! Era vorba că mă ajut pe mine însămi. Trebuia să ţin minte asta. Să respect regulile, să-mi ispăşesc pedeapsa, să mă ţin cât mai departe de Canionul Roşu.

Am continuat să merg, concentrându-mă la drumul din faţa mea, până când Austin a privit înapoi, la mine, în timp ce ne aflam pe coama dealului. Ochii i-au sclipit în lumina argintie a lunii. Mi s-a făcut pielea de găină. Eu. El. M-am ars!

PATRU

Când am văzut Tabăra Semilunii, mi-au năvălit în minte amintirile despre viaţa de tabără. Bisericuţele din fiecare cameră, mirosul de budincă de mere, groaznicele cursuri de ţesătorie din cadrul proiectului artă şi meşteşuguri. Sentimentul acela că, oricât de adânc ai inspira, nu-ţi poţi umple niciodată plămânii cu aer. Când eram copil, îmi plăceau taberele de vară — părinţii mei mă trimiteau în Tabăra Winnemuk sau în tabăra de navigaţie de pe Lacul Michigan.

Dar în cazul Taberei Semilunii, exista o diferenţă majoră: îngrăditura cu sârmă ghimpată. De la fereastra dubiţei, o vedeam cum se furişa parcă, înconjurând proprietatea, despărţind Tabăra Semilunii de liziera pădurii interzise.

Şi Charles o observase.

— Arată ca o închisoare, a rostit înfiorat.

Austin nu şi-a clintit privirea de pe fereastră. Fusese tăcut încă de când ieşiserăm din pădure. Chiar şi în răstimpul în care aşteptaserăm îndelung să apară dubiţa care să ne aducă în

tabără, nu scosese nici un cuvânt. Poate că încerca să găsească o soluţie să-şi ia înapoi drogurile.

Mi-am muşcat buzele, în timp ce reluam momentul în care se întorsese şi mă privise peste umăr. Nu mă puteam abţine să nu mă gândesc la felul în care ochii lui reflectaseră lumina acolo, pe potecă. Argintii, aproape albăstrui, parcă din altă lume. Aveam un noroc chior ca băiatul cu cei mai grozavi ochi din lume, cum nu mai văzusem niciodată în viaţa mea, să se afle în aceeaşi tabără cu mine. De ce trebuise ca startul meu în această tabără să fie atât de jalnic? Adică, domnul Winters avea un GPS şi un telefon mobil! S-ar fi descurcat foarte bine şi fără ajutorul meu, însă, din cauza lui Austin, eu o luasem la fugă prin pădure. Absolut jalnic!

Era spre binele meu să mi-l scot din minte, să nu mă mai gândesc la ochii lui frumoşi, la problema lui. Nu era chiar o misiune uşoară, având în vedere că locul lui era pe diagonală faţă de al meu şi îi simţeam în aer izul parfumului şi al jachetei de piele.

În cele din urmă, dubiţa a ajuns la un stop, la capătul drumului de pietriş, unde a întors. Noi, cei trei, l-am urmat pe domnul Winters care şchiopăta, pe o potecă ce ducea la o construcţie ce semăna cu o cazarmă. Sala de mese trebuie să fi fost prin apropiere, căci în aer se simţea miros de ceapă prăjită. Stomacul a început să-mi bolborosească atât de tare, încât Charles s-a uitat la mine cu un zâmbet răutăcios.

Austin mi-a pus o mână pe braţ şi m-a oprit.

— Shelby, mi-a şoptit el, nu e ce crezi. Nu sunt ceea ce probabil te gândeşti că sunt.

— E-n regulă, Austin. Toată lumea are propriile probleme. Nu trebuie să-mi explici, i-am replicat eu.

Austin a oftat.

— Mă simt de parcă ar trebui s-o fac. N-aş vrea ca tu să...

— Gata, nu mai pierdeţi vremea! ne-a strigat domnul Winters, făcându-ne semn cu mâna, după care, şchiopătând, a dispărut după colţul clădirii împreună cu Charles.

Austin nu s-a clintit.

— Shelby, nu sunt un drogat!

— Frate, ştiu ce-am văzut, dar nu contează. Nu sunt aici ca să te judec pe tine.

Am dat să plec, dar Austin m-a prins de mână şi m-a împins la

întuneric.

Din nou, i-am simţit izul parfumului şi încă ceva, diferit, dar fermecător. Am încercat să-mi ţin respiraţia. Cu siguranţă, tipul acesta era slăbiciunea fetelor.

— Trebuie să mergem, i-am zis.

— Familia mea ţine la intimitate. Păstrăm totul doar pentru noi. N-avem nevoie de zvonuri în plus, de minciuni răspândite de presă. Am trecut de prea multe ori prin asta.

M-a privit fix în ochi, extrem de grav.

— Chiar am crezut că băieţii ca tine sunt mai insensibili la critici. Cu alte cuvinte, chiar îţi pasă de ceea ce ar putea spune despre tine un ziarist idiot?

— E complicat, a spus Austin. Dar n-aş vrea ca tu să-ţi faci o idee greşită despre mine.

— De ce-ţi pasă ţie de ce cred eu? Nici măcar nu mă cunoşti...

— Nu. În ochii lui a sclipit o scânteie de tristeţe: În pădure... am crezut că tu... şi eu...

— Of! Offf...

Am oftat adânc. Deci asta era tipica discuţie la lumina magică a lunii. Asta era partea în care trebuia să spun: „Nu-mi dau întâlnire cu tipi sexy, obsedaţi de droguri, lucru care m-ar face să ajung într-o tabără de reeducare.” Stai puţin! La dracu! Probabil că tocmai asta mi se întâmpla deja.

— Uite cum stau lucrurile, ştiu şi eu cum este să fii atras de cineva, dar noi de-abia ne-am întâlnit şi...

— În pădure mi s-a părut că am putea deveni prieteni, a continuat el, terminându-şi gândul.

Pfu! Obrajii mi-au luat foc.

— Mmm...

— Nu pot fi prieten cu cineva care crede despre mine toate porcăriile.

— Nu, sigur că nu, am spus, încercând să-mi fac discret vânt cu palma, să-mi răcoresc obrajii. Am inspirat adânc şi l-am pironit cu privirea: Deci, prietene, ce era în sticluţele-alea?

— Pe bune, am reţetă. E un medicament de care am mare nevoie.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Mda... ai mai spus asta. Deci, pentru ce e medicamentul?

Austin şi-a muşcat buza de jos.

— Of, asta e partea dificilă.

Şi-a ridicat privirea, întâlnind-o pe a mea, şi parcă-şi căuta cuvintele ca să spună ceva important. Ochii i-au scânteiat. O sclipire ciudată, care îmi făcea pielea ca de găină.

— Dragii mei! Ce se petrece acolo? ne-a strigat domnul Winters, apărând de după colţul clădirii. V-am spus să nu mai pierdeţi vremea.

— Venim acum, i-a răspuns Austin.

Domnul Winters s-a încruntat:

— Shelby? Eşti bine?

— Hm? am murmurat eu, încă străduindu-mă să înţeleg ce anume văzusem scânteind în ochii lui Austin.

Era ceva diferit de ceea ce observasem pe potecă. Ceva aproape primejdios.

— Shelby? a repetat domnul Winters.

M-am uitat la el, încruntată.

— A! Hm, vin acum!

— Crede-mă! mi-a şoptit Austin la ureche în timp ce pleca.

* * *

Domnul Winters ne-a condus într-o încăpere cu pereţi acoperiţi de panouri de lemn, decorată cu sculpturi de bronz reprezentând animale şi ticsită de trofee în formă de peşti. După uşă, se afla un birou uriaş, cu picioarele sculptate ca nişte gheare încleştate pe nişte mingi. Nu mă pricep la antichităţi, dar numai piesa aceea trebuia să valoreze o mulţime de bani. Pe un colţ al biroului, stătea un vultur de bronz, care arăta de parcă era gata să-şi ia zborul.

Când am intrat, madam Chitară şi-a ridicat privirea spre noi. Din fericire, monstruosul său instrument muzical nu se zărea pe nicăieri. Acest fapt a fost suficient ca să mă facă să zâmbesc, deşi, în orice secundă, ar fi fost probabil capabilă să scoată repede din buzunar o muzicuţă. La rochia înflorată pe care o purtase şi mai devreme se adăuga acum un fel de bolerou croşetat şi o pălărie de paie de tip safari. Îmi amintea de unul dintre acei îngrijitori de la grădina zoologică ce veneau la talkshow-uri cu câte un leneş-cu-trei-degete care făcea pipi pe biroul gazdei. Culmea stupizeniei, făceau pipi şi păreau să zâmbească întotdeauna.

Alături de ea, pe o canapea roşie de piele stătea un tip cu

părul auriu, într-un trening strâmt, care era fie consilier, fie antrenor personal, care făcuse poate prea multe exerciţii fizice. Zâmbetul pe care ni l-a adresat era aşa de strălucitor, încât aproape că am văzut cum pe dinţi îi apăruseră steluţe.

Noi, cei trei fugari, ne-am aşezat pe o canapea identică, aflată în faţa celei pe care stăteau cele două persoane în vârstă — eu, între cei doi băieţi. M-am pregătit să ascult predica vieţii mele şi, în mod sigur, faptul că aveam să fiu trimisă în tabăra aceea din deşert. Îmi pusesem oare în bagaj suficientă loţiune protectoare solară?

Domnul Winters a plonjat în scaunul cu spetează înaltă, aflat la birou — deasupra capului său era un trofeu reprezentând un biban cu gura deschisă. Ochii peştelui, ca nişte mici mărgele de sticlă, erau holbaţi într-un fel ciudat, semănând cu ai domnului Winters.

— Dragii mei, a început el, mai întâi vreau să vi-i prezint pe Cynthia Crumb şi Sven Jorgensen. Shelby, tu vei sta în cabana Cynthiei — Bufniţa Cenuşie. Charles şi Austin, v-am repartizat în cabana lui Sven — Gheonoaia Pătată.

Charles a chicotit:

— Gheonoaia?

— E o pasăre, i-a explicat Sven, cu un nou zâmbet orbitor şi cu o voce mai gravă decât a celor din reclamele de la IKEA. O pasăre foarte drăguţă.

Charles l-a salutat pe Sven într-un fel stupid. Austin nici măcar nu şi-a ridicat privirea, ci doar a dat din cap, iar părul său întunecat i-a intrat în ochi.

— Excursioniştilor, ne întâlnim mâine-dimineaţă, după micul dejun. În timp ce toţi ceilalţi vor învăţa să tragă cu arcul, noi vom discuta despre plimbarea voastră de astăzi şi vom avea de lucru la îndreptarea voastră. Cynthia, Sven, aceşti tineri se vor întoarce apoi la cabanele lor.

Stai puţin! Asta era tot? Nu era vorba de nici un Canion Roşu?

— Nu-i sunaţi pe părinţii mei?

Inima mea plină de speranţă a tresărit. Directorul ăsta de tabără, cu faţa lui albă ca hârtia, era de-a dreptul un îngeraş comparativ cu răutăcioasa Priscilla.

— Shelby, aici acţionăm plecând de la ideea că fiecare are dreptul la o a doua şansă, a spus domnul Winters. O să-i sunăm mâine-dimineaţă pe părinţii tăi. Totuşi, mă aştept ca ei să

dorească să te lase să continui programul nostru — aşa-i vom sfătui.

— A!

Speranţele mi s-au năruit brusc. Deci, tata şi Priscilla vor afla despre excursia pe care o făcusem de capul meu prin pădure. Nu părea deloc grozav.

— Iar acum, copii, presupun că vă este foame. Sunt sigur că bucătarul a reuşit să vă pună deoparte câte ceva de mâncare.

S-a bătut cu palma peste pântec, lucru care m-a făcut să-mi dau seama că el era cel înfometat. Iar când mănânci pentru doi — pentru tine şi pentru burta mare pe care-o ai —, probabil că şi foamea e de două ori mai mare.

Oricum, am ţâşnit cu toţii de pe canapea şi l-am urmat la uşă.

— La ce vă referiţi cu „îndreptarea” noastră? a întrebat Charles. Dacă mă lăsaţi să vă folosesc telefonul, am să virez nişte bani direct în contul dumneavoastră.

Şi-a scuturat o bucată de scoarţă de copac de pe tricoul polo, care a aterizat pe pantoful lui Austin.

Domnul Winters s-a oprit în cadrul uşii şi s-a întors, încruntat.

— Doar personalul din administraţie are dreptul să folosească telefoanele. Iar noi facem ceva aici, Charles. Sarcini privind curăţenia la bucătărie, smulgerea buruienilor... chestii de-astea. De altfel, pentru moment, nu veţi putea participa la construirea drumului pe care-l facem pe partea vestică de la marginea taberei.

Austin a părut că-şi revine şi a ridicat ochii spre domnul Winters pentru prima dată de când ne aflam în acea încăpere.

— Construirea unui drum? a repetat el.

— Este un privilegiu rezervat celor mai respectaţi de-aici, fiule.

Sven a rânjit din nou:

— Îţi place să construieşti drumuri, Austin?

Austin a ridicat din umeri, iar scânteia din ochi i-a dispărut.

— Dar tu? m-a întrebat Cynthia, măsurându-mă din cap până-n picioare, cu tot cu hainele mele murdare. Ştii să foloseşti o lopată?

Am confirmat dând din cap.

— Mama mea vitregă are trandafiri nobili.

Cynthia a schimbat o privire scurtă cu domnul Winters, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că eu pusesem vreodată piciorul

într-un strat de flori.

— Fără-ndoială... aveţi grădinar.

— De unde ştiţi? am replicat eu, pentru că, deşi, desigur, avea dreptate, nu-mi plăcuse tonul comentariului ei.

Se număra şi ea printre persoanele care credeau că oamenii bogaţi sunt leneşi? Dac-ar fi ştiut că numai cu câţiva ani în urmă eram norocoasă dacă reuşeam să strâng suficienţi bani ca să mă duc la un film...

— Bine, bine, cu toţii avem grădinar. Unde-i cina? a spus Charles, trecând pe lângă adulţi, spre uşă.

— Tare înfometat mai e băiatu' ăsta! a spus Sven, bătându-l pe spate pe Charles. Imediat te vom hrăni!

Şi, cuprinzându-l de după umerii slabi cu braţul său vânjos, s-a îndreptat împreună cu el spre uşă.

— Hai, Shelby, m-a strigat privind înapoi peste umăr.

Cynthia şi-a aranjat boleroul croşetat.

M-am îndepărtat de ea cu un pas, în caz că avea de gând să mă cuprindă şi ea cu braţul. N-aveam nevoie ca o doamnă înţepată, de vârstă medie, cu apucături de chitaristă, să încerce să-mi fie prietenă. Am spus:

— Mmm... găsesc drumul şi singură.

Zâmbetul ei crispat avea efectiv nevoie urgent de un balsam de buze.

— Ne vedem la Bufniţa Cenuşie, mi-a spus, după care s-a îndepărtat mormăind.

— Mergem? m-a întrebat Austin, ţinându-mi uşa deschisă ca să ies.

— Mmm... mulţumesc.

Am răsuflat uşurată când am ieşit în aerul nopţii, îndreptându-mă în direcţia din care venea mirosul de mâncare.

Austin mergea alături de mine, iar între noi se instalase o tăcere confortabilă, cel puţin până când am intrat în sala de mese şi l-am auzit pe Charles încercând să refuze cotletul de porc pentru că era prea prăjit. Mda... Era clar că mă aflam în tabăra de reeducare.

* * *

După cina noastră târzie, de-abia aşteptam să mă instalez în cabana mea... până când am auzit o chitară zdrăngănind — am

recunoscut o strofă din „Michael, adu barca la mal”. Oftând, m-am luat după melodie şi am mers până la capătul potecii. Aflată într-un crâng de copaci veşnic verzi, înalţi, Bufniţa Cenuşie — la fel ca şi celelalte aproximativ şapte cabane pe lângă care trecusem — avea pereţi falşi, din lemn rotunjit la capete, ca să dea impresia de buşteni. Ce rustic!

Am rămas pe loc în pragul uşii şi m-am uitat înapoi pe poteca întunecoasă către Austin, care se oprise în dreptul uşii luminate de la Gheonoaia Pătată. Nu vorbise mult în timpul cinei, dar conversaţia noastră în şoaptă, care avusese loc mai devreme, pe potecă, încă mă bântuia. Mă considera prietenă. Iar eu îl consideram un tip drăguţ. Un tip drăguţ, cu mari probleme.

Oftând, am deschis încet uşa cabanei. La intrare, pe un pat de o persoană, Cynthia Crumb se legăna cântând la chitară, în timp ce fetele aflate în paturile de campanie, răspândite în toată încăperea, arătau plictisite, enervate sau chiar îşi puseseră pernele pe urechi. Am rămas acolo, în prag, până s-a terminat cântecul, după care, din fericire, Cynthia şi-a pus în cutie aşa-numitul instrument muzical. Am intrat încet în cameră şi am luat primul pat de jos liber.

— Salut, am auzit o voce din patul alăturat.

Doi ochi cafenii şi o claie de păr negru au răsărit din spatele unei perne. Ariel. Nu fusesem niciodată în viaţa mea mai fericită că vedeam un chip familiar. Am aruncat rapid o privire de jur-împrejur, întrebându-mă dacă Jenna era instalată tot acolo, dar n-am zărit-o.

— Am crezut că ai dispărut acolo, a spus Ariel, făcându-şi loc pe patul meu.

— Deh! încercam să-i salvez fundul lui Austin. Chiar îl cunoşti?

— Da, a zis Ariel, îndepărtându-şi părul de pe faţă. Tatăl meu este prieten cu tatăl lui. Vorbim despre un tip extravagant.

— Shelby! ne-a întrerupt Cynthia, aproape lipindu-şi chipul îngust de al meu. Du-te şi adu-ţi valiza. Trebuie s-o verific.

— Poftim? Trebuie să ce?

— Procedura-standard, a spus Cynthia plictisită. Valiza ta aşteaptă pe terasă. Sunt surprinsă că nu te-ai împiedicat de ea.

— Probabil glumiţi! Ce se-ntâmplă cu Declaraţia Drepturilor Omului? Eu nu am dreptul la un pic de intimitate şi de respect?

Cynthia a zâmbit răutăcios.

— În ceea ce mă priveşte, îţi înţeleg îngrijorarea. Dar părinţii

tăi sunt fericiţi să dea semnătură că renunţă la drepturile tale. Mişcă-te!

— Hai... te-ajut şi eu, a zis Ariel, ridicându-se imediat de pe pat.

Când am ajuns afară, Ariel mi-a şoptit:

— E răul întruchipat. Încearcă să ai de-a face cu partea ei bună.

— Şi eu care credeam că mă urăşte pentru că nu mă apuc să cânt melodiile alea stupide.

— Probabil că urăşte pe toată lumea pentru asta, a comentat Ariel, râzând.

— Deci... mmm... ce altceva mai ştii despre Austin Bridges?

— Poftim?

Ariel a făcut ochii şi mai mari, ceea ce ar fi putut să pară imposibil, având în vedere mărimea lor încă de la începutul conversaţiei.

— Îţi place de el?

— Nu. Adică... de-abia l-am cunoscut. Pare... interesant.

Ariel a ridicat din sprâncene.

— Păi, de fapt, nu-l cunosc pe Austin aşa de bine. Tatăl său vine de obicei fără el.

— O! Ce păcat! Probabil că lui Austin îi este dor de el.

— Nţ, probabil că-i e bine. Vreau să spun că şi eu de-abia-i văd pe părinţii mei, a ridicat Ariel din umeri. Şi mi-e bine. Mă rog, cu excepţia faptului că sunt trimisă în fiecare vară în tabăra de reeducare. Totuşi, de ce eşti aşa de îngrijorată în privinţa lui?

Nu voiam să pomenesc nimic despre ceea ce se întâmplase în pădure. Şi chiar nu voiam să bârfesc pe tema problemei lui Austin.

— Pare trist, am spus, după care am lăsat baltă subiectul.

Eu şi Ariel am târât valiza în cabană şi am aruncat-o pe patul meu. Colegele de cameră au făcut cerc în jurul nostru, în timp ce Cynthia îmi umbla prin valiză, cu plăcere.

— Lucrurile interzise pot fi ascunse oriunde, a spus, dându-mi lenjeria intimă deoparte, folosind pentru asta un creion. Mda, lucruri interzise... cum ar fi ascunzătoarea de drajeuri gumate (pentru zilele acelea extrem de rele), glossul de buze şi fardul meu preferat de ochi.

A aruncat aceste rămăşiţe ale civilizaţiei într-o pungă de plastic.

— Şi am să iau şi acest sutien Wonderbra, a adăugat, agăţând o bretea cu creionul. Se presupune că trebuie să te concentrezi asupra ta ca să devii mai bună, nu să încerci să atragi atenţia masculilor.

— Glumiţi, desigur, am spus eu.

Cynthia şi-a netezit o şuviţă din părul ei blond-cenuşiu, tuns scurt, şi şi-a dat-o după ureche.

— Şi nu în ultimul rând, a mai zis, cu voce plictisită, sutienele care ridică sânii sunt strict interzise.

Celelalte fete au început să şuşotească.

— Haideţi, dragele mele, nu se poate să fiu eu singura care a adus cu ea ceva care să facă decolteul mai atrăgător.

O blondă slăbănoagă, purtând proteză dentară, a dat din cap cu tristeţe.

— Mie chiar o să-mi lipsească sutienul meu de bumbac La Perla.

Cynthia şi-a continuat inspecţia — acum îmi scotocea prin rucsac. Încruntându-se, a ridicat romanul meu de dragoste, după care l-a băgat la subraţ.

— Staţi aşa, m-am plâns eu, cititul nu e o distracţie. Se spune că într-o tabără încerci să-ţi îmbunătăţeşti educaţia.

Cynthia a legat cu nod punga în care pusese lucrurile mele şi apoi şi-a aruncat-o pe umăr ca un adevărat Grinch.

— Shelby, oricine ştie că aceste cărţi sunt nişte gunoaie.

Am rămas cu gura căscată.

O fată drăguţă, cu părul închis la culoare, aflată în patul de deasupra mea, a spus:

— Nu, nu sunt! Mama mea a câştigat milioane scriind astfel de cărţi.

Cynthia i-a aruncat o privire letală, după care s-a îndreptat, călcând apăsat, spre partea din faţă a cabanei.

— O să-i spun domnului Winters să încuie lucrurile astea. Când mă întorc, închidem lumina, a mai adăugat, trântind uşa în urma ei.

— Hei, nu trebuie să te simţi prost. Mie mi-a luat toate prototipurile pentru linia de primăvară DeVoisier, mi-a zis Ariel. Cinci farduri de ochi în nuanţe de levănţică, două gloss-uri de buze de culoarea prunei şi o cutie de fard de obraz, nuanţa piersică.

— Te machiezi aşa de mult?

Ariel a negat dând din cap:

— Daruri compensatorii din partea mamei, că m-a gonit de-acasă.

— Se presupune că trebuie să arătăm ca naiba, a comentat fata romantică din patul aflat deasupra mea. Cică ar fi o chestie terapeutică.

— Grozav!

M-am apucat să-mi strâng lucrurile în care mi se umblase fără acordul meu, simţindu-mă tot atât de prost ca prima dată când mă îmbarcasem la bordul avionului, înapoi spre LA. Fără sutien de ridicare a sânilor, fără fard de pleoape, fără drajeuri. Nu puteam să-mi imaginez de ce lucrurile astea făceau rău. Dar, desigur, făceau.

CINCI

Ţrrrrrrrrrrrr! Cineva avea un ceas a cărui alarmă suna şi trebuia neapărat oprită. M-am ridicat în pat în capul oaselor şi mi-am acoperit urechile cu palmele. Chiar şi-aşa, auzeam alarma tare, limpede. Nu venea din cabana noastră.

— Oh, fir-ar să fie! a ţipat fata romantică. E vreun incendiu?

Şi s-a aruncat peste marginea patului ei de campanie aflat la etaj, reuşind să mă lovească în cap, în momentul în care a coborât.

— Au! am ţipat, acum trezită de-a binelea. Ai grijă, Simone!

Ariel şi-a iţit capul de sub perna ei.

— Idioţi! a mormăit ea. De ce nu ne lasă să dormim?

— Nu mă-ntreba pe mine! Cred că mi-a distrus creierul, am spus frecându-mi fruntea.

— Mişcaţi-vă, mişcaţi-vă, Bufniţa Cenuşie! striga Cynthia Crumb.

Soneria se auzea deja de două minute, în cabană se crease panică, iar ea de-abia acum se dădea jos din pat. După ce şi-a netezit părul încâlcit, şi-a tras jeanşii peste cămaşa de noapte stupidă, de flanel, după care a început să alerge în jurul încăperii, ca un fel de paznic de capre sau ceva asemănător.

— Pune-ţi un tricou peste maiou' ăla, i-a zis unei tipe blonde, micuţe, după care s-a îndreptat către următoarea leneşă. Brenna, mişcă-ţi fundul jos din pat! Să mergem! E un exerciţiu

de antrenament! Suntem cronometrate! mi-a ţipat în ureche. Raportul la drapel! Mişcaţi-vă! Mişcaţi-vă!

— Frate, mă sperie, mi-a şoptit Ariel după ce Cynthia s-a îndepărtat.

Am ieşit ultimele din cabană, pentru că fusesem nevoită să-mi caut o sanda rătăcită, iar Ariel trebuise să meargă să facă pipi. Ne-am grăbit să ajungem pe pajiştea din faţa sălii de mese, să ne alăturăm camaradelor noastre care se grupaseră într-un fel de cerc.

De la distanţă, l-am văzut pe Austin lângă mulţimea de la Gheonoaia Pătată. Era îmbrăcat în jeanşi şi tricou negru şi avea un aer incredibil de plictisit.

Când eu şi Ariel ne-am apropiat de el, a ridicat uşor din sprâncene şi a dat încet din cap spre mine. Am schiţat un zâmbet, în timp ce Ariel m-a tras de mânecă şi m-a împins spre Cynthia şi fete.

— Ei bine, dragilor… — pe podiumul de lângă drapel, domnul Winters vorbea la microfon. Se pare că Bufniţa Cenuşie a fost codaşă în dimineaţa asta. Trebuie să ne îmbunătăţim reacţia când e vorba de urgenţe, data viitoare.

Stânjenite, eu şi Ariel ne-am ascuns în spatele grupului. Cynthia s-a întors spre noi ca să ne arunce o privire dezaprobatoare.

— Deci, după cum spuneam, a reluat domnul Winters, avem o mulţime de proiecte minunate în plan, pentru voi, în săptămânile următoare: călărie, construirea unui drum, dans tradiţional şi chiar popularul spectacol de talente, ca să enumăr doar câteva dintre ele. Azi, unii dintre voi vor urca pentru prima dată pe Stânca Semilunii.

Ariel a tresărit.

— În nici un caz n-o să mă sui pe stâncă, mi-a spus pe un ton ca de zombi.

Am lovit-o uşor cu palma pe spate.

— Şi… dragii mei, una dintre activităţile noastre de bază de la Tabăra Semilunii este Ceremonia de transformare, care va avea loc la sfârşitul acestei săptămâni. Veţi avea de făcut un proiect artistic, şi anume să realizaţi un obiect care să reprezinte persoana care eraţi de obicei şi să arătaţi care sunt lucrurile pe care v-ar plăcea să le schimbaţi la voi, după care să puneţi pe foc obiectul respectiv, la lumina lunii pline. Odată ce această

viziune asupra propriei voastre persoane va dispărea, veţi fi capabili să vă regăsiţi adevărata personalitate, cea autentică, cea pe care urmează să o manifestaţi în continuare.

M-am strâmbat. Suna şi mai iraţional decât ce scria în broşură. Eram pe deplin de acord cu transformarea, dar să-ţi arzi propria reprezentare într-un foc de tabără? Era de-a dreptul excentric. Totuşi, l-am ascultat în continuare povestindu-ne despre rutina de zi cu zi şi m-am uitat la chipurile camarazilor care formaseră pe pajişte un cerc mare. M-am gândit că poate nu era o tabără foarte diferită de una obişnuită. Poate că o să fie chiar distractiv. Dar „poate” nu înseamnă niciodată „sigur”.

* * *

— Hai să vorbim despre mama ta vitregă, mi-a zis domnul Winters în timp ce-mi întindea o pereche de mănuşi pentru grădinărit, mai târziu, în acea dimineaţă.

M-am sprijinit de zidul de piatră care înconjura stratul de flori. Trebuia să fiu pedepsită că fugisem, dar asta însemna să fac terapie în plus? Cu doar o oră în urmă, eram o fată oarecare din grup, în care o tipă grasă, psiholog — dr. Wanda — ne ceruse fiecăreia să povestim cum ne simţiserăm la prima noastră menstruaţie. Puah! Să ascult asta fusese o tortură suficientă.

— Domnule Winters, n-aţi putea doar să-mi arătaţi de unde anume trebuie să smulg buruienile? i-am răspuns.

Mi-am apărat ochii de lumina strălucitoare a soarelui de dimineaţă şi l-am privit, străduindu-mă să-i sugerez, cât de bine puteam, să se oprească. Desigur, a continuat să stea acolo, în timp ce burta lui masivă făcea o umbră impresionantă.

Speram din toată inima că nu făcea parte din categoria de adulţi care credeau că tăcerea era o soluţie garantată că tânărul interogat va începe să turuie. Am văzut destule consilieri ratate din cauza acestei tactici învechite.

După moartea mamei mele, au existat lucruri despre care nu am putut vorbi — mai ales cu terapeuţii la care m-a trimis tata. Nici eu nu ştiam cum mă simţeam cu adevărat atunci şi nu voiam în nici un caz să vorbesc despre asta cu străinii. Adică, nu puteam să vorbesc asemenea lucruri nici măcar cu tatăl meu. Şi astfel, acei profesionişti care s-au perindat la întâmplare prin viaţa mea n-au însemnat altceva decât o risipă de bani pentru

tata, în timp ce ei stăteau, la fiecare şedinţă, de partea cealaltă a biroului lor şi se holbau la mine. În cele din urmă, tata a renunţat la ideea de consiliere. Apoi a descoperit-o pe iubita sa, Iepuraşul, şi a uitat cu desăvârşire de mine şi de orice altceva.

Da, mai văzusem până atunci indivizi ca domnul Winters.

După un moment de tăcere, domnul Winters a cedat şi a spus:

— Hai să mai vorbim un pic despre fuga ta din tabără.

Mi-am mijit ochii. Nu terminaserăm deja cu subiectul ăsta?

— Eram îngrijorată pentru băieţi şi pentru dumneavoastră. Am crezut că pot să fiu de ajutor.

— Să ajuţi pe cineva este un lucru bun... când poţi s-o faci în siguranţă.

— Mda, am spus, sprijinindu-mă ca să ascult şi restul prelegerii.

De pe terenul sportiv din apropiere s-a auzit un nou val de râsete şi discuţii ale copiilor care se distrau trăgând cu arcul. Am aruncat o privire în acea direcţie şi i-am văzut pe Austin şi Charles dincolo de drumul de pietriş adunând pietre pentru zidul care urma să împrejmuiască un alt strat de flori. Amândoi îşi scoseseră tricourile şi erau deja transpiraţi. Pectoralii lui Austin luceau în lumina soarelui. Mmmm...

Domnul Winters mi-a urmărit privirea şi a spus:

— Ce reprezintă Austin pentru tine? Un tip periculos? O cale de a deveni rebel?

Oh, Dumnezeule, ce să răspund la asta? Preţ de o secundă, uitasem că tipul ăsta în vârstă era acolo cu mine.

— Chiar trebuie să discutăm despre asta, domnule Winters? Vedeţi bine, trebuie să adun buruienile, am spus, smulgând o plantă. Pot să mă descurc şi singură cu chestia asta.

Domnul Winters s-a lăsat în genunchi.

— Ăsta e un lăstar de floarea-soarelui, a spus, prinzându-mă de mână.

— Bine. Am aruncat planta ruptă şi am continuat cu încăpăţânare: Atunci arătaţi-mi ce trebuie să rup.

— Shelby, a continuat domnul Winters, aşezându-şi mai bine pălăria de paie, de grădinar, pe capul chelios. Să fii atrasă de băieţi face parte din procesul de creştere.

— Atrasă? Cine a pomenit de aşa ceva?

Domnul Winters a alungat o albină care zbura în jurul panglicii

roşii, lucioase, a pălăriei sale.

— De ce altceva ai fi fugit în pădure după Austin?

— N-am fugit după el, dar nimeni nu făcea nimic, iar eu sunt probabil singura de-aici care a mai fost într-o pădure adevărată, am explicat eu. În plus, e englez. Ce ştiu englezii despre camping, supravieţuirea în sălbăticie şi altele asemenea? am spus exasperată. Sunt prea ocupaţi să-şi bea ceaiul şi să joace crichet. Dacă nu eram eu, se rătăcea.

De acord, ce spusesem era exagerat, dar voiam ca domnul Winters să mă lase în pace, să smulg buruieni.

— Hmmm... interesant. A schiţat un zâmbet spre mine: Responsabilitatea este o motivaţie puternică, dar nu la fel de puternică precum atracţia sexuală.

— Poftim? Acum am putea să ne rezumăm la smulsul buruienilor? Vă rog...

Mă înţepa şi mă furnica pielea şi nu cred că era din pricina plantelor. Faptul că domnul Winters pomenise de sex era chiar mai rău decât predica despre sex şi sarcină pe care tatăl meu încercase să mi-o ţină cu un an în urmă. Cel puţin, atunci am putut să-i explic că deja învăţasem deja la şcoală, într-a cincea, tot ce trebuia să ştiu despre asta.

— Spuneţi-mi, vă rog, chiar există vreo buruiană în stratul asta de flori?

Domnul Winters a arătat către un mănunchi de frunze verzi, urâte, iar eu le-am smuls rapid din pământ.

— Hai să revenim la mama ta vitregă, a spus cu voce calmă.

— Iar vorbim despre ea?

Domnul Winters mi-a luat buruiana din mână şi a pus-o în grămăjoara de plante smulse, de lângă genunchii săi durdulii.

— Ea a spus că genul ăsta de problemă legată de sexul opus ţi-a adus necazuri până acum.

— Ce-a spus? m-am scărpinat eu cu mâna în care aveam mănuşa de grădinărit, reuşind să mă murdăresc de pământ.

— Mi-a spus o mulţime de lucruri, a adăugat domnul Winters.

— Problema mea n-o reprezintă băieţii, am spus, frecându-mă pe braţ cu marginea tricoului.

— A, nu? mi-a replicat el. Nu băieţii sunt problema?

— Nu. Dar ea aşa ar spune.

— Spune-mi de ce crezi că eşti aici.

— Pentru că Priscilla e rea? am mormăit.

Domnul Winters a zâmbit cu tristeţe:

— Dacă nu vorbeşti deschis, o să ai necazuri aici, în Tabăra Semilunii, Shelby.

— Poate că nu vreau să vorbesc deschis, am spus, uitându-mă în jurul meu după buruieni.

— Mama ta vitregă părea foarte îngrijorată din cauza ta în dimineaţa asta, când am vorbit.

I-am aruncat o privire tăioasă.

— A pomenit de Canionul Roşu, nu-i aşa?

A confirmat clătinând din cap.

— Cum te face să te simţi?

O, Dumnezeule! Vorbea serios?

— Hm, nu-s deloc mare fan.

— Te asigur că în Tabăra Semilunii o să-ţi placă mai mult. Nu ai vrea să-ţi pierzi timpul aici.

În ciuda căldurii soarelui, am simţit un fior rece, de parcă Priscilla s-ar fi aflat în spatele meu şi ar fi blocat razele de soare.

— O să încerc, am şoptit. Ştiţi... să vorbesc deschis şi toate celelalte.

— Bine.

Domnul Winters s-a ridicat în picioare şi şi-a şters mâinile de praf pe jeanşi.

— Şi ţi-aş sugera să te gândeşti cum să faci să te pui pe tine pe primul plan, în loc să-ţi faci griji pentru ceilalţi. Austin are propriile lui probleme, pe care trebuie să şi le rezolve. În schimb, cea mai importantă persoană din viaţa ta eşti tu. Nu-i poţi ajuta pe ceilalţi dacă nu te ajuţi mai întâi pe tine însăţi.

— Mda.

Am scormonit din nou în pământ, după alte buruieni.

— Desigur. Probabil că e un sfat bun.

— Vom vorbi mâine mai mult, a conchis domnul Winters.

S-a aplecat şi mi-a pus o mână pe umăr şi a adăugat:

— Când auzi soneria pentru masa de prânz, poţi să închei cu smulsul buruienilor pe ziua de azi.

* * *

Câteva ore mai târziu, mi-am ridicat ochii din parcela mea — aproape că nu mai era nici o buruiană. În mod surprinzător, această mică realizare chiar m-a făcut să mă simt ceva mai

bine. Trecuse multă, multă vreme de când nu mai smulsesem buruieni. Când locuiam în Wisconsin, înainte de Re-Gen, îi ajutam pe părinţii mei la diverse treburi prin curte. Mamei îi plăcea foarte mult să sădească plante şi să le vadă crescând.

M-am ridicat şi m-am uitat spre băieţi. Se pare că domnul Winters le spusese să-şi pună pe ei tricourile, îmbrăcat cu tricoul lui negru, Austin probabil că transpira din greu, dar nu părea să-l deranjeze. Pe de altă parte, Charles arăta aproape extenuat. Se culcase pe iarbă, în timp ce Austin mai ridica o piatră pe zidul decorativ.

Austin a observat că îl priveam. A răspuns privirii mele, iar ochii îi străluceau aurii în lumina soarelui. Am simţit un uşor fior coborându-mi pe şira spinării. Ochii aceia erau periculoşi.

Mi-a făcut semn cu mâna, de parcă s-ar fi aşteptat să mă duc spre ei, dar n-am făcut-o. M-am uitat în jos, la parcela din faţa mea, prefăcându-mă că mai aveam de plivit. Nu voiam să am de-a face cu nimeni din cauza căruia aş fi putut să fiu trimisă la Canionul Roşu. Nu că individul acela în vârstă ar fi avut dreptate sau altceva de genul ăsta, dar, pentru, moment, trebuia să mă concentrez să am grijă de mine însămi.

Şi totuşi, îmi părea rău pentru Austin. Îmi imaginam cum era să fii fiul unui star rock, să fii crescut de oameni angajaţi să facă asta, şi nu de propriul tău tată. Acest lucru trebuie că durea. Iar el avea dreptate — ceva din discuţia noastră din pădure avusese un anume farmec. În scurta noastră conversaţie, mă simţisem de parcă aproape că ne înţelegem unul pe celălalt.

M-am uitat înapoi peste umăr, la Austin, aşteptându-mă să-l văd că încă mă privea, însă el se întorsese la munca lui, să construiască zidul.

Aproape că era cel mai trist lucru pe care văzusem până atunci că-l făcea.

ŞASE

— Shelby, ai pierdut toată distracţia! a ţipat Jenna, lăsându-se să alunece în scaunul de lângă mine, la masa de prânz.

Fusese repartizată în cabana Bizamul, după spusele lui Ariel, dar încă mai părea să creadă că aveam să fim CMBP — cele mai bune prietene. Nu vreau să fiu meschină sau mai ştiu eu cum,

însă începea să mă calce pe nervi.

De fapt, mai multe persoane de-acolo începeau să mă calce pe nervi. Până atunci, cât stătusem la coadă la masă, auzisem despre cineva care se încurcase cu un consilier, în timpul unei tabere, cu un an în urmă, ascultasem pe cineva care descria cu veselie cât de dependentă de shopping era mama sa, şi pe altcineva făcând speculaţii despre viaţa personală a Cynthiei Crumb. Sunt sigură că ceilalţi tineri erau drăguţi şi toate cele, dar, deocamdată, începeam să cred că Ariel era singura cu care merita să-mi petrec timpul.

— Mi-a tremurat îngrozitor arcul, a continuat Jenna.

Şi-a lăsat şerveţelul de hârtie să alunece în poală, acoperindu-şi cu el pantalonii scurţi-roz, asortaţi cu maioul imprimat cu fluturaşi.

— Mai c-am prins doi peşti-cardinal azi-dimineaţă, a spus, aproape făcând spume la gură. Vă vine să credeţi?

Ariel i-a aruncat o privire enervată.

— Jenna, e foarte urât din partea ta. Ştii că ea a lucrat în grădină.

Ignorând-o pe Ariel, Jenna s-a uitat încruntată la caserola cu ton de pe tava ei.

— Dezgustător! Ei bine, oricum, să tragi cu arcul e super distractiv! Ţi-ar fi plăcut!

— Mda...

Amestecam brânza cu tăieţeii, încercând să ascund bucăţile de ton cenuşii. Sceptică, am luat o gură, şi am descoperit că avea un gust destul de bun. Nu exista nici o asemănare cu mâncarea extra sănătoasă pe care Priscilla o punea pe menajera noastră să ne-o pregătească tot timpul. Chestii precum pilaf de arpacaş şi ciuperci cu sos de curry, pe care mă prefăceam că le mâneam, dar pe care le aruncam în cea mai mare parte la gunoi.

Ariel, etalându-şi o altă costumaţie întunecată, formată dintr-un tricou cenuşiu şi pantaloni scurţi negri, şi-a înfipt furculiţa în desertul ei Jell-O albastru şi a împins tava departe de ea.

— Destul de mult, nu? am spus eu, dând din cap aprobator spre ea.

Mi-aş fi dorit foarte mult s-o întreb mai multe despre Austin, dar ora prânzului, când eram înconjuraţi de camarazii noştri, disperaţi să aibă ce bârfi, nu era momentul potrivit.

— Deci, Shelby, dă-ne raportul, a spus Jenna cu voce tare, atrăgând asupra noastră toate privirile colegelor aflate la masă. Ştii tu... despre mica problemă u lui Austin.

M-am uitat mirată la ea.

— Poftim?

Ariel a spus:

— Bârfe de tabără.

S-a şters la gură cu şerveţelul, după care l-a făcut ghemotoc în palmă.

— Persoanele de treabă ar trebui să le ignore.

Jenna a deschis gura vrând să spună ceva, când un ţipăt de femeie a răsunat în sala de mese ticsită de lume.

— Domnule Winters! a strigat Cynthia din uşa sălii de mese, trăgându-l de braţ pe Austin.

— Dar e ridicol! spunea Austin, încercând să scape din strânsoarea femeii.

Domnul Winters a alergat spre ei, să rezolve problema. Ei bine, a alergat nu este cea mai corectă exprimare. A şchiopătat în grabă e cu mult mai potrivit.

— Ce se petrece aici, Cynthia?

— L-am prins pe acest băiat dând târcoale biroului.

S-a aplecat mai aproape de domnul Winters, dar eu tot am auzit-o spunându-i: „...încerca să spargă încuietoarea de la uşa ta”.

Toată lumea aflată la masa noastră s-a oprit din mâncat.

Cynthia a făcut Sssst! şi şi-a pus mâinile în şolduri-.

— Domnule, voia să intre să fure lucrurile alea care s-au confiscat, a explicat cu o voce care se voia şoptită.

Dinspre copii s-a auzit un murmur, drept reacţie. Domnul Winters ne-a privit aspru, ca să tăcem.

— Cynthia, a spus, apropiindu-se de ea. O să vorbesc cu el între patru ochi despre asta.

— Sper! a protestat Austin. O acuzaţie falsă...

— Haideţi să ieşim, a spus domnul Winters.

În timp ce el ieşea împreună cu Cynthia şi Austin, murmurele s-au înălţat din nou în sala de mese. Sven a sărit şi a început să-şi agite mâinile, să ceară linişte, dar arăta de parcă făcea gimnastică aerobică, aşa că nimeni nu i-a acordat nici o atenţie.

— Toată lumea ştie că drogurile lui sunt încuiate în birou, a comentat Jenna zâmbind răutăcios. Împreună cu toate celelalte

lucruri interzise care au fost confiscate.

— Nu-mi vine să cred că se droghează, a zis Ariel în şoaptă.

— Charles l-a văzut chiar când o făcea, a spus Jenna.

— Ce minciună, am bombănit eu.

Jenna a clătinat din cap.

— Shelby, tu nu ştii? Tatăl lui Charles tocmai a achiziţionat revista Vedete fără secrete. Charles scormoneşte după poveşti, ca să negocieze cu tatăl lui să-l scoată de-aici. S-a lăudat întruna la micul dejun.

Ariel a dat din cap, tristă.

— Un scandal cu familia Bridges ar fi iar pe prima pagină a ziarelor. Tatăl lui Austin este o legendă ciudată a rockului.

Puah! Am simţit furnicături pe braţe. Grozav! Exact de ce se temea Austin: ziare de scandal care să împrăştie bârfe pe seama familiei lui.

Jenna s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit:

— Shelby, tu ai fost acolo. Ce droguri avea?

— Nu ştiu, am spus. Nu vreau să vorbesc despre asta, bine?

— Bine. Strici toată distracţia din locul ăsta şi-aşa plictisitor, a spus Jenna, ridicându-se şi luându-şi tava. Poate că ar trebui să-ţi mai îmbunătăţeşti abilităţile de comunicare, Shelby.

— Poate că tu ar trebui să-ţi rezolvi problema cu dependenţa de senzaţional, Jenna, i-a contracarat Ariel vorbele.

— Poate că tu ar trebui să-ţi rezolvi tendinţele antisociale, Ariel, i-a replicat Jenna, plecând afectată.

— Şi-a dat seama ce-i cu mine! a spus Ariel enervată. Dacă stai timp suficient într-o tabără de-asta, începi să ghiceşti de ce sunt oamenii aici.

M-am încruntat.

— Abilităţile mele de comunicare sunt în regulă, am zis.

— De fapt, la început am crezut că eşti o tipă care sfidează oamenii, mi-a mărturisit Ariel zâmbindu-mi uşor. Comunicarea ta este OK.

Bingo! Mi-am muşcat buza de jos.

— Ei bine, cu siguranţă că tu nu eşti antisocială, am continuat eu.

— Ştiu. Sunt timidă şi prost înţeleasă, deşi în familia mea toţi sunt extravertiţi. Asta trebuie să însemne că este ceva în neregulă cu mine, nu?

A râs, dar în ochii ei am citit tristeţe.

— Familiile-s de tot rahatul, am spus.

Ariel a ridicat din umeri şi şi-a rotit furculiţa în desertul ei Jell-O albastru.

— Vrei şi tu porcărie de-asta?

— Nu. Nu mănânc niciodată chestii albastre.

Mi-a zâmbit.

— O regulă bună.

Ne-am ridicat de la masă, ne-am luat tăvile şi am aruncat resturile în coşul de gunoi.

— E-n regulă dacă nu vrei să vorbeşti despre asta, dar eu nu pot să cred că Austin se droghează. Nu e un petrecăreţ, din câte ştiu.

— A zis că nu sunt droguri, ci că e vorba de un anumit medicament. Ar minţi în legătură cu un asemenea lucru?

Ariel a ridicat din umeri.

— Nu pare să fie un mincinos. E perfect normal — mai ales dacă îl compari cu tatăl lui. Taică-său e dement sau ceva pe aproape.

Ne-am pus tăvile pe grămada aflată pe masă şi ne-am îndreptat spre uşă.

— Dement? am întrebat.

Ariel a confirmat clătinând din cap şi şi-a pus ochelarii de soare.

— Complet alienat mintal. Odată, la o petrecere de Crăciun dată de părinţii mei, l-am văzut pe tatăl lui muşcând un papagal de cap, mi-a şoptit Ariel în timp ce treceam de colţul sălii de mese. Un papagal viu.

— Nu se poate! Bleah!

— Da! Rocker bătrân şi nebun!

— Ce dezgustător!

Ariel s-a strâmbat aducându-şi aminte de această întâmplare.

— Şi Austin a zis la fel. A plecat de la petrecere arătând de parcă era gata să vomite.

— Dar de ce e tatăl lui aşa de nebun?

— Întotdeauna a fost aşa. Austin nu seamănă deloc cu el.

Am dat din cap, aprobând-o.

— Austin pare aşa de diferit! Şi aşa de trist!

Ariel a oftat.

— Nu ştii, nu-i aşa? m-a întrebat.

— Ce?

— Mama lui a murit.

— Da?

O, Dumnezeule! Inima a început să-mi bată cu putere în piept. Nu pomenisem nimic de mama mea. De obicei, oamenii nu înţelegeau... cum era să-ţi pierzi un părinte. Mi se părea mai uşor să-i las să presupună că părinţii mei divorţaseră, la fel ca mulţi alţii. M-am străduit să nu mă dau de gol, în timp ce Ariel continua să-mi povestească:

— A fost împuşcată, cu ceva timp în urmă, într-un accident de vânătoare se pare, în Scoţia. Cel puţin, aşa mi-au spus părinţii mei.

M-a trecut un uşor fior. Împuşcată. Nu era de mirare că Austin avea probleme.

— Eşti bine? m-a întrebat Ariel, ridicându-şi ochelarii ca să-mi cerceteze faţa. Eşti albă! Albă ca laptele!

Îmi ţinusem respiraţia şi am dat drumul aerului.

— Sunt bine.

— E şocant, ştiu. Poţi să-ţi imaginezi ce-nseamnă să-ţi pierzi mama? Aş înnebuni!

M-am mulţumit să dau doar din cap.

Ariel a continuat:

— Chiar dacă o urăşti pe mama ta... ştii... nu poţi să creşti fără ea.

Ba da, poţi — îmi venea să-i spun, dar n-am făcut-o. Nu voiam s-o văd pe Ariel cum mă compătimeşte. Nu voiam să facă legături nerealiste între mine şi Austin, doar pentru că amândoi ne pierduserăm mamele.

Pierdut... Mda, corect. De ce spunem întotdeauna că am pierdut pe cineva, când de fapt ne-a murit cineva. Nu o pierdusem pe mama. În plus, îmi petrecusem ultimii trei ani străduindu-mă din greu să nu mă pierd pe mine însămi. Asta se întâmpla în realitate când oamenii mureau, iar familia rămânea în urma lor, pierzându-şi o parte din ea însăşi. O părticică. O părticică pe care nu aveai s-o mai primeşti niciodată înapoi.

Ariel şi-a pus la loc ochelarii de soare.

— Eşti sigură că eşti bine? m-a întrebat.

— A, da! mi-am recăpătat eu zâmbetul. Mama mea vitregă e destul de rea. Ea m-a trimis aici.

— Of!

Ariel s-a oprit pe cărarea care ducea la cabană şi şi-a pus o

mână pe braţul meu.

— O prietenă a păţit la fel. E şmecheria tipică făcută de mamele vitrege. Tatăl tău s-a lăsat păcălit.

— M-a trimis aici ca să scape de mine. Eu chiar cred că sunt normală.

Ariel a ridicat din umeri şi am pornit din nou amândouă pe potecă.

— Ştii ceva? Eu cred că nimeni nu mai e normal. Fiecare are o ciudăţenie. Ceva ce crede fiecare că trebuie să ascundă.

Am aprobat-o clătinând din cap.

— Hei, ia uite! a zis Ariel, arătându-mi o veveriţă care se căţăra într-un pin.

Şi-a mijit ochii către mine.

— Apartamentul tatălui meu are vedere către Parcul Central. Am mai văzut veveriţe până acum.

— Nu că aş fi o tipă înnebunită după natură, cum eşti tu. E adevărat că ai locuit în Wisconsin, nu?

Şi-a lăsat din nou ochelarii de soare în jos şi m-a privit evaluator.

— Vrei să spui că aş fi minţit doar ca să le impresionez pe fetele de la Bufniţa Cenuşie?

— Ai fi surprinsă dac-ai şti câte minciuni spun cei din tabere de-astea, mi-a zâmbit Ariel. Oricum, îmi place stilul tău. Şi ce naiba cauţi aici, în Vest, la cea mai „exclusivistă terapie pentru adolescenţi”?

Am râs de ghilimelele pe care le marcase cu degetele şi am spus:

— Încă mă străduiesc să aflu.

* * *

— Nu pot! se văita Ariel două ore mai târziu.

Am aruncat o privire către zidul masiv de piatră din faţa noastră. La distanţă de un pas, pe verticală, erau răspândite prize de escaladă pentru mâini, dar nici aşa nu-i era mai uşor lui Ariel, care nu reuşise să ne caţere prea sus. Am strâns şi mai tare coarda — care trecea prin ham şi prin ascensioane — de care eram legată. De la mine, coarda mergea în sus, până în vârful zidului, şi de-acolo cobora până la echipamentul lui Ariel. Controlându-i întinderea corzii, o ajutam pe Ariel să aibă

stabilitate în timp ce urca.

— Hai! Te descurci foarte bine! i-am strigat, încercând să fiu un partener de nădejde.

De fapt, chiar se descurca bine pentru cineva care se temea de înălţime. Îi implorase pe consilieri să nu o implice în activitatea asta, dar ei nu s-au lăsat înduplecaţi. Toată lumea trebuia să escaladeze Stânca Semilunii. Cucerirea unui obstacol natural făcea parte din transformarea noastră.

De pe o platformă aflată pe vârful zidului, domnul Winters dădea din mâini.

— Poţi s-o faci! Hai!

— Mai ai puţin şi-ai ajuns, Ariel! am strigat eu.

— Hei!

Austin se afla în fruntea a zece camarazi, pe zid. După cum păreau să stea lucrurile, îşi rezolvase problemele cu domnul Winters. Aşa că, poate, se simţea bine. Era o uşurare.

— Mai dă drumul la coardă, camarade.

Partenerul său, Charles, a mai slobozit din coardă prin ascension, dându-i drumul din mâna în care ţinea dispozitivul de ghidare, iar Austin a ajuns astfel la următoarele prize de escaladă pentru mâini.

— Uită-te şi la prefăcutu' ăsta! a mormăit Charles. Se poartă de parcă n-ar mai fi fost niciodată-n viaţa lui într-o tabără de reeducare. Probabil c-a fost trimis departe de-acasă în fiecare vară, încă de când a putut să meargă-n picioare.

— Băiete, care-i problema ta?

Îi ascultasem bombănelile încă de când îi ajutam pe partenerii noştri care escaladau zidul.

— N-am nici o problemă, nici una comparativ cu ratatul ăla de pe zid.

Şi-a trecut mâna liberă prin părul scurt:

— Judecând după chestiile pe care le avea în rucsac, are aceleaşi vechi obiceiuri rele ca şi tatăl său.

— N-ar trebui să-ţi vezi de treaba ta? am spus, îndepărtându-mă de el.

Charles a ridicat din umeri.

— Când e un lucru pe care-l ştie toată lumea, e treaba tuturor.

— Hei! Shelby! m-a strigat Ariel.

Am privit în sus şi mi-am dat seama că mai urcase câţiva zeci

de centimetri. Era palidă şi arăta de parcă mai avea puţin şi începea să plângă. Am mai dat un pic drumul corzii din mâna în care aveam dispozitivul de ghidare.

— Bravo! i-am strigat. Urcă în continuare!

Era mai bine să mă concentrez la altceva decât la Charles şi bârfele lui.

Ariel a mormăit ceva, după care s-a ridicat către următoarele prize de escaladare. A aruncat o privire în jos, către mine, şi atunci i-am văzut oboseala şi spaima întipărite pe chip. Tot mai avea vreo nouă metri de urcat.

Charles a ridicat din umeri.

— Aş putea să-ţi spun câteva lucruri despre noul tău prieten, Austin, care te-ar înspăimânta. întreabă-l de Jillian Montrose.

— Poftim? Despre ce naiba vorbeşti acolo?

— După cum se vede, nu prea citeşti reviste, a continuat Charles, ridicând din umeri. Acum câţiva ani, Jillian, ultima mică poveste de dragoste a lui Austin, a avut o experienţă oribilă pe proprietatea tatălui lui. A susţinut că cineva a încercat s-o atace. După aceea, familia Bridges şi-a baricadat proprietatea mai ceva decât fabrica lui Willy Wonka. Accesul presei a fost interzis acolo timp de câţiva ani. Nici măcar Rolling Stone. Au existat tot felul de zvonuri cum că familia lui Austin e complet nebună.

— Oamenii împrăştie întotdeauna zvonuri despre celebrităţi. Aşa se vând revistele, nu?

— Jillian n-a spus niciodată întreaga poveste; dar, din câte-am auzit, n-a mai fost aceeaşi fată după toate câte s-au întâmplat. Poate că bătrânul Bridges i-a cumpărat tăcerea, sau poate că a fost înspăimântată că Austin o să vină după ea ca să-şi termine treaba. Oricum, mă îngrozeşte gândul că tu să fii următoarea.

Am scrâşnit din dinţi, nedorindu-mi altceva decât ca Charles să tacă din gură.

— Faptul că o fată a lansat nişte zvonuri nu înseamnă neapărat şi că povestea este adevărată.

— Vreau doar să spun că e cât se poate de înfiorător. Bridges nu e familia obişnuită de staruri rock pe care o crezi tu, iar Austin este cel mai ciudat dintre toţi. Cine ştie ce i s-o fi întâmplat cu adevărat acelei fete şi de ce este el capabil?

— De ce nu-l laşi în pace? Hei, stai aşa, uitasem că tatăl tău îşi câştigă traiul inventând poveşti din astea. Ar fi prea mult să ţi se ceară să le respecţi intimitatea oamenilor, nu-i aşa?

— Intimitatea e o chestie supralicitată, mi-a răspuns el. De fapt, poate vrei să-mi spui ce s-a întâmplat în pădure înainte de a ne găsi. Probabil c-ar fi o poveste bună.

— Singurul lucru pe care o să ţi-l spun este să taci din gură.

A început să râdă, lucru care m-a făcut să-mi doresc să-l pocnesc, dar chiar atunci am auzit un ţipăt. Ariel alunecase de pe priza pentru picioare. Coarda s-a smucit în mâinile mele şi s-a înţepenit în dispozitivul agăţat de hamul meu.

— Ajutor!

Îşi balansa picioarele încercând să se agaţe de ceva, bâjbâia cu degetele picioarelor pe zid, ca să găsească o priză de escaladare.

— Asta-i de-a dreptul amuzant, a chicotit Charles.

— Stai aşa! i-am spus trăgând coarda din dispozitivul de frânare, ca să încerc s-o stabilizez pe Ariel, să poată ajunge la următoarea priză pentru picioare. În regulă! Suie-te!

— Nu p-p-pot!

Gata să izbucnească în plâns, Ariel se balansa în hamul ei.

Toată lumea se oprise din escaladat, ca să se uite la Ariel. În stomac simţeam parcă un nod de vinovăţie. Nu mă concentrasem suficient s-o ajut să urce pe zid. Mă lăsasem distrasă de stupidul Charles.

Deşi nu se afla foarte sus faţă de sol şi era legată cu o frânghie de siguranţă, Ariel era teribil de speriată.

— Lasă-mă jos! striga ea. Dumnezeule, lasă-mă jos!

— Continuă să eliberezi coarda, mi-a spus Cynthia Crumb încruntându-se plină de răutate.

— Grăbeşte-te, mi-a strigat Ariel.

Înainte de a apuca să slăbesc coarda, ca s-o las pe Ariel în jos, Austin s-a balansat din poziţia lui pe zid şi a ajuns la ea.

— Te-am prins, i-a zis, apucând-o de braţ. Linişteşte-te, n-o să te las să cazi.

El se ţinea de zid cu mâna stângă, în timp ce-şi folosea picioarele şi şoldurile ca să se târască mai aproape de Ariel. După încă un pas, a ajuns lângă ea şi i-a ghidat mâna să se prindă de cea mai apropiată priză de escaladare.

— Acum întinde puţin piciorul uşor spre dreapta. Aşa.

Ariel şi-a sprijinit piciorul pe priza din zid, aşa că a scos un oftat adânc de uşurare.

Şi eu la fel.

Cynthia Crumb a scos o exclamaţie de enervare, de parcă nu-i venea să creadă că Austin făcuse într-adevăr o faptă bună. În acest timp, Charles clătina din cap şi ajusta coarda lui Austin în dispozitiv.

— Dreapta. Un pas mai sus, o dirija Austin pe Ariel.

Ea îl privea speriată, dar făcea ce-i spunea băiatul. Austin a continuat s-o direcţioneze, iar câteva minute mai târziu, ea ajungea în vârful zidului, unde o aştepta domnul Winters.

Acesta a tras-o pe platformă şi a bătut-o uşor pe spate.

— Bravo!

Iar fata, încă palidă, dădea din cap ca un robot.

Austin a ajuns şi el în vârful zidului şi a alergat spre Ariel. A îmbrăţişat-o.

— Ai fost extraordinară! i-a spus el.

M-am simţit emoţionată văzându-l cum o ţinea în braţe. Nu mi-l imaginasem niciodată ca fiind genul care să îmbrăţişeze pe cineva. Părea distant şi cu un spirit foarte „englez”, mai degrabă genul care îţi strânge mâna, dar iată-l acolo, ţinându-şi încă braţele în jurul noii mele prietene, după ce o salvase ajutând-o să escaladeze cu bine zidul.

— Nu-i aşa că e adorabil? l-am auzit pe Charles comentând sarcastic. Fiica unui miliardar şi fiul unui star rock. E cam clişeu, dar...

— Băiete, taci!

Mi-am tras în jos cozorocul şepcii de baseball şi, mental, am încercat să nu-l mai aud. Deasupra noastră, pe platformă, Austin i-a dat în sfârşit drumul lui Ariel din îmbrăţişare — ea zâmbea speriată. Mi-a făcut semn cu mâna şi eu i-am răspuns la fel.

Austin a clătinat uşor din cap spre mine, dar nu mi-a zâmbit. Ceea ce era în regulă, deoarece în clipa aceea eram un pic confuză. Drogurile. Durerea. Zvonurile împrăştiate de o tipă drogată. Iar acum, această mică misiune de salvare pe zid?

Austin Bridges era mai mult decât puteai vedea cu ochiul liber.

ŞAPTE

În acea noapte, din focul de la Tabăra Semilunii zburau scântei spre cerul întunecat, ca nişte stele căzătoare în mişcare

inversă. Dinspre noi, cum stăteam adunaţi în cerc pe băncile de lemn, după cum formaserăm bisericuţe, se auzea murmurul conversaţiilor. Un ciorchine de copii care adoptaseră stilul gotic — mai puţin machiajul negru al ochilor — stătea cu un aer pesimist şi-i cerceta pe cei care aveau piercinguri. Unii dintre camarazii mai dolofani dezbăteau tehnicile de obţinere a desertului care se mânca în jurul focului de tabără: marshmallow-uri caramelizate, cu ciocolată, între biscuiţi graham. Unii dintre băieţii puternici făceau skandenberg, sprijinindu-şi coatele pe bancă.

În jurul focului, mirosul de zahăr caramelizat se înălţa din marshmallow-urile pe care le ţineam în bătaia flăcărilor. Ariel a băgat în vârful beţigaşului ei o bucată aurie, pufoasă şi lipicioasă de marshmallow pe care a ţinut-o în foc, apoi a scos-o de pe băţ şi a mâncat stratul de deasupra, apoi a băgat-o din nou în flacără. Pentru mine, marshmallow-urile sunt în regulă, dar îmi era îngrozitor de poftă de demodatele mele drajeuri gumate, sub formă de viermişori. Eram sigură că Cynthia Crumb le devorase, la fel şi romanul meu de dragoste.

L-am privit pe Austin, aflat la trei persoane depărtare de mine. Ochii îi reflectau culorile aurii ale focului de tabără, iar luminiţele flăcărilor jucau pe chipul său hotărât. Se holba la mine. M-am simţit ciudat — nici bine, nici rău, doar ciudat. M-am foit pe butucul meu, încercând să-mi găsesc o poziţie confortabilă.

— De ce se holbează Austin aşa? Am vreun coş sau ceva pe faţă? m-a întrebat Ariel, ascunzându-se sub breton.

— Nu, nu. Nu la tine se uită. La mine.

— Niciodată nu e vorba de mine, a spus Ariel oftând.

Şi-a îndesat mâinile în buzunarul-marsupiu al hanoracului albastru.

— Mă rog, dacă nu-l pui la socoteală pe tipul pe care l-am cunoscut azi când am tras cu arcul. Price. Price Fenton. E din Georgia. Cred că e puţin ciudat.

— Toţi tipii de-aici sunt puţin ciudaţi, am constatat eu.

— O, super! a zis Ariel, în timp ce bucata ei de marshmallow luase foc. Ai putea... ah, las-o baltă!

A aruncat brusc beţigaşul pentru marshmallow-uri şi s-a repezit să vină mai aproape de mine, pe banca pe care stăteam.

— Ce s-a întâmplat?

Ariel mi-a făcut semn din cap către ceva ce se afla dincolo de focul de tabără, unde Charles dădea târcoale să găsească un loc.

— Aşadar, nu stă aici.

— Nu e decât un impostor care se preface că e prieten cu vedete, am spus eu. Nu te mai gândi la el. La mine la şcoală sunt o grămadă de indivizi ca el.

— Uit întruna că eşti nou-venită, Shelby. E cât se poate de oribil aici, a continuat Ariel. Oamenii pot fi cu adevărat răi. Folosesc împotriva ta tot ce spui. Chestii de-astea...

L-am privit pe Charles cum se aşeza pe banca de lemn lângă tinerii adepţi ai stilului gotic.

— Ţine. Nu e nici un pericol.

I-am dat înapoi lui Ariel beţigaşul pentru marshmallow.

— E ocupat locul ăsta? a întrebat-o pe Ariel un tip scund, cu accent din Sud.

Chiar şi la lumina focului, am observat că obrajii prietenei mele s-au colorat în roz.

— Ăăă... nu. Ia loc, Price, a spus ea, după care s-a uitat la mine.

Tipul s-a aşezat cu zgomot pe bancă şi au început amândoi să vorbească. Scena era de-a dreptul simpatică. Eram sigură că Ariel îl plăcea, pentru că pata roz din obraji nu-i dispăruse. Era total absorbită de o poveste despre pisica lui Price. Mă simţeam în plus.

Atunci am zărit-o pe Cynthia apropiindu-se, ducând cu ea tocul de chitară. Grozav! Ceea ce voiam cu adevărat, mai mult decât orice, era puţină pace şi linişte. Acasă, îmi petreceam o grămadă de timp singură. În cele mai multe seri din timpul săptămânii, Priscilla era plecată la lucru sau la cumpărături cu prietenele ei, iar tata avea întâlniri până noaptea târziu. Asta însemna că eu aveam la dispoziţie casa întreagă, doar pentru mine. O casă liniştită, o carte bună, o pungă de drajeuri gumate sub formă de viermişori însemnau, cel mai adesea, tot confortul de care aveam nevoie. Nu eram obişnuită cu toate zgomotele pe care le auzi atunci când trăieşti laolaltă cu alţi oameni, sau cu neîncetatele melodii în canon din taberele astea mizerabile.

Ştiu că nu jucam conform regulilor, dar simţeam nevoia să fiu singură pentru o scurtă perioadă de timp. M-am întors spre Ariel:

— Hei, dacă întreabă cineva, sunt la toaletă. Te superi dacă spui chestia asta pentru mine?

Nu numai că pe Ariel nu o deranja, dar nici măcar nu şi-a luat privirea de la Price.

— Atunci, bine. Mă întorc, i-am şoptit.

Am aşteptat până când s-au ridicat mai mulţi copii ca să-şi ia marshmallow-uri, şi am şters-o.

* * *

Nu mi-a fost niciodată frică de întuneric. Uneori, lucrul pe care-mi plăcea cel mai mult să-l fac era să stau în cadă, cu toate luminile stinse. Fără lumânări. Fără muzică. Doar zgomotul apei picurând din robinet. Atât de liniştitor!

Stând printre copaci, mă simţeam la fel. Puteam să privesc focul de tabără, de-abia auzind melodiile îngrozitoare care erau cântate în jurul lui, şi pur şi simplu să stau singură în întuneric. Cel puţin, pentru scurtă vreme. în timpul celui de-al doilea refren din cântecul „YMCA”, despre care eram aproape sigură că nu fusese scris ca să fie interpretat la chitară, am simţit o mână pe umăr. Am sărit la o jumătate de metru şi aproape că am ţipat. Austin.

— Mulţumesc foarte mult, am zis, lovindu-l uşor pe braţ pentru că mă speriase.

— Şi mie-mi face plăcere să te văd, a spus el.

Mi-am ridicat fermoarul hanoracului, simţind deodată aerul rece al serii.

Austin a zâmbit.

— Întunericul te face să te simţi bine, nu-i aşa?

— Se presupune că ar fi trebuit să te afli acolo, lângă focul de tabără, nu?

— Şi tu la fel, mi-a replicat, ridicând uşor din umeri.

M-am întors şi m-am sprijinit cu spatele de trunchiul unui copac. Încercam să-i transmit un mesaj prin limbajul trupului, ceva de genul „acum, pleacă!”, dar, în mod stupid, am continuat să vorbesc.

— Îţi mulţumesc încă o dată că ai ajutat-o pe Ariel.

Mi-a zâmbit.

— N-avea nevoie de nimic altceva decât de puţină încurajare.

— Eşti bun la escaladat zidurile. Cum de-ai ajuns la ea aşa de

repede?

— Sunt mai degrabă agil, mi-a răspuns, pe jumătate zâmbind. Oricum, a continuat el, mulţumesc pentru că mi-ai apărat onoarea, atâta câtă mai e, faţă de Charles. Am văzut că te hărţuia. Presupun că era ceva în legătură cu mine.

— Mda.

Mi-am amintit ceea ce-mi spusese Charles. Nu voiam să cred asemenea zvonuri stupide, dar o parte din mine se întreba ce i se întâmplase oare lui Jillian Montrose. Aş fi vrut să-l întreb pe Austin despre ea, dar nu voiam ca el să aibă impresia că eram genul de persoană care crede tot ce spun oamenii sau tot ce citeşti în revistele de scandal.

— Mi-am dat seama că eşti o persoană de încredere, Shelby. Apreciez faptul că m-ai ajutat să-mi ţin familia departe de lumina reflectoarelor.

— Sigur. Nu i-aş fi spus nimic individului, am zis.

— Mulţumesc.

Am stat acolo un moment fără ca nici unul dintre noi să mai spună ceva. Mirosul de zahăr caramelizat aproape că se materializa, sclipitor, în aerul din jurul nostru.

Într-un târziu, Austin a spus:

— Shelby, ai fost foarte drăguţă şi îmi dau seama că, poate, o să ţi se cam pară o îndrăzneală din partea mea, dar am nevoie de ajutorul tău.

Am mormăit ceva. Asta era, deci. Motivul adevărat pentru care Austin dăduse de mine în întuneric. Iar cel mai rău era faptul că deja voiam să-l ajut, fără ca măcar să ştiu ce avea să-mi ceară. M-am uitat la el iscoditor.

— Cu ce vrei să te-ajut?

— Serul meu. Am nevoie de el. Şi nu pot să-l iau singur.

Am rămas cu gura căscată.

— Vrei să te ajut să furi drogurile care ţi-au fost confiscate? Grozav! Chiar că e grozav!

— Nu-i chiar aşa. Ochii i s-au întunecat. E vital să-mi iau înapoi medicamentele. Trebuie să le iau înainte de... ei bine, să zicem că trebuie să le iau cât mai repede cu putinţă. Efectul dozei pe care am luat-o când eram pe autostradă, când veneam către tabără, se apropie de sfârşit. Simt asta. Mai întâi o să mi se facă rău, iar după ce nu o să mai acţioneze deloc asupra mea, o să fiu terminat!

— Îmi ceri să te ajut să furi. Asta ar însemna un bilet de călătorie doar pentru dus către tabăra aia nenorocită din deşert, pe care mama mea vitregă a ales-o pentru mine. Nu pot să mă duc acolo! Locul ăsta e şi-aşa suficient de rău.

— Ştiu că e riscant.

S-a apropiat de mine cu un pas.

Stăteam acum unul lângă altul, şi mai că mi-am simţit genunchii tremurând. Mă copleşea mirosul pielii lui, izul de săpun după un duş proaspăt, şi persistenţa aromei dulcegi de marshmallow — care, când era vorba de un tip, era cel mai delicios miros din lume. Oare era greşit să-mi doresc să mă sărute un tip atrăgător dependent de droguri?

— Nu-mi stă în fire să cer ajutorul, Shelby. Sunt obişnuit să mă bazez doar pe mine. Îmi este al dracului de greu să-ţi cer ceva. Dar am ajuns într-o situaţie disperată. Şi-a trecut limba peste buza de jos: Te rog, ai putea să...

— Stai! am murmurat, urmărindu-i mişcarea limbii. Cunosc partea asta. Este cea în care pornesc aspersoarele, am spus.

— Poftim? Ce vrei să spui?

Ups! M-am scuturat ca să alung amintirea asta.

— Mmm... nimic. Uite, există oameni mai buni pe care te poţi baza. Serios! Sunt ultima persoană de încredere din universu' ăsta... întreabă-l şi pe tata!

Austin s-a încruntat.

— Întotdeauna crezi ce spun alţii despre tine?

M-am încruntat şi eu.

— Bine, dar chiar dacă tu ai încredere în mine, nu pot să te ajut să furi ceva. Nu pot să încalc regulile. Serios!

— N-ai respectat regulile niciodată până acum, nu-i aşa? m-a întrebat, privindu-mă cu intensitate. Stai aici, în întuneric. Ai alergat după mine în pădure. Ai riscat, ca să mă ajuţi. Nimeni niciodată n-a mai făcut asta pentru mine. Probabil că eşti singura persoană din afurisitul ăsta de loc căreia îi pasă dacă trăiesc sau mor.

— Dacă trăieşti sau mori? Mi-am încrucişat mâinile la piept: Bine, hai să spunem lucrurilor pe nume. Despre ce e vorba, astfel încât eşti gata să rişti totul ca să le iei înapoi?

Austin a schiţat un zâmbet.

— Ţi-am spus. Sunt medicamente. E adevărul gol-goluţ.

— Dacă sunt medicamente, în tabără trebuia să se ştie despre

asta, Austin. Trebuia să treci toate astea pe formularul medical.

— Graham, noul impresar al trupei, a completat formularul. Nu ştie lucrurile importante despre familia mea.

Am dat din cap.

— Nu te înţeleg. Vrei să te bazezi pe mine, dar tot nu-mi spui adevărul? Nu se poate să ai şi una, şi alta.

— Dacă-ţi mărturisesc, trebuie să-mi dai cuvântul de onoare că n-o să mai spui nimănui!

— Bine. Acum mă sperii. După cum vorbeşti, parc-ar fi cel mai ciudat secret posibil.

Gura i s-a crispat şi şi-a muşcat buza de jos.

— Adevărul este că, a spus el, din nefericire, sunt bolnav.

— Eşti bolnav?

Era imposibil să nu strâmb din nas, ceea ce la mine reprezenta un indiciu că îi judecam pe ceilalţi.

— Ce boală ai? l-am întrebat, pregătindu-mă mental să fiu tratată cu dispreţ.

— Îmi vine foarte greu să-ţi spun, mi-a răspuns.

— Te aştepţi să scoţi cu mâna mea din foc cărbunii încinşi, dar tu nu îmi spui adevărul?

Ochii lui Austin sclipeau aurii în lumina slabă, în timp ce îmi cercetau chipul. Părea îngrijorat, încordat, iar asta m-a dezorientat.

— Mmm... deci? am spus, pierzându-mi calmul din voce.

Austin a privit în altă parte, către focul de tabără, după care s-a întors spre mine şi a zis:

— Shelby, eu sunt licantrop. Cum se mai spune, vârcolac. Toată familia mea este.

Jur că urechile au început să-mi ţiuie.

— La dracu'! Mi s-a părut că ai spus că eşti vârcolac. Ce naiba se întâmplă cu urechile mele?

Austin nu zâmbea.

— Nu mă aştept să mă crezi din prima clipă, a spus.

— Poftim? l-am privit eu uimită. Vorbeşti serios? Băiete, n-ai cum să fii vârcolac! Creaturile astea-s inventate, cu siguranţă, fraiere! Vreau să spun... cu excepţia filmului în care un bărbat-lup era îndrăgostit de o vampiriţă. Destul de drăguţ pentru un...

— Shelby, mi-a şoptit el, foarte aproape de ureche. Vorbesc serios.

Când s-a dat înapoi, ochii îi reflectau lumina într-un fel

înfiorător de neomenesc.

Brusc, am simţit că mă clatin pe picioare.

— Tu... ăăă... chiar te aştepţi să cred că există asemenea creaturi? Şi că tu eşti una dintre ele?

— Ai grijă, vorbeşti despre familia mea.

Am dat din cap:

— De ce spui asta? Ce ţi s-a-ntâmplat? Am făcut un pas înapoi. Of, am priceput! Glumeşti cu mine, nu-i aşa? Da, ce glumă bună, Austin! Cum de n-am observat până acum — colţi, blană, urlete sub clar de lună. Ce amuzant!

— Shelby, nu glumesc.

— Atunci, dacă tu chiar te crezi vârcolac, eşti absolut nebun. Nu vreau să fiu rea, dar cred că acum înţeleg de ce te afli în tabăra asta.

Ochii i s-au întunecat.

— Ăsta este adevărul. Nu sunt nebun şi nu mint. Ai încredere-n mine!

Mda... Asta era. Ai încredere-n mine!

Asta spuneau întotdeauna... Ce spusese, cu un an în urmă, regele balului absolvenţilor când avusese nevoie de ajutor să-şi caute smochingul şi fuseserăm prinşi în vestiar? Ai încredere-n mine? Mda, desigur.

Nu-mi puteam permite să mai am încredere în nimeni. Dumnezeule, chiar n-aveam cum să mai capăt încredere în nimeni.

— Trebuie să plec, am spus, simţindu-mă de parcă cineva îmi aruncase apă rece pe faţă.

Austin m-a prins de braţ.

— Crede-mă, Shelby. De ce te-aş minţi în legătură cu asta? a spus cu o voce ca de oţel.

— Tu să-mi spui de ce!

Mi-am smucit braţul şi m-am întors la focul de tabără, simţindu-mă cumplit de tulburată. Cel mai sexy tip din tabără era un mare mincinos. Şi nici măcar nu-mi arăta destul respect ca să-mi spună şi el o minciună mai bună.

M-am aşezat lângă Ariel şi Price şi am început să mormăi în felul meu refrenul melodiei „Ea va veni pe la poalele munţilor”.

Austin nu s-a mai întors la focul de tabără. Poate că încerca să-şi ia înapoi aşa-zisele medicamente sau poate că plecase să urle cu haita lui de lupi. Precis! Bun, deci... asta e, Austin. Mi-am

spus în sinea mea că nu îmi pasă. N-aveam să mă mai minunez.

Mi-am luat beţigaşul de la Ariel şi, după ce am mâncat câteva marshmallow-uri mari şi dulci, aproape că am uitat de Austin şi de mărturisirea lui fantezistă. Aproape.

OPT

În dimineaţa următoare, la şedinţă, grupul de fete s-a concentrat asupra subiectului cum să spui nu sexului. Psihologul, dr. Wanda, a făcut pe toată lumea să se simtă şi mai stânjenită decât cu o zi înainte. Adică, o doamnă în vârstă care să te întrebe dacă ai avut vreodată o relaţie sexuală şi să-şi ia notiţe pe tema asta...

Am hotărât — la fel ca şi celelalte fete mai isteţe — s-o fac pe inocenta absolută. Adică, nici măcar prietenele mele nu ştiau totul despre relaţiile mele cu băieţii. Le spusesem în mare ce şi cum, dar erau şi lucruri pe care le păstrasem doar pentru mine. Unele lucruri pe care le regretam un pic. Iar dr. Wanda spera ca eu să-mi destăinui toate secretele în faţa tuturor acelor persoane pe care nu le cunoşteam? Genul ăsta de tortură făcea ca smulgerea buruienilor să pară ispititoare.

În timp ce lucram în stratul de flori de lângă sala de mese, mai târziu, în acea dimineaţă, aşteptam ca Austin să apară, dar n-a făcut-o. Între timp, Charles asuda puţin mai încolo, rostogolind pietre şi aşezându-le la locul lor. De câteva ori, m-a strigat, dar l-am ignorat.

Mai târziu în acea după-amiază, eu şi Ariel ne îndreptam către terenul de volei, acoperit cu nisip. Cynthia ne spusese tuturor fetelor din cabană că ne întâlnim acolo, pentru un meci amical, dar, până în acel moment, doar noi două ne îndreptam către locul respectiv. Cu munca la buruienile mele, pierdusem toate acţiunile sportive din tabără. Un meci amical de volei era bine-venit ca să-mi elibereze mintea de gânduri, măcar pentru o vreme.

— Trebuie să trecem pe la infirmerie, a zis Ariel. Ştii... dacă te-ai hotărât să vezi ce face Austin.

— Poftim?

Am tras în jos de capătul tricoului meu cu sigla Universităţii din Wisconsin. Era cel roz, care mi se ridica întruna deasupra

buricului, dar îmi plăcea atât de mult, încât nu-mi venea să renunţ la el.

— Păi, Austin n-a venit la masa de prânz, aşa că l-am întrebat pe Price şi mi-a zis că tipul s-a simţit rău de dimineaţă. Probabil că are vreo alergie sau vreo indigestie, ceva.

— Ah.

Chiar i-a fost rău? Mi-am adus aminte că-mi spusese cu o seară înainte că, dacă nu-şi lua medicamentele, mai întâi avea să-i fie rău. Ei bine, după toate aparenţele, partea asta de minciună era, de fapt, un adevăr. Dacă le spunea oamenilor că el era un vârcolac înfiorător, fie era un mincinos patologic, fie un alienat mintal. Şi mă îndoiesc că asistenta medicală avea vreun medicament care să-l vindece de-aşa ceva.

— Deci, vrei să mergi? m-a întrebat Ariel. Adică, ştiu că-ţi place de el... te-am văzut aseară vorbind cu el în pădure.

M-am oprit pe cărare. Pentru o fracţiune de secundă, mi-a venit să-i spun lui Ariel despre minciuna nebunească pe care mi-o trântise Austin, dar mi-am adus aminte că-i promisesem să nu divulg nimănui secretul. Şi întotdeauna îmi ţineam cuvântul, chiar şi faţă de oamenii care inventau tot felul de chestii.

— Are mari probleme, am spus.

— A, şi tu nu?

Când ne-am apropiat de infirmerie, Ariel s-a uitat la mine întrebător.

— Probabil că e înăuntru. Poate ar trebui să te uiţi dacă e aşa. Ştii că asta vrei...

— Nu vreau să mă duc, i-am răspuns. Ce să-i spun?

Ariel şi-a dat ochii peste cap.

— Bine, las-o baltă! Stai aici.

A deschis hotărâtă uşa cabinetului şi a intrat.

N-aveam de gând s-o abandonez acolo, aşa că m-am aşezat pe banca de lemn din faţa cabinetului. După numai un minut, a ieşit ţinându-şi pe frunte o compresă cu gheaţă.

— O, Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

— Nimic, a şoptit ea. Continuă să mergi.

Când am ajuns destul de departe de cabinetul medical, şi-a dat jos compresa.

— I-am spus asistentei medicale că m-am lovit la cap de patul de campanie.

M-am uitat la ea cu îndoială:

— Nu eşti deloc în toate minţile.

— Da, şi după câte se pare, asistenta e de-a dreptul tâmpită.

Am zâmbit drept răspuns la rânjetul de triumf.

— Şi? Era acolo?

Ariel a oftat adânc, în timp ce ne aşezam pe iarba de pe marginea terenului de volei.

— Hm, nu ştiu cum să-ţi spun chestia asta... tocmai cotrobăia prin geanta asistentei.

— O, grozav! Austin Bridges al III-lea era şi cleptoman! M-am străduit să uit toate celelalte lucruri pe care le simţeam în legătură cu el şi să mă concentrez asupra faptelor.

— Ce căuta? am întrebat-o.

N-am avut când să-l întreb.

— Şi... cum arăta?

Ariel a ridicat din umeri, apoi a făcut un gest către terenul de volei, care începea să se umple de fete. Fredonând, Cynthia Crumb a trecut pe lângă noi, cu o plasă plină de mingi.

— Arăta rău? am întrebat-o pe Ariel în şoaptă.

— Arăta... hmmm... neîngrijit. De parc-ar fi fost cazul să se bărbierească şi să facă un duş.

— Ei bine, nu e chiar genul care să urmeze vreun tratament pentru o piele de metrosexual, am spus.

— Crema hidratantă e pentru toată lumea, zilnic, a comentat Ariel, zâmbind plictisită. Cel puţin, acesta este mottoul de la DeVoisier Inc.

— Şi deci, ce era în neregulă cu el?

— Durerile de stomac sunt uşor de simulat în tabără. Asistentele medicale te cred întotdeauna, pentru că mâncarea e cât se poate de proastă.

— Dar toată lumea ştie că drogurile lui sunt încuiate împreună cu celelalte obiecte interzise în biroul domnului Winters, am spus, simţindu-mă un pic ca detectivul Nancy Drew în acel moment. Deci ce anume voia să ia din geanta asistentei? Un telefon mobil?

Ariel a ridicat din sprâncenele ei perfect conturate.

— Tatăl lui e în safari. Impresarul îl urăşte. Pe cine altcineva să sune?

Ariel avea dreptate. M-am gândit la familia lui distantă, la faptul că, într-adevăr, n-avea pe nimeni de încredere care să-i consoleze.

Într-un fel, nici unul dintre noi n-aveam pe nimeni. Dar asta nu însemna că trebuia să ne apucăm de furat, să spunem minciuni nebuneşti sau lucruri de genul „Ai încredere-n mine!” cuiva care aproape că-ţi era prieten. În nici un caz. Nu aşa te porţi cu prietenii. Iar dacă Austin era genul ăsta de persoană, atunci trebuia să stau departe de el.

Dar, într-un fel, nu voiam asta.

* * *

Ce e cu acest cadril? De ce cred persoanele în vârstă că e aşa de distractiv? Să te ţii de mână atât de incomod şi să te învârteşti nu mă face decât să ameţesc şi să-mi doresc cu disperare să-mi dezinfectez mâinile.

Prefăcându-mă că am obosit, am ieşit din dans şi am cercetat mulţimea care umpluse în acea noapte sala de gimnastică ce semăna cu un hambar. Dar Austin nu era acolo. Se pricepea de minune să dispară. Îl văzusem puţin la prânz, dar el nu se uitase deloc în direcţia mea. Poate că era supărat pe mine în legătură cu seara anterioară, pentru că-l făcusem mincinos. Dar unde se afla acum?

În timp ce Cynthia — pe post de instructor de dans — anunţa direcţia în care dansatorii trebuiau să se învârtească, eu m-am aşezat pe bancă şi m-am uitat la perechi, plictisindu-mă îngrozitor de tare. Ariel părea să se distreze cu tipul ăla, Price. În timp ce făceau mişcarea „spate-n spate”, el şi-a trecut mâna liberă prin bretonul închis la culoare şi şi-a dat părul la o parte din ochi. Din păcate, făcând acest gest, şi-a scos la iveală numeroasele coşuri de pe frunte. Totuşi, era drăguţ şi totalmente absorbit de Ariel.

De fapt, stătea pe ea. Stătea pe piciorul ei, vreau să spun.

— Degetul meu! Degetul meu! a strigat ea şi a început să sară într-un picior.

Lumea s-a adunat în jurul lui Ariel. Bietul Price devenise roşu precum ketchupul.

Am alergat spre locul în care Ariel se tăvălea de durere.

— Eşti bine?

S-a oprit din văicăreală.

— Hm... Acum e momentul să ieşi să-i cauţi pe Austin, mi-a şoptit ea.

După care a continuat să se văicărească, explicând celorlalţi:

— Cred că mi-am fracturat degetul.

— O să fie bine, i-am zis, ajutând-o să ajungă până la o bancă.

— Of, of! a făcut Sven, trăgându-i lui Ariel şoseta în jos. S-a înroşit groaznic...

— E nevoie de asistenta medicală, am spus.

— Are liber în seara asta, a zis domnul Winters, cu glasul lui bubuitor. — Dar putem să-i acordăm primul ajutor. Nu vă faceţi griji, copii, am aici trusa.

— Are nevoie de gheaţă, am spus eu.

Domnul Winters mi-a zâmbit; era un zâmbet atât de sincer, încât aproape că m-am simţit prost. Dar tot acest spectacol urmărea o cauză nobilă. Trebuia să joc teatru în continuare:

— E prietena mea, măcar atâta pot să fac şi eu: Să-i aduc nişte gheaţă.

Domnul Winters a confirmat dând din cap.

— Foarte frumos din partea ta, Shelby. Presupun că te duci la bucătărie. Drăguţa doamnă Neighbors, bucătăreasa, cred că e gata să închidă, aşa că mai bine fugi. Spune-i că te-am trimis eu.

— Grozav! a zis Ariel. Cred că sunt singura persoană care a fost vreodată rănită la dans, de când există tabăra asta, a continuat, cu o privire tristă. Ce ciudat!

— E timpul pentru un cântec, a strigat Cynthia Crumb, pe când eu ieşeam din sala de gimnastică.

Era perfect. O vreme, avea să fie prea absorbită de cântec, ca să mă mai vâneze pe mine. Iar până o va face ea, eu deja voi fi aflat ce se întâmpla cu Austin.

Nu ştiam exact de ce mă simţeam atrasă de el. Poate că era un fel de protecţie, sau poate doar faptul că, acolo, în acea tabără, el se dovedise a fi una dintre cele două persoane cu care simţeam că am o oarecare legătură. Şi, serios vorbind, deşi să-i spui cuiva că eşti vârcolac însemna un strigăt clar de ajutor, era totuşi un tip amuzant şi nici nu arăta prea rău.

Am hotărât să plec să aduc gheaţă şi să-l găsesc. Cel puţin, asta avea să mă ţină departe de cadrilul ăsta stupid, de copiii care mă tratau de parcă singurul lucru pentru care eram cool îl reprezenta faptul că tata avea mulţi bani, de adulţii care încercau să mă facă să mă „deschid”.

Când am dat în întunericul de afară, mi-am spus că acum era

ceva diferit de alte dăţi, că el era diferit de ceilalţi băieţi. Habar n-aveam că nu greşeam deloc!

* * *

Poteca se întindea înaintea mea, iar pietrişul căpătase irizaţii rozalii de la luminile fluorescente ale clădirilor din faţă. Luna — acum ca o seceră îngustă — arunca raze care se strecurau printre nori, încoronând tufişurile veşnic verzi de pe cărare cu halouri argintii. Totul era liniştit, cu excepţia bâzâitului pe care-l scotea sistemul de alimentare cu electricitate şi zumzetului insectelor.

Nu aveam mult timp la dispoziţie, aşa că am alergat mai întâi la infirmerie. N-am văzut pe nimeni, clădirea părea goală şi era încuiată. La fel şi biroul. M-am întors şi am luat-o spre cabane, dar, când am ajuns la Gheonoaia Pătată, nici urmă de Austin.

Timpul trecea, iar eu încă nu luasem gheaţa. M-am dus spre sala de mese — ferestrele sale întunecate semănau cu orbitele goale de pe un chip trist. Uşile erau încuiate. Am ciocănit, dar nu s-a întâmplat nimic. Am văzut o lumină slabă venind din spatele sălii, aşa că mi-am imaginat că poate bucătăreasa era acolo şi făcea curăţenie. Recipientele în care fusese făcut chili pentru prânz trebuie că arătau de-a dreptul groaznic, iar cele de preparat pâine din făină de mălai, cu gust de arsură, şi mai rău. Eram aşa de bucuroasă că fusesem de serviciu la plivitul buruienilor şi că nu trebuise să mă ocup de veselă!

Am ocolit clădirea şi m-am dus în spatele ei, unde era un soi de alee. Adăpostite de nişte copaci deşi, cu multe frunze, containerele erau aliniate la celălalt capăt a ceea ce exagerasem numind-o alee, căci era plină de hârtoape adânci şi mici petice de iarbă.

O rază slabă de lumină împrăştia o lucire gălbuie spre intrarea către aleea pe care mă aflam, dar, dincolo de ea, era întuneric, cu excepţia unui pătrat de lumină tăiat în beznă. Stai aşa! Pătratul putea fi o fereastră de la uşa bucătăriei. Dacă lumina era aprinsă, înseamnă că bucătăreasa se afla încă acolo. Gheaţa — ajungeam la ţanc!

Dar mai întâi trebuia s-o apuc iute pe aleea întunecoasă, ceea ce era exact opusul a tot ce suntem vreodată învăţaţi să facem pentru siguranţa noastră personală. O uşoară adiere de vânt a

mişcat frunzele copacilor de la capătul aleii, iscând un foşnet care m-a cam tulburat, dar am pornit înainte, concentrându-mă la lumina din faţa mea, până am ajuns la uşă.

Voiam să bat, dar, când am dat s-o ating, uşa n-a opus rezistenţă. Era deschisă. Tiptil, am intrat în bucătărie. În aer se simţea aroma dulceagă de drojdie a pâinii pentru micul dejun de a doua zi de dimineaţă. Mmmm... Mirosul îmi aducea aminte de chiflele cu scorţişoară pe care le făcea mama.

— E cineva aici? am strigat.

Am aruncat rapid o privire de după mixerul uriaş către rândul de chiuvete, dar nu am văzut-o pe bucătăreasă. Poate că ieşise să-şi aranjeze părul în plasa protectoare.

— Mmmm... Am venit să iau nişte...

Hlaphlaphlaphlap!

Un sunet bizar, de animal, m-a făcut să mă întorc spre uşa bucătăriei. Am alergat într-acolo şi m-am uitat pe alee. Cine naiba scosese acel sunet? Am făcut câţiva paşi să ies afară, dar am observat că podeaua devenise deodată alunecoasă.

M-am uitat în jos.

Dumnezeule! Sânge! O dâră de sânge pe care nu o observasem când intrasem, fiind distrasă de izul delicios de scorţişoară. Sau cel puţin aşa credeam, că era sânge. În mod sigur nu arăta precum ketchupul.

Dâra de sânge ducea către bucătărie, acolo unde fusesem mai devreme. Dacă era bucătăreasa? Dacă i se întâmplase ceva acelei amabile doamne în vârstă? Poate era rănită, iar eu ştiam să acord primul ajutor. Sau măcar puteam să evaluez situaţia şi să fug să-l anunţ pe domnul Winters. Am răsuflat adânc, fiindcă îmi ţinusem respiraţia câteva clipe, şi am pornit pe marginea dârei, până am ajuns la o uriaşă uşă argintie unde m-am oprit.

Era încăperea frigorifică.

Oh... nici nu voiam să ştiu ce se afla acolo, dar trebuia să verific. Adică, poveştile care-mi treceau prin cap erau ridicole! Probabil că nu era nimic, doar mizeria pe care bucătăreasa uitase, nu se ştie cum, s-o cureţe.

Am dat uşa de perete şi am intrat. Aerul rece m-a lovit în faţă ca un bulgăre de zăpadă. Strângându-mi braţele la piept, am privit în jurul meu. Din fericire, nu erau cadavre agăţate printre bucăţi de came de vită.

De fapt, nu erau deloc bucăţi de came agăţate. Lăzi de

plastic, cutii cu fructe şi legume şi conserve de mărime industrială cu înlocuitor de sos de brânză mexican şi salată de „homar” umpleau rafturile metalice aliniate pe pereţi. Pe raftul de jos, lângă nişte morcovi urâţi, am găsit o cutie albă cu bucăţi de came. Nu antricot sau ceva asemănător, ci probabil came pentru tocană ca aceea pe care menajera o făcuse pentru tata de ziua lui, anul acesta.

Acele bucăţi de came erau pline de sânge, iar în faţa vasului am observat o mică băltoacă, de parcă cineva luase de-acolo câteva bucăţi. Am răsuflat uşurată că măcar nu dădusem peste bucătăreasă hăcuită. Chiar atunci mi-am dat seama că dâra de sânge nu ducea înăuntru. Ducea afară. Acolo de unde se auzise zgomotul. Brrr! Nu cumva cineva o omorâse pe bucătăreasă şi apoi o târâse afară?

Am ţâşnit din încăperea frigorifică şi m-am furişat spre uşa de ieşire, atentă să nu calc iar prin sânge. După ce am trecut de masă, am văzut tăvile cu chifle cu scorţişoară aşezate lângă cuptor, la crescut. Asta m-a făcut să mă simt mai bine. Deci bucătăreasa va reveni în curând, de-acolo de unde era plecată. Ascultând acum mai atentă sunetele care veneau din sala principală de mese, mi-am dat seama că erau hohote de râs de la un serial de televiziune. Probabil că bucătăreasa vegeta în camera ei, în timp ce avea să aştepte să se coacă chiflele pentru dimineaţă. Slavă Domnului că era sănătoasă! Dar ce era cu sângele ăla?

Hlaphlaphlaphlap! am auzit din nou acel sunet ciudat, aşa că m-am strecurat pe uşa din spate şi m-am lipit de zidul clădirii, ascultând. Şi atunci, am auzit un sunet şi mai înfricoşător decât sunetele stranii de mai înainte — un clanc! pe care-i făcuse uşa bucătăriei, care se închisese. Uşa, care fusese deschisă, era acum închisă, când am scuturat-o de ivăr.

Hlaphlaphlaphlap!

Sunetul venea de undeva de lângă tomberoane. Parc-ar fi fost un animal sălbatic care mânca ceva. Brrr...

Am luat-o cu atenţie pe alee, lipită de zid pentru ca, orice ar fi fost acolo, să nu mă vadă. M-aş fi îndepărtat tiptil, fără să-şi dea seama. Mi-am înghiţit saliva, pentru ca la nevoie să fiu pregătită să strig, şi m-am concentrat să rămân calmă, să fiu în alertă, invizibilă.

Mrrmmrrr!

Zgomotul era acum altul — nu mai sugera faptul că un animal mânca, ci era un avertisment.

Mi s-a ridicat părul pe ceafă. Am simţit un nod în gât. Aş fi fost oare capabilă să strig după ajutor sau nu? Bătăile inimii mele trebuie că ajunseseră la o mie pe minut, pentru că, deodată, m-am simţit de parcă eram la un pas de leşin.

Din fericire, subconştientul meu este foarte disciplinat. Ia stai puţin — mi-am zis eu —, adu-ţi aminte ce ţi-a spus tatăl tău despre jivinele care trăiesc în păduri: de regulă, animalele se sperie şi ele când omul se află în preajma lor. Înfruntă situaţia cu mult calm şi fii curajoasă. Am sărit de lângă zid şi am strigat:

— Stai pe loc! Lasă carnea jos!

De acord, privind acum retrospectiv, nu era cel mai inteligent lucru pe care puteam să-i spun. Dar sunetul a încetat. De după tomberoane s-a arătat o creatură. Dar la capătul aleii era atât de întuneric, încât nu puteam să văd clar despre ce era vorba.

M-am apropiat cu încă un pas.

— Uşşş! Hm... tu, orice-ai fi! am strigat.

Atunci, am văzut că era un om — un băiat. Tipul îşi ţinea mâinile pe capacul tomberonului, de parcă îşi aduna puterile. Cu maximă vigilenţă, am început să dau înapoi.

— Stop! mi-a strigat el.

Chiar în acel moment, norii s-au împrăştiat, iar asupra noastră s-a revărsat lumina lunii. Şi m-am trezit faţă-n faţă cu hoţul de came.

Austin.

În lumina lunii, i se vedeau câteva pete de sânge strălucind în jurul gurii. Bărbia, murdară şi ea, părea şi mai neîngrijită decât arătase mai devreme, de parcă Austin uitase să se bărbierească.

— Shelby.

Mi-a zâmbit, dezvelindu-şi nişte dinţi mai albi decât văzusem eu vreodată, mai albi şi decât îi aveam eu după tratamentul de albire la care mă trimisese tata. Şi erau şi ascuţiţi, iar vârfurile lor tăioase reflectau lumina palidă a lunii.

Dar nu numai ei sclipeau. Pielea, gâtul, umerii, pieptul gol. Stai puţin! Pieptul gol? Era dezbrăcat până la brâu, pe o alee, şi mânca pe nerăsuflate o bucată de came crudă?

— Ce... hmmm... faci aici? l-am întrebat, străduindu-mă să bolborosesc ceva, orice.

Părul de pe ceafă îmi era tot ridicat, simţind parcă pericolul. Făcându-mi-se frig, în mod misterios, mi-am cuprins trupul cu braţele.

A ieşit dintre tomberoane, iar eu, instinctiv, m-am tras înapoi, străduindu-mă să nu mă holbez la muşchii de pe pieptul şi abdomenul lui.

— Nu-ţi fie teamă! mi-a strigat cu un glas blând. Eu sunt!

Crezând probabil că mă holbam la sângele de pe faţa lui, s-a şters pe bărbie cu palma liberă. Apoi, şi-a tras pe el un tricou negru, pe care l-a scos de undeva din spatele tomberoanelor. A adăugat pe un ton firesc:

— N-ai nici un motiv să te temi de mine.

— Hmmm... e puţin cam ciudat.

A mai făcut un pas înainte, poate aşteptându-se ca eu să mai fac unul în spate, dar am încercat să fiu curajoasă. Oricum, mâinile încă îmi tremurau, iar prin cap îmi bântuiau poveştile lui Charles despre fata care fusese atacată. Dumnezeule!

— Aşadar, eu am să mă întorc uşurel la dansuri, am spus, în timp ce derulam în minte toate tehnicile de autoapărare învăţate în acea primăvară de la profesorul meu de gimnastică.

Planul meu de bază era să-i dau o lovitură rapidă în burtă, după care s-o iau la goană cu viteza fulgerului.

Austin a ridicat o mână, care — am observat cutremurată — era plină de sânge.

— Te rog, nu spune nimănui, a zis. Graham mă va trimite în altă parte, iar lucrurile se vor înrăutăţi. Am nevoie de serul din biroul domnului Winters.

Am râs nervos:

— A, da, serul...

— Ţi-am spus povestea asta.

A venit mai aproape de mine şi m-a privit intens. Ochii îi aruncau scântei argintiu-albăstrii, neomeneşti, reflectând lumina lunii care se furişa printre nori.

— Sunt licantrop.

La naiba! Am mai făcut câţiva paşi înapoi.

— Nu se poate. Tu... tu chiar eşti, aşa e?

Austin Bridges al III-lea era într-adevăr vârcolac! Nu era un drogat! Nu era alienat mintal! Şi nu era mincinos! Singurul tip de care-mi păsa din tabăra aia avea probleme cu totul diferite de restul lumii.

— Nu-ţi face griji! In următoarele trei nopţi încă nu va fi lună plină. Până atunci, nu mă voi transforma contra voinţei mele. Eşti în siguranţă, a mai adăugat Austin, cu un mic hohot de râs.

— Aha..., am încercat eu să zâmbesc. Deci... acum o să plec.

— Ştiu că pare foarte straniu.

Am aruncat o privire pe alee şi am numărat în gând paşii până la lumină.

— Uite care-i treaba, aş vrea să mai pot să stau, s-o fac pe dr. Phil psihologul şi toate cele. Dar trebuie să iau nişte gheaţă pentru Ariel care pare că şi-a rupt degetul de la picior, până nu mă vor da dispărută şi nu vor porni în căutarea mea. Poate vrei să intri şi să cureţi dâra de sânge pe care ai lăsat-o în bucătărie.

Părea încurcat.

— Probabil că am uitat de bunele maniere, fiind aşa de flămând.

— Mai bine-ai face-o înainte ca bucătăreasa să creadă că a avut loc o crimă. Oh, dar uşa e încuiată acum.

— O să sar iar pe geam, a spus ridicând din umeri. O să fiu rapid dacă mă aştepţi aici, şi o să-ţi aduc şi gheaţă.

Mda... Bravo! Asta însemna ca eu să rămân să-l aştept pe el pe aleea întunecoasă?

— Păi...

— Nu poţi să te întorci acolo fără gheaţă.

— Nu, am spus dând înapoi. Îmi trebuie gheaţa. Dar te aştept în faţă... la lumină.

A clătinat din cap spre mine, după care a dispărut după colţ, în întuneric.

* * *

Câteva minute mai târziu, îmi ţineam pe frunte punga de gheaţă destinată lui Ariel, încercând să-mi alin durerea de cap. De fapt, eram bucuroasă că Austin nu se droga, dar cum era totuşi posibil ca povestea asta să fie adevărată?

— Nu sunt ce te aşteptai tu să fiu, nu? m-a întrebat Austin în timp ce ne îndreptam spre sala de dans.

— Mda... Nu prea...

Am mers o vreme în tăcere.

— Şi deci ce era cu carnea aia? Tu... mmm... mănânci chestii de-astea crude? l-am întrebat, încercând să fac conversaţie.

N-aveam nici cea mai vagă idee ce poţi să-i spui unui vârcolac.

A dat din cap.

— Fără serul meu, am mare nevoie de-aşa ceva. Proteină pură. Cu cât mai proaspătă, cu atât mai bine. Dacă e gătită, stomacul meu n-o digeră, nu satisface foamea lupului.

— Lupul... vorbeşti de parcă aţi fi două creaturi diferite, dar nu este aşa. Corect?

Austin m-a privit cu gravitate.

— Şi da, şi nu. Face parte din mine. Dar asta nu înseamnă că mă controlează.

Am inspirat adânc, căci simţeam că mă sufoc.

— Şi... ce înseamnă asta, mai exact?

— Suntem doi indivizi care împărţim acelaşi suflet. Suntem împreună, şi totuşi separaţi. Ca şi mine, lupul are propriile lui instincte, dorinţe şi gânduri.

— Nu înţeleg. Adică, lupul e lup, corect? Cum poate el să gândească şi toate celelalte?

— Vârcolacii nu-s ca lupii obişnuiţi, Shelby. Noi nu trăim întotdeauna în haite, ca ei. Nu avem aceeaşi ierarhie socială. Nu suntem sclavii foamei, ca lupii obişnuiţi. Suntem fiinţe evoluate. Iar când ne transformăm, ducem cu noi personalitatea noastră umană. Şi chiar şi-aşa, iau medicamente încă de la vârsta de doisprezece ani, ca să-l suprim pe lupul din mine. Mi-e mai uşor să trăiesc aşa.

— Prin urmare... mmm... ce poţi să-mi spui despre felul în care obişnuieşte să se hrănească lupul? Cu alte cuvinte, ar trebui să fiu îngrijorată? am întrebat, cu o voce anormal de piţigăiată şi chiţăită.

S-a oprit, m-a prins de braţ.

— Acum îmi răneşti sentimentele. Crezi că aş putea mânca un prieten...

— Păi poate că tu, nu. Dar lupul ar face-o?

— Nu.

Mi-a dat drumul braţului şi am continuat să mergem.

— Cum de te-ai transformat în seara asta? Nu este lună plină.

— Serul din corpul meu s-a terminat. Azi-dimineaţă m-am simţit bolnav, dar acum pot să mă schimb, dacă vreau. Mi-e mai uşor să... să mă hrănesc când sunt în trupul de lup. E mai puţin revoltător!

L-am aprobat dând din cap, înţelegând acum pe deplin de ce Austin avea atâta nevoie de serul lui. Aveam atâtea întrebări de pus, dar încă eram şocată. Creierului meu îi era greu să accepte pe deplin această idee.

— Şi? Ai de gând să-i spui sau îi spun eu? l-am întrebat, când ne-am apropiat de focul de tabără.

— Scuză-mă. Poftim?

Austin s-a oprit la marginea pajiştii.

— O să-i spui adevărul domnului Winters? Nu de alta, dar ca să-ţi dea serul înapoi.

Austin a făcut ochii mari.

— Ai înnebunit? Nici unul dintre noi n-o va face. Nu-i putem divulga secretul meu, a zis el, cu o voce care semăna mai degrabă cu un mormăit. Toată lumea ar afla asta despre familia mea şi am fi cu toţii ca şi morţi.

— Oh! Mi-am apăsat din nou gheaţa pe frunte. Şi atunci ce o să faci?

— Asta este întrebarea la care am încercat, toată săptămâna asta, să găsesc un răspuns.

— Corect.

Am lăsat în jos punga de gheaţă şi m-am uitat pe furiş la Austin, în lumina slabă care înconjura terenul de volei. Îmi spunea totul de parcă, în egală măsură, asta era şi problema mea. Tipul ăsta nu ştia că aveam şi eu propriile mele probleme?

— Şi mie de ce trebuia să-mi spui? i-am zis, sperând că întrebarea mea nu avea să sune prea maliţios. Adică, nu ştiu ce pot să fac eu ştiind asta.

Austin avea maxilarele încleştate.

— M-ai întrebat. Ţi-am răspuns.

Am făcut ochii mari. Dar el ce credea, că putea să-mi arunce chestia asta, iar în viaţa mea va răsări soarele şi va apărea curcubeul?

— Ei bine, nu m-am gândit că adevărul ţine de supranatural, am răspuns.

M-a privit din nou cu ochii reci şi argintii şi a spus:

— Ai vrut să ştii adevărul. Am crezut că-ţi pasă. Apoi, fără să se mai uite înapoi, a dispărut în noapte.

NOUĂ

De parcă în seara precedentă cadrilul fusese un vis urât, în ziua următoare, sala de gimnastică ce semăna a hambar fusese transformată, fiind înzestrată cu o scenă de lemn negru şi cu rânduri-rânduri de scaune pliante. Ne-am adunat cu toţii acolo, în grupuri, şi, în zgomotul general, ne-am plănuit fiecare intrarea în show-urile în care aveam să ne demonstrăm talentele.

Eu am stat cu Ariel, în timp ce restul lumii forma grupuri, şi n-a durat mult până când Price şi-a croit drum spre noi. În partea opusă, l-am zărit pe Austin stând pe un scaun pliant, vorbind cu două tipe blonde. Nu-l mai văzusem interacţionând cu alte fete din tabără şi, din cine ştie ce motiv, constatând că acum o făcea, m-a făcut să mă simt cam ciudat. Nu geloasă, doar ciudat. De parcă ar fi trebuit să le previn pe-acele două fete că, în orice moment, el şi-ar fi putut scoate la iveală nişte colţi fioroşi.

Creierul meu încă mai procesa evenimentele din seara anterioară, încercând să priceapă cât fuseseră ele de reale. Cu alte cuvinte, dacă se petrecuseră aievea, dacă asemenea creaturi precum vârcolacii trăiau printre noi, oare ce alte lucruri închipuite existau de-adevăratelea în lumea noastră? Serios, acum mă puteam aştepta ca, în orice secundă, Ariel să mă anunţe că era vampir, de exemplu.

Chiar în clipa aceea, Austin a privit în direcţia mea. I-am zâmbit cu jumătate de gură, după care m-am concentrat asupra discuţiei pe care micul meu grup o purta. Nu ştiam ce altceva puteam să fac.

— Romeo şi Julieta? a propus Price.

Ariel a zâmbit timid.

— Mda... Ar fi o idee.

— Poate să scriem o satiră despre consilierii noştri? Ştiu că e cam naiv, dar ar fi simplu, am spus.

Price şi Ariel au schimbat o privire.

— Ce este?

— Toată lumea o să facă asta, a răspuns Price.

A privit încruntat spre carneţelul pe care-i ţinea în mână.

— De-asta mă şi gândeam la ceva care să fie teatru adevărat.

Ariel mi-a dat un ghiont şi mi-a zis:

— Toamna trecută, a jucat la el la şcoală în My Fair Lady.

— Oh, cool. Păi atunci, indiferent de piesa la care te gândeşti, ce părere ai dacă eu m-aş ocupa de decoruri?

— Aş încerca să pictez şi eu decoruri, a spus Austin apropiindu-se de noi.

Price strălucea de bucurie.

— Grozav! Acum nu mai trebuie decât să găsim o piesă.

— Sau să scrie Ariel una, am sugerat eu.

Chipul lui Ariel a devenit purpuriu.

— Mmm... Haideţi să mergem la biblioteca taberei şi să vedem ce găsim acolo, a propus ea.

— Hai să mergem cu toţii, am zis eu şi m-am ridicat de pe scaun.

Ariel mi-a pus o mână pe umăr.

— Tu şi Austin rămâneţi aici, ca să discutaţi despre decoruri, mi-a zis şi mi-a făcut cu ochiul. Povestea la care mă gândesc e ceva cu zâne...

— Ar merge, a aprobat Price dând din cap. Hai să mergem, Ariel.

— Shelby, mi-a şoptit prietena mea, aplecându-se spre mine. Încerc să te ajut cu chestia asta. Poţi să-mi mulţumeşti mai târziu.

Şi spunând asta, ea şi Price au plecat, discutând despre ideile lor.

Austin se aşezase pe scaunul liber de lângă mine. M-a privit de parcă aştepta să spun eu ceva, în timp ce mă aşezam la loc pe scaunul meu.

— Ţi-e teamă că ai rămas singură cu mine? m-a întrebat.

— Nu. Nu-i vorba de asta, am spus. De fapt... e un fel de-a spune, dar nu e asta.

— Presupun că e greu de înţeles ce-ai văzut aseară.

L-am privit atent.

— Hmmm... Mda...

Austin m-a aprobat, clătinând din cap.

— Ai făcut faţă mai bine decât mi-aş fi imaginat.

— Ce-aş fi putut să fac? M-ai avertizat că nu eşti om.

— Ba n-am spus deloc aşa ceva, a continuat Austin, iar ochii i s-au întunecat. Şi noi suntem oameni, dar avem o anomalie genetică. Suntem de fapt chiar cu mult mai umani decât mulţi dintre oamenii pe care-i cunosc. Spune-mi, chiar ţi se pare că sunt un animal?

Mi-am înghiţit cuvintele care-mi veniseră pe limbă — şi anume că orice tip care înfulecă la carne crudă, în sânge, nu este tocmai unul normal. Atâta vreme cât era om, sigur că arăta ca un tip normal, aşa cum stătea acum lângă mine, dar, cu o seară înainte, în întuneric, arăta ca un animal sălbatic hămesit. Nu aveam cum să fiu sigură de ce era capabil — el, lupul.

Şi-a mutat scaunul mai aproape de mine şi a spus:

— Nu pot să citesc în mintea oamenilor, Shelby, dar pot să-mi dau seama că eşti înspăimântată. Nu trebuie să fii. Asta e, pur şi simplu, o trăsătură genetică moştenită de familia mea de la strămoşii ei. Deşi, de-a lungul anilor, i-au contaminat şi pe alţii.

Stătea acolo, calm, privindu-mă din spatele bretonului negru.

Mi-am muşcat buza de jos.

— Deci, toată familia ta este...?

M-am aplecat mai aproape de el şi am continuat:

— Cu alte cuvinte, eşti, cum ar veni, descendent dintr-o linie de... oameni ca tine?

Austin a confirmat clătinând din cap.

— În secolul al doisprezecelea, în Europa de Est, strămoşii mei erau o adevărată năpastă. De-a lungul anilor, am evoluat. În prezent, felul în care ne hrănim, de regulă, a devenit mult mai selectiv.

— Cu excepţia tatălui tău, am comentat eu.

Austin s-a împurpurat uşor.

— Da. El se bucură pe deplin de un astfel de stil de viaţă. Urlă la lună, dând frâu liber sălbăticiei din el, pe câmpuri. De-asta şi deţinem mai multe proprietăţi întinse. Îi place foarte mult să vâneze pe vastele noastre domenii şi să participe la safari. Sigur, prada sa o constituie doar animalele.

— Dar mama ta? l-am întrebat, încercând să par degajată. Era şi ea la fel ca voi?

Roşeaţa din obrajii lui Austin se stinse, iar el păru că începe să se relaxeze.

— O chema Violette. Ea nu se născuse licantrop. A suferit această transformare când s-a îndrăgostit de tata. Apoi, grupul tatălui meu s-a răspândit în lumea largă şi şi-au putut permite să angajeze un medic care să realizeze serul. Iau acest ser încă de când aveam aproape treisprezece ani. Inhibă hormonii care mă fac să mă transform şi frânează în mine partea de ADN care nu este omenească. Mama şi-a dorit dintotdeauna pentru mine

să am posibilitatea să aleg.
— Cred că era o tipă cool...
— Cea mai tare!
— Deci, serul n-a fost şi el tot o moştenire a vârcolacilor? Probabil că tatălui tău i-a plăcut să se îmbogăţească.
— Noi nu furăm. Ne confunzi cu vampirii.
Am reacţionat cu întârziere:
— Deci şi ei există cu adevărat? Dumnezeule!
Austin a confirmat, clătinând din cap.
— O altă anomalie genetică. Dar, desigur, ei sunt morţi care învie. Pe când noi suntem cât se poate de vii.
— Dar tot nu-mi vine să cred! am spus eu. Mai există şi alţi oameni ca tine? De-adevăratelea?
Chipul lui a devenit mai luminos:
— Da, unii dintre ei sunt chiar celebri. Luptători cunoscuţi, şefi de stat, chiar şi o Miss Univers.
— Are multă blană de ras, hm..., am chicotit eu.
Austin a zâmbit, dar n-a râs.
— Suntem oameni normali, nevoiţi să ducem cu noi povara unui secret oribil. Nu e ca-n filme.
— Da, sunteţi o comunitate foarte evoluată. Nu-i atacaţi pe oameni. Mă simt cu mult mai bine, am spus, sperând că Austin n-avea cum să mai creadă despre mine că încă eram speriată.
— Ia uite ce-avem noi aici..., a intervenit Charles. Hm, nu ţi-a mers cu puicuţele alea blonde, Bridges?
Austin l-a privit aspru.
— Avem o discuţie particulară. Şi aş accentua faptul că este particulară.
— Astea sunt preferatele mele.
— Care-i problema ta? am intervenit eu.
— Uau! Chiar te place! Incredibil!
Charles a clătinat din cap:
— Asta chiar înseamnă să-ţi asumi riscuri. Înţeleg că-ţi place aventura, Shelby.
— Despre ce dracu' vorbeşti acolo?
Austin s-a ridicat, astfel încât acum el şi Charles stăteau faţă-n faţă, foarte aproape unul de celălalt. Austin arăta de parcă era pe cale să-l pocnească zdravăn pe Charles.
— Nu cred că e nevoie să-ţi repet povestea, a spus Charles pe un ton indiferent.

— Eşti în căutare de şi mai multe minciuni? l-am întrebat.

— Sunt în căutare de poveşti, nu de minciuni, mi-a răspuns Charles. Locul ăsta e o mină de aur în ceea ce priveşte informaţiile.

— Ţine-te departe de mine! i-a aruncat Austin cu o voce care aproape că suna ca un mârâit.

— Mda, n-o să se mai întâmple, Bridges. Doar până când o să aflu ce se întâmplă de fapt cu tine. Şi-o să fiu cu ochii şi pe Shelby. Îmi miroase a articol în exclusivitate...

Rânjind, Charles ne-a întors spatele şi s-a îndepărtat de noi.

Austin s-a trântit din nou în scaunul lui.

— Individul ăsta e o problemă, a spus, închizând ochii. Poate că acum înţelegi cu ce are de-a face familia mea. Şi-aşa e destul de greu să-l ţin pe tata departe de presă. Ca să nu mai vorbesc de cealaltă problemă a noastră.

— Mda... dacă nu iei serul înapoi, iar Charles te vede aşa..., am rostit eu în şoaptă.

Dacă Austin se transforma în mijlocul taberei, nu numai că cineva i-ar fi putut face o fotografie, dar dacă s-ar fi aflat în cabană în acel moment şi nu putea fi liber? Copiii s-ar fi putut speria, l-ar fi putut ataca, sau invers, el pe ei. M-am cutremurat gândindu-mă cum îşi smulgeau lupii carnea din pradă.

— Îmi pare rău. N-a fost cinstit din partea mea să te implic în toate astea.

Austin mi-a luat mâna în palma lui, iar primul meu impuls a fost să mi-o retrag.

Dar n-am făcut-o. Nu voiam să-mi mai dea drumul. Austin părea absolut sincer. Speram că-mi spusese adevărul când îmi vorbise despre controlul total pe care-l avea asupra lupului din el. Speram că era o persoană bună, aşa cum şi dădea impresia. Şi, undeva, în adâncul meu — chiar dacă acesta era unul dintre minusurile mele — îmi doream să fiu în stare să am încredere-n el.

Mi-am lăsat mâna moale în palma lui. N-aveam cum să nu observ cât de caldă şi uscată era mâna lui, aşa cum o cuprinsese pe-a mea. Am simţit o mică zbatere în stomac. Era limpede că avea un efect asupra mea. Pe de-o parte, teamă; pe de alta, o irezistibilă atracţie. Şi, într-un fel sau altul, era bine.

* * *

A doua zi, în timp ce toată lumea, fete şi băieţi, se grăbea să ajungă la terapia de grup, eu m-am dus direct la biroul directorului taberei ca să evaluez ce şanse aveam să reuşesc acolo unde Austin ratase. Trebuia să existe o cale să iau serul!

Un pic agitată, din câte-mi dădeam seama, m-am furişat în clădirea rustică în care se afla biroul şi, încet, am închis uşa în urma mea. Nu era nimeni primprejur. M-am dus la uşa biroului şi am verificat încuietoarea. Era una cât se poate de obişnuită. Sperasem la o încuietoare ieftină, precum cele de la uşile de la baie, pe care le poţi deschide cu un cuţit oarecare.

În spatele meu, uşa clădirii s-a deschis. M-am întors. În acea clipă, l-am văzut pe domnul Winters şi am zărit şi camera video, de securitate, de deasupra intrării — luminiţa ei roşie clipea.

— Shelby? Ce te aduce aici? m-a întrebat domnul Winters.

— A, treceam pe-aici, în drum spre şedinţa de terapie.

Domnul Winters a zâmbit uşor.

— Ai întârziat. Simţi nevoia să stăm de vorbă?

— Nu, am...

— Dacă întârzii la şedinţa de grup, asta înseamnă încă o zi adăugată la cele în care trebuie să smulgi buruienile, mi-a spus domnul Winters.

— Am strâns din buze, înghiţindu-mi înjurătura.

— În regulă. Atunci... mai bine plec.

— Stai puţin, m-a oprit domnul Winters, punându-mi o mână pe umăr.

— Da?

Am rămas amândoi aşa, timp de o secundă, privindu-ne.

— Ai venit aici ca să mă cauţi. Ce aveai de gând?

Prietenul meu este vârcolac şi-i trebuie medicamentele.

— Eu... venisem doar să vă întreb dacă trebuie să ies şi azi în grădină să adun buruieni, iar acum presupun că am aflat răspunsul şi că da, va trebui să ies, am spus, înfrângându-mi emoţiile.

— Shelby, nu trebuie să minţi ca să-ţi maschezi stânjeneala, a comentat domnul Winters, dând din cap.

M-a împins uşor către scaunele îngrămădite într-un colţ, lângă un ficus aproape uscat.

— Uite cum stau lucrurile, cred că ştiu de ce te afli aici. Dintre toate tinerele din tabără, tu ai şanse reale să revii pe calea cea

dreaptă, dacă asta doreşti şi tu. Sper că eşti aici pentru că simţi nevoia să vorbeşti cu mine. Sper că eşti suficient de receptivă ca să-ţi dai seama că doar de tine depinde ca să-ţi schimbi direcţia vieţii.

— Dar eu nu cred că mă îndrept într-o direcţie chiar aşa de greşită, am spus, simţindu-mă de data asta uşor stânjenită.

M-am pregătit să fiu asaltată cu sfaturile profesioniste care, cu siguranţă, aveau să urmeze. Ce sacrificiu, pentru o misiune uşoară de recunoaştere!

— Shelby, tatăl tău a notat în cererea de înscriere o mică parte din istoria familiei. Sunt sigur că ai mai auzit asta, dar să-ţi pierzi un părinte este unul dintre cele mai grele momente prin care poate trece un copil.

Am scrâşnit din dinţi. Mai auzisem asta până atunci. De la fiecare persoană care se uita la mine cu o expresie de parcă ar fi spus „sărăcuţa de Shelby” şi vorbea în şoaptă, în spatele meu, după ce treceam. Nu era deloc plăcut ca oamenilor să le fie milă de tine.

A continuat, fără să se simtă câtuşi de puţin descurajat de privirea mea aspră, împietrită.

— Eşti o tânără puternică, fără îndoială curajoasă, dacă ai supravieţuit unei asemenea pierderi, a spus. Nimeni nu poate să pregătească un copil să treacă printr-o asemenea durere. Trebuie curaj ca să poţi merge mai departe, după un astfel de eveniment.

L-am privit printre gene:

— De parcă aş avea de ales.

— De fapt, ai. Domnul Winters mi-a adresat un zâmbet trist: Şi am sentimentul — chiar dacă te cunosc doar de puţin timp — că o să continui să fii puternică, de dragul tatălui tău.

Am tras adânc aer în piept, dorindu-mi ca această conversaţie să se fi sfârşit.

— Uitaţi, tocmai am făcut ce trebuia să fac.

— Am cunoscut unul sau doi copii în situaţii asemănătoare. Tu nu ai clacat. Nu ai vrut ca tatăl tău să te vadă tristă, pentru că te-ai gândit că şi-aşa era el destul de trist. Dar părinţii sunt alături de tine ca să te ajute, nu invers, atunci când eşti atât de tânără.

— Faceţi o mulţime de presupuneri.

Mi-a zâmbit din nou.

— De ce nu-mi spui cum vezi tu lucrurile?

Am dat din cap şi am închis ochii, strâns, împotrivindu-mă lacrimilor pe care le simţeam în spatele pleoapelor. N-aveam de gând s-o fac. N-aveam de gând să plâng. Nu de faţă cu un consilier oarecare, care, după câteva zile în care smulseserăm împreună buruieni, credea că mă cunoaşte.

M-a bătut uşor pe umăr.

— E-n regulă. Aş vrea să ştii că tot ce simţi şi tot ce ai simţit când a murit mama ta este normal. Nu a fost vina ta. Nu aveai ce să faci, doar s-o iubeşti, ceea ce, este evident, aşa a fost.

Mi-am şters ochii umezi cu manşeta hanoracului, dar nu am spus nimic. Nu pricepeam unde voia tipul ăsta să ajungă spunându-mi toate astea, din moment ce el nu fusese acolo, şi nu avea de unde să ştie cum mă simţeam eu, chiar dacă ar fi avut o intuiţie grozavă.

— Aşa este... împacă-te cu acest sentiment, a mai adăugat el.

Mi-am tras zgomotos nasul.

— Mmm... trebuie să plec să mă alătur grupului de fete. O să fie amuzant, amuzant, amuzant.

— Nu-ţi place de fetele din grup?

— Ce ar putea să nu-mi placă la ele? am spus, râzând. O altă şedinţă de genul „hai să vorbim despre cum devenim femei”. Cui nu i-ar plăcea asta?

Nu a reacţionat la sarcasmul meu.

— Ţi se pare plictisitor?

Mi-am dat ochii peste cap.

— E stânjenitor şi absolut inutil. Am şaisprezece ani. Tehnic vorbind, curând voi fi un om adult. N-am nevoie să aud toate porcăriile astea despre cum devin femeie. În doi ani, termin liceul şi n-o să mai am de-a face cu regulile, şi mamele vitrege, şi cu oameni ca dumneavoastră, care cred că sunt un copil anormal.

— Dar nu cred aşa ceva, Shelby. Tu crezi asta?

Of! M-am uitat la el fix şi-am zis:

— Nu, eu nu cred aşa ceva. Sunt perfect în regulă.

— Eşti cam furioasă pentru o persoană care este perfect în regulă.

— Uf! Sunt furioasă pe oamenii care se amestecă în treburile mele şi care-mi spun ce să fac, cum să fiu şi ce să simt.

Şi-a ridicat privirea spre mine, arătând ca un Saint-Bernard

chelios, cu un cap mare, ca al lui.

— Ai dreptate, Shelby, dar, dacă respecţi regulile trasate de părinţi, între voi se construieşte o relaţie de încredere. Gândeşte-te bine la asta.

— Desigur. Pot să plec?

A dat din cap, aşa că am pornit spre uşă.

— Sper să te simţi bine la şedinţa de grup. Ne vedem după aceea, în grădina de flori.

— Mda, grozav!

Am ieşit din clădire străduindu-mă să nu trântesc uşa. Chiar eram furioasă. Era mai simplu să te afli acasă, unde nimeni nu vorbea chestii de-astea, decât să fii aici, unde oameni adulţi, care de-abia te cunoşteau, făceau o sumedenie de presupuneri. Eram absolut în regulă — alţi oameni aveau probleme cu mult mai grave decât mine. Probleme supranaturale...

* * *

Restul zilei a trecut mai lent ca niciodată, începând cu stratul de flori cel mai plin de buruieni pe care îl plivisem deja şi terminând cu cea mai plictisitoare activitate: prelegerea ţinută de dr. Wanda, care a înlocuit focul de tabără. A fost vorba despre ceremonia de transformare prin care se presupune că trebuia să trecem peste câteva zile.

În acea noapte am fost atât de obosită, încât am adormit aproape imediat ce mi-am tras fermoarul la sacul de dormit. L-am visat pe actorul Orlando Bloom, pe care-l văzusem o dată în realitate, făcând cumpărături la Banana Republic, în Beverly Center. În vis, lucram la filmul lui, ca supervizor al scenariului, iar el mă tot întreba despre replicile lui. Apoi m-a rugat să merg în cabina lui, să-l ajut să repete. Eram pe cale să-l urmez, când... bang!

Am deschis brusc ochii şi am sărit în capul oaselor, în patul meu de campanie de la Bufniţa Cenuşie. Cu siguranţă, zgomotul acela nu venea din pădure. Poate că se trântise un oblon, sau poate o uşă cu plasă, lăsată deschisă. Pielea de pe braţe mi s-a făcut ca de găină.

M-am uitat împrejur, în întunericul din cabană, în care, prin fereastra aflată departe de mine, se strecura cu greu lumina lunii. Nimeni altcineva nu se mai trezise, nimeni altcineva nu păruse că ar fi auzit sunetul pe care-l auzisem eu, deşi Cynthia a

fornăit în somn şi s-a întors pe partea cealaltă, în patul ei, aflat lângă uşă.

Culcă-te, mi-am spus în mintea tulburată. M-am aşezat la loc în pat şi am închis ochii strâns.

Eeeee! Am auzit un sunet strident, poate al unui animal.

Asta era! M-am ridicat din nou şi am ieşit din sacul de dormit, să-mi iau lanterna. Dacă afară era Austin? Am simţit fiori pe piele, dar o parte din mine chiar voia să-l vadă în acţiune... transformându-se în lup.

Mi-am tras pe mine un hanorac şi nişte pantaloni yoga, şi m-am încălţat cu o pereche de şlapi. Dar e cam greu să mergi tiptil când eşti încălţată cu şlapi, aşa că mi i-am scos până am trecut de patul Cynthiei. Apoi, am împins uşa şi m-am strecurat afară, pe terasă.

Luna, aproape plină, arunca umbre misterioase pe poteca din faţa mea, iar pietrişul părea nefiresc de alb sub acele raze lucitoare. Mi-am pus şlapii şi-apoi am pornit pe...

Eeeee!

Am îngheţat, încercând să-mi dau seama de unde venea sunetul. Mai sus, pe cărare. Mai sus, pe cărare, spre Gheonoaia Pătată, aşa părea. Păşind cât de încet era cu putinţă în şlapi, m-am îndreptat în direcţia din care venea zgomotul, furişându-mă pe lângă cabanele Veveriţa, Cerbul-catâr şi Bizamul. Ei bine, asta cel puţin până când m-am împiedicat de un lujer de viţă-de-vie sălbatică şi am căzut grămadă pe pietriş. Tremurând, m-am ridicat şi am început să mă scutur de pietricelele de pe pantaloni, după care mi-am continuat drumul, la lumina lunii.

Aerul serii era rece şi umed, nu avea nimic din aerul uscat de vară din California de Sud. M-am întrebat oare ce făceau în acel moment prietenii mei în Cabo — cu siguranţă, nu-şi făceau griji pentru colegii de tabără vârcolaci.

Copacii deveneau din ce în ce mai groşi, aruncând umbre tot mai sinistre pe pietrişul strălucitor, aşa că am aprins lanterna. Nu mă ajuta prea mult. Şi, după o clipă, mi-am dat seama că aş fi putut să fiu văzută de departe, aşa că am stins-o, bazându-mă doar pe lună. Aceeaşi lumină care-i va provoca lui Austin transformarea, împotriva voinţei lui, peste două zile.

Eeeee! Ţipătul strident s-a auzit din nou. Sau era un alt sunet? Trebuie că-i aparţinea unei fiinţe mici, dar de data aceasta se auzise mai tare.

M-am ascuns în spatele unor copaci, dând roată cabanei Gheonoaia Pătată, astfel încât să nu pot fi zărită. În faţa mea, după cabană, părea să fie o cărare tăiată printre tufişuri. Una dintre acele urme pe care animalele le lasă în trecerea lor, cum văzusem şi în pădurea interzisă. Deodată, tufişurile de la începutul cărării au început să tremure. Fâşşşşş!

Părul de pe ceafă mi s-a ridicat, iar inima era gata să-mi sară din piept.

Eeeee! Ţipătul strident a ţâşnit dintre tufişuri, iar apoi, un zgomot mai înfiorător decât tot ce auzisem până atunci... hăpăitul cuiva care mânca! Victima care ţipase strident era mâncată. O, Doamne! Las-o baltă! Nu voiam să văd măcelul.

M-am dat înapoi, câte un pas, uşor, până am ajuns din nou în zona acoperită de iarbă, departe de cărare. Apoi, am călcat pe ceva solid, şi totuşi moale.

Oripilată, am aprins lanterna şi am privit în jos. La picioarele mele păreau să fie nişte oposumi morţi sau ceea ce mai rămăsese din ei. Mici cozi rozalii, bucăţi de carne care fuseseră lăbuţe, ghemotoace de blană cenuşie pătate de sânge. Am luat-o la goană. Flip, flip, flip, flip — făceam la fiecare pas. Apoi, mi s-a părut că aud un zgomot în spatele meu, de parcă ceva mă urmărea cu viteză.

Mi-am aruncat şlapii din picioare şi am luat-o la fugă desculţă pe marginile de pământ bătătorit ale potecii. Alergam atât de repede, încât simţeam că inima îmi explodează. Zburam pur şi simplu. Aproape că ajunsesem. Aveam să reuşesc.

Şi-apoi, m-am împiedicat de lujerul de viţă-de-vie sălbatică. Din nou.

* * *

În filmele horror, asta este întotdeauna partea în care fata cea drăguţă e ciopârţită. Mai întâi, nu-şi dă seama ce se-ntâmplă; apoi, e curioasă; în final, moartă. Aşa că nu voiam cu nici un chip să fiu acea fată.

M-am rostogolit pe spate şi, sprijinindu-mă pe mâini şi pe picioare, m-am uitat să văd cine mă urmărea ca să mă prindă. Aveam să înfrunt acea creatură în faţă, pe deplin conştientă că uram să mor pe o potecă de pietriş, în mijlocul unui ţinut necunoscut, Oregon.

După câteva secunde de teroare, nu m-a ucis nici o creatură. Nici un ucigaş, nici o fiinţă, nici un cuţitar nu părea să fie prin preajma mea, drept pentru care, cu inima încă bătând să-mi spargă pieptul, m-am ridicat şi mi-am scuturat de praf pantalonii yoga. Cineva mă urmărise. Eram cât se poate de sigură de asta. Dar acum nu mai auzeam decât ţârâitul şi bâzâitul insectelor nocturne.

Asta cel puţin până în clipa în care Austin a ieşit din tufişuri.

— Aici erai, a spus, ţinând în mână şlapii mei.

I-am luat şi i-am tras una peste braţ.

— M-ai speriat!

— Shelby, la ce te aşteptai? M-ai luat prin surprindere în timp ce mă hrăneam.

— Ei bine... îmi pare rău. N-am vrut. Şi... mmm... ce era cu acei oposumi? l-am întrebat cutremurată.

Obrajii lui Austin deveniră roşii.

— Ah, iartă-mă! Carne proaspătă... ştii tu.

— Băiete! Brrr... Trebuie să recuperăm medicamentele. Şi pe mine de ce m-ai urmărit? Nu e deloc amuzant.

— Îmi pare rău şi pentru asta. Ţine de instinct. Să alergi după pradă. Îmi pare foarte rău.

Şi-a încrucişat braţele.

— Ţine de instinct? am spus înfiorată.

— Al lupului. Evident, nu al meu.

— O!

M-am uitat la tricoul cu imaginea podurilor în flăcări. Îi atârna aiurea peste betelia jeanşilor de parcă ar fi fost îmbrăcat în grabă. Uau! Desigur, cu un minut în urmă fusese... hm... dezbrăcat? Am înaintat până când aproape că mi-am lipit chipul de-al lui, simţind cum propriii-mi obraji parcă luaseră foc.

— Deci, ai luat o gustare. Te-a ajutat cu ceva?

A ridicat din umeri.

— Măcar a fost ceva, a răspuns, cu un zâmbet nesigur.

Mi-am pus şlapii în picioare.

— Am verificat uşa biroului.

— Da?

Părea mai fericit decât îl văzusem vreodată. Aproape că mă speria. Am făcut un pas înapoi.

— Shelby, eu...

— Ssst, am făcut, arătând spre uşa cabanei aflate la

aproximativ şase metri depărtare de noi.

Lăsând la o parte zgomotul evident pe care-l face un vârcolac exuberant, eram agitată că Cynthia se putea trezi să mă caute.

— Hai, am zis. Pe-aici!

Ne-am îndreptat spre groapa abandonată în care se făcea focul de tabără şi, uitându-ne în acea direcţie, n-am văzut pe nimeni venind. Ne-am aşezat pe o bancă lungă, iar Austin şi-a băgat mâna în buzunar.

— Ariel mi-a spus că...

— Nu se poate! Drajeuri gumate, sub formă de viermişori?

Am luat punguliţa din mâna lui întinsă spre mine. Inima a început să-mi danseze uşurel în piept.

Austin a ridicat din umeri.

— Mi-e teamă că sunt sub formă de ursuleţi. Asistenta a considerat că aveam nevoie de ceva care să mă înveselească.

— Iami-iami!

Am rupt punga şi i-am întins şi lui câteva.

— N-ai idee cât de mult mi-au lipsit!

— Foarte bune, a comentat el cu gura plină de bomboane.

— Cele mai bune!

Am mâncat trei, savurându-le corpul moale în gură. După gustul dulce, cu aromă de fructe, puteam să spun că erau roşii. Iami-iami! Am oftat de mulţumire, în timp ce dulcele parcă-mi limpezea creierul. Am aruncat rapid în gură şi ultimul drajeu, simţindu-i textura fină ca mătasea şi gustul dulce.

— Şi cum ai de gând să-ţi iei serul? Impresarul tatălui tău nu te poate ajuta, nu?

— Categoric, nu. Eu şi Winters l-am sunat şi am vorbit cu el pe speaker, iar el a zis: „Sunt cel mai bun manager din Marea Britanie pentru că nu tolerez nici un fel de nenorocită de dependenţă a celor din formaţie. Uite, înainte ca eu să vin să lucrez pentru tatăl tău, am salvat un toboşar diabetic de la autodistrugere, că mânca întruna dulciuri.”

Am râs de accentul specific părţii de est a Londrei, pe care Austin îl imita exagerând.

— „Ca să nu mai menţionez starul pop pe care l-am salvat, o tipă care-şi cheltuia drepturile de autor în neştire pe pantofi”, a mai zis. „A fost o cruciadă personală.”

— Drăguţ...

Austin a confirmat clătinând din cap.

— Din nefericire, Graham nu ştie nimic despre situaţia familiei mele. Tata doar l-a angajat. Cu ultimul tip n-a mers.

— Dar nu cumva tatăl tău... mmm...

Austin m-a privit dezamăgit.

— L-a concediat. Nu l-a mâncat. Tata preferă carnea de animal sălbatic. De-aia a şi ales să vâneze în Kenya în vacanţa asta. Nu mâncăm oameni, ţi-am mai spus, îţi aminteşti? În fine, cu excepţia cazurilor în care sunt răi, răi.

Mi s-a tăiat respiraţia.

— Am glumit, doar am glumit. Oricum, doctorul tatălui meu este singura persoană din afara familiei care ştie adevărul.

— Dacă ai putea să iei legătura cu doctorul, ţi-ai rezolva problema.

— Exact, a spus Austin, părând să se dea bătut. Dar toate nenorocitele de telefoane din acest loc au un cod. Şi am căutat peste tot un telefon mobil.

— Aha, deci asta făceai în ziua în care te-a văzut Ariel, în cabinetul surorii medicale...

Mi-a zâmbit sinistru.

— In nici un caz nu căutam să-i iau rujul. Am nevoie de un telefon mobil.

— Sau ai putea să furi serul din birou... unde există o cameră de supraveghere.

A dat din cap.

— Corect. Aş fi prins imediat. Lasă-l pe Charles şi porcăriile fără sens pe care le spune... Adevăraţii paparazzi ar fi pe urmele familiei mele ca un roi de lăcuste. Dacă află cineva despre mica problemă... blănoasă a familiei mele, tata ar fi...

— Şi n-ai vrea să-ţi pierzi şi celălalt părinte.

S-a uitat la mine întrebător.

— Ştii de mama mea?

— Mi-a spus Ariel.

— A murit într-o noapte la vânătoare cu tata, în Scoţia, acum şase ani. Ce scandal a fost! Tata a fost interogat... dar s-a dovedit că era nevinovat. Bineînţeles, ce n-au spus ziarele este faptul că mama a fost împuşcată fiind confundată cu un lup, dar când a murit avea formă umană.

Am recunoscut durerea din vocea lui. îmi era atât de familiară!

— Ascultă... uite...

— E în regulă, serios, mi-a spus, ridicând o mână. Compasiunea devine stânjenitoare de la un punct încolo.

— Nu... dar...

Mi-am înghiţit nodul pe care-i simţeam în gât. Gustul de drajeu dispăruse.

— Mama mea. A murit acum trei ani.

Austin şi-a lăsat mâna-n jos.

— O, n-am ştiut.

— Nimeni de-aici nu ştie.

— Îmi pare rău.

Am ridicat din umeri.

— Aşa cum spuneai şi tu, compasiunea e stânjenitoare. De-asta nici nu le mai spun oamenilor.

O vreme, nici unul dintre noi n-a mai spus nimic, dar, într-un fel sau altul, era în regulă. Eram împreună, şi totuşi singuri, pe banca aceea. După o vreme, Austin mi-a luat mâna într-a lui. Degetele lui erau calde şi, când le-a strâns pe ale mele, nici nu mi-a trecut prin cap să-mi retrag mâna.

— Acum îmi ştii toate secretele.

De fapt, nu-i ştiam toate secretele. Încă nu-mi venea să-l întreb despre Jillian Montrose, dar, după ce mă urmărise în acea noapte, mă întrebam oare cât control avea Austin asupra lupului din el.

— E cinstit să mi le spui şi tu pe ale tale, a zis el.

M-am strâmbat spre el.

— N-am nici un secret.

— Nu-i adevărat. Trebuie să fie ceva, am simţit ceva trist în tine încă de când te-am văzut prima dată, în autocar.

— Of. Mi-e dor de mama.

Am schiţat un zâmbet.

— Şi mie. Dar în afară de asta.

Mi-a strâns din nou mâna, dar, de data asta, în loc să simt fluturaşi în stomac, o căldură mi-a invadat întreg corpul. Austin m-a tras un pic mai aproape de el, până când capul meu aproape că ajunsese să se odihnească pe umărul lui, apoi a şoptit:

— Secretele tale sunt în siguranţă dacă mi le spui. Cu o condiţie: dacă nu ai de gând să o iei la goană, chiar acum, şi să strigi: „Vârcolacul!”

Simţeam în glasul lui că zâmbea, dar nu l-am privit, întrucât

aveam sentimentul că în secunda în care chipul meu ar fi fost lângă al lui, aş fi făcut ceva de-a dreptul stupid: l-aş fi sărutat. Oare cum era să-l săruţi pe Austin? Să-l săruţi la lumina lunii. Pe el, de care probabil că ar fi trebuit să fug, dar care era persoana de care păream să fiu cu adevărat prinsă.

— Hai, spune-mi care e secretul tău. Ascult.

Într-o izbucnire jenantă de sinceritate, am spus:

— Mi-e teamă că sunt pe cale să-l pierd şi pe tatăl meu.

După care — ceea ce era îngrozitor de rău — am început pur şi simplu să plâng încet.

— E-n regulă, a spus Austin.

M-a sărutat pe creştetul capului şi mi-a dat drumul mâinii, ca să poată să mă cuprindă de umeri.

— Tatăl tău n-o să plece nicăieri.

Mi-am şters lacrimile de pe obraz de umăr, simţindu-mă extrem de umilită că mă vedea în starea aceea.

— Nu prea l-am mai văzut pe tata în ultimul an. Stă cu proasta aia de nevastă-sa. O urăsc! Tot ce face este să se ţină după ea şi să-i ceară mereu sfatul, de parcă mama n-ar fi existat niciodată. Nici nu-mi mai aduc aminte când a fost ultima dată când am făcut ceva împreună, eu şi el. Nu, stai, am mers amândoi la director ultima dată când am fost exmatriculată.

— Directorul şcolii?

— Da, a fost o întreagă discuţie aprinsă cu căpitanul echipei, dar fusese doar vina ei.

Austin a zâmbit.

— Chiar manifeşti joie de vivre.

Am simţit din nou ceva zbătându-mi-se în stomac. Oare îmi făcea un „compliment” privind deciziile proaste pe care le luam? Am zâmbit, dar chiar atunci mi-am dat seama că uitasem de regula pe care mi-o impusesem, de a nu mă apropia de chipul lui. Buzele mele erau doar la un milimetru de buzele lui.

Stai puţin... cu doar câteva minute în urmă, omorâse creaturile-alea mititele. El fusese un animal cu dinţi ascuţiţi. Un animal care mă urmărise pe potecă. Inima îmi bătea nebuneşte, dar m-am străduit să mă calmez. Acesta era Austin. Un simplu tip care stătea lângă mine, în strălucirea slabă a lunii. Doar un tip. Am inspirat cu nesaţ mirosul lui de săpun proaspăt, iar privirea mea i-a urmărit linia buzelor. Era doar un tip... un tip de care n-ar fi trebuit să...

M-am dat înapoi, înainte ca buzele mele să facă vreun gest necugetat.

— Lasă-mă să mă gândesc şi să găsesc ceva. OK? Trebuie să fie o cale prin care să poţi fi în siguranţă.

— Mulţumesc.

Mi-a cuprins obrajii cu palmele şi am văzut în ochii lui o sclipire argintie. Mi-am stăpânit tremurul de spaimă, amestecat cu... încă ceva. Eram cu adevărat speriată de ceea ce devenea când se transforma. Nu cumva îmi ascundea adevărul şi eram în pericol? De fapt, eu şi întreaga tabără de copii.

Şi-a îndepărtat mâna, de parcă ar fi simţit frica ce clocotea în mine.

— Ar trebui să plec, a zis. Ştii să te întorci singură la cabană?

Am dat din cap că da, iar el a pornit spre poteca ce ducea la cabană, fără să se mai uite înapoi. Acesta era sfârşitul clipelor în care aproape că ne sărutaserăm şi al drajeurilor gumate, sub formă de ursuleţi. Cum era posibil să vreau să protejez pe cineva de care, în acelaşi timp, îmi era teamă?

M-am ridicat de pe bancă şi m-am îndreptat spre potecă — fasciculul de lumină al lanternei era singurul lucru care-mi ţinea companie, să nu fiu singură în întuneric.

* * *

— Ai fost la plimbare?

Un minut mai târziu, o voce a străbătut întunericul, în timp ce mă îndreptam spre Bufniţa Cenuşie.

M-am întors şi l-am văzut pe Charles rezemat de un copac, pe marginea potecii. Respiraţia mi s-a accelerat.

— Eu am...

— Lumina lunii este atât de liniştitoare..., a spus el.

Pe jumătate în umbră, chipul lui părea tăiat în unghiuri drepte, făcându-l să arate mai puţin asemănător cu un Brad Pitt cu ochii mijiţi, şi mai mult cu Joaquin Phoenix, în varianta blondă.

Am ridicat din umeri, încercând să par indiferentă, şi am făcut un pas înapoi.

Charles şi-a încrucişat braţele la piept. Era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare — de parcă ar fi fost un spărgător dintr-un film prost — ceea ce constituia o abatere mare de la

costumaţia lui obişnuită: tricouri polo şi şorturi kaki.

Am încercat să par cât mai naturală.

— Dar tu... ce faci aici?

Mi-a aruncat un rânjet de satisfacţie.

— Nu prea-s în regulă măsurile de siguranţă aici, nu? Dacă noi doi am putut ieşi afară fără ca nimeni să observe...

— Poftim? Nu există măsuri de siguranţă? Dar gardul uriaş care împrejmuieşte locul?

A clătinat din cap.

— Mda... Dar poţi să aduci aici tot felul de chestii ilicite. Adică, uită-te la prietenul tău, el are o ascunzătoare.

— Ce ţi-a făcut el ţie?

— Nu-i vorba de ce mi-a făcut mie, e vorba de ce ar putea face pentru mine.

Mi-am pus mâinile în şolduri.

— Mai bine ai sta departe de Austin.

Charles şi-a strâns buzele subţiri.

— Asta e povestea. Să recunoaştem: cu trecutul lui, nu poate decât să devină şi mai senzaţională.

— Eşti foarte de treabă, ştii, nu?

A ridicat din umeri.

— N-am nimic personal cu el. Nu vreau decât să plec din locul ăsta. De îndată ce o să am suficiente informaţii şi nişte poze, o să mă urc în primul avion. Tata n-ar rezista să nu işte un asemenea scandal — mai ales că e vorba de familia Bridges.

— Chiar aşa de mult îţi doreşti să te întorci acasă?

— Acasă? Hm... plictisitor! Mă gândeam la Ibiza sau Mykonos. Am în faţă o vară întreagă, plină de petreceri.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Uite care-i treaba. Nu o să obţii nici o informaţie despre Austin. Nu e rost de nici un scandal în privinţa lui. Mai bine ţi-ai găsi o altă ţintă. Sau ce zici de asta: fă-ţi nişte prieteni şi încearcă să te distrezi în tabără.

Charles a ridicat din umeri şi, pentru un moment, a părut aproape trist.

— Ai idee cât de greu îmi este? Cu alte cuvinte, copiii din familii celebre pe care-i cunosc eu se tem întotdeauna de mine, că o să-i spun tatălui meu tot ce aflu despre ei, iar cei din familiile obişnuite se străduiesc să-mi devină prieteni în speranţa că prin mine vor ajunge vedete la TV. Nu-i uşor.

— Tuturor ne este greu, Charles. Asta nu înseamnă că trebuie să te foloseşti de oameni. Adică, chiar ai putea să-ţi faci prieteni, dacă nu încerci să te foloseşti de ei.

A rămas acolo o vreme, privindu-mă.

— Mda... poate, a zis. Dar asta n-o să se întâmple, aşa că de ce să mai încerc?

Mi-a arătat degetul mijlociu şi a pornit pe potecă.

Eu m-am îndreptat spre Bufniţa Cenuşie, fiind de data asta mai îngrijorată ca niciodată în privinţa lui Austin. Şi ştiind că, dacă Charles afla povestea adevărată, totul se termina!

ZECE

A doua zi de dimineaţă, tocmai terminam de smuls buruienile dintr-un alt strat de flori, când domnul Winters a apărut, aruncând peste mine o umbră uriaşă.

— Cum merge? m-a întrebat după o clipă.

— Destul de bine.

— Bravo.

Rămăsese pe loc, acolo, şi se uita la mine cum muncesc.

Asta mă enerva şi mă făcea să n-am spor la lucru.

— Hm... asta e partea în care mă întrebaţi din nou despre mama, iar eu o să plâng şi apoi o să depăşesc furia şi tristeţea şi o să considerăm întâlnirea noastră un succes remarcabil, am spus, aruncând la picioarele lui un mănunchi de păpădie cu rădăcini.

Le-a împins într-o parte cu piciorul şi mi-a zâmbit.

— De fapt, am venit să-ţi spun că ai terminat şedinţele de lucru.

— Ups! am făcut eu.

Am zâmbit, în speranţa că va uita de comentariul meu sarcastic.

— Deci, gata, sunt vindecată! Nu trebuie să mai fac terapie? l-am întrebat.

— Să lucrezi la propria-ţi persoană este o treabă progresivă. Dr. Wanda s-a oferit să-ţi acorde câteva întâlniri individuale, dacă tu crezi că ai nevoie de aşa ceva.

Bleah! M-am cutremurat în gând.

— În nici un caz! Adică, nu, nu cred că am nevoie, oricum, mulţumesc.

A dat din cap, strecurându-şi mâinile în buzunarele din faţă ale pantalonilor săi scurţi, kaki, care-i arătau burta şi mai mare. Aşteptam să plece, dar el nu se clintea.

— Mai e ceva? l-am întrebat.

Mi-am şters obrazul de umăr — eram îmbrăcată cu tricoul galben, sexy, o ţinută nepotrivită pentru smulsul buruienilor, dar ziua de spălat rufe era de-abia în lunea următoare, iar eu aproape că nu mai aveam tricouri curate.

— Mă întrebam dacă te-ai mai gândit la discuţia noastră, a spus el.

— Am ştiut eu că iar e vorba despre mama, care a murit, am spus, aruncându-i o privire agasată.

Mi-a zâmbit şi s-a aşezat lângă mine, jos, pe pământ.

— Ştii... când ţi se întâmplă ceva rău şi nu-ţi acorzi şansa de a lăsa frâu liber sentimentelor, doar amâni durerea, nu te eliberezi de ea. Rămâne undeva înăuntru, pune stăpânire pe tine.

— Cred.

Domnul Winters a ridicat din umeri.

— Mi-ai spus că eşti furioasă pe mama ta vitregă. Dar pe tatăl tău? în privinţa asta cum stau lucrurile?

— Nu e bine, am spus încet.

El a dat din cap aprobator.

— N-a fost uşor pentru nici unul dintre voi.

— Mda... aşa cred.

M-am scuturat pe picioare de praf. Nu voiam să-l privesc în ochi pe domnul Winters. Nu voiam să mă gândesc la cât de greu îi fusese tatălui meu. Chestia cu amânarea durerii... asta făcuse căsătorindu-se cu Priscilla. Cu alte cuvinte, nu avusese când să o plângă pe mama şi să se şi mişte atât de repede. Eu încă simţeam totul foarte viu.

Domnul Winters a clătinat din cap.

— OK, atunci... am terminat aici! l-am spus Cynthiei să te aştepte în zece minute la repetiţia pentru spectacolul talentelor.

— Eu nu urc pe scenă, am spus, ridicând din umeri. Ajut doar la decor.

Mi-a zâmbit vag.

— Grozav! Fiecare cu talentul său.

— Deci, pot să las totul aşa şi să plec?

Am arătat către stratul de flori unde nu-mi terminasem treaba şi către micile ghivece cu violete şi panseluţe care aşteptau să fie plantate.

— Întotdeauna e cineva care să-şi dedice dimineaţa grădinăritului, a spus domnul Winters, luându-mi uneltele din mână. Iar dacă acum, că ai terminat munca aici, vei încerca să te distrezi un pic, aş aprecia foarte mult, Shelby.

* * *

În sala de gimnastică, vârcolacul meu preferat era pregătit, cu pensula-n mână. În faţa lui, nori albi se încolăceau pe un cer albastru, şi tufişuri dese, vrejuri de viţă-de-vie sălbatică se învârtejeau pe pânză. Pe crengile unui trandafir stăteau păsările, lângă o fântână care arunca stropi de apă limpede. Imaginea reprezenta o pădure din paradis.

— Austin, am spus apropiindu-mă, e uimitor!

S-a întors spre mine, zâmbind uşor.

— Ariel a tot vorbit despre o pădure interzisă, aşa că am pictat-o pentru ea. A... n-ai fost aici, aşa că am început fără tine. Sper că nu te superi.

— Să mă supăr? Dumnezeule! Ăsta e cel mai frumos decor pe care l-am văzut vreodată.

— O! Mulţumesc!

Obrajii lui Austin s-au îmbujorat, lucru care m-a făcut să zâmbesc.

— Doar am schiţat câte ceva.

Şi-a lăsat pensulele într-o cutie din folie de aluminiu, care fusese cândva un ambalaj pentru plăcintă, şi pe care o folosea drept paletă.

— Şi? Ce faci?

S-a şters pe mâini pe o bucată de cârpă.

— Se pare că, în dimineaţa asta, Price şi Ariel s-au hotărât pentru Frumoasa şi bestia. Ariel o să scrie scenariul, iar Price o să regizeze piesa.

— Frumoasa şi bestia? l-am privit eu chiorâş. Hmmm...

Basmul, nu filmul Disney, mi-a explicat Austin. Ariel a avut o dispută cu Price în privinţa implicaţiilor.

— A! Şi ţie ţi se pare OK Frumoasa şi bestia?

— Eu doar fac decorul, Shelby. Nimic mai mult.

— Nu, vreau să spun...

— Ştiu bine povestea, a zis Austin, aşezându-se lângă mine.

Privindu-l de-aproape, am văzut o mică pată de vopsea galbenă, rotundă precum luna, pe obrazul lui. Am vrut s-o şterg, dar n-am făcut-o.

— Uite, voiam să-ţi spun ceva, dar la micul dejun, cu toată lumea în jurul nostru, n-am reuşit, am spus eu. Noaptea trecută, când m-am întors la cabană, Charles era pe potecă. Cu siguranţă, te spiona. Încearcă să scrie despre tine un fel de poveste de scandal.

— Îmi imaginez..., a clătinat el din cap.

— Nu, nu cred că-ţi dai seama. E o problemă gravă. Dacă are un aparat foto şi te pozează când te transformi sau altceva de genul ăsta?

— Au fost confiscate toate aparatele foto, a zis Austin.

— E viclean. Şi... chiar şi tu ai obiecte pe care se presupune că n-ar trebui să le ai. De exemplu, chibriturile. La fel şi el, poate să aibă o cameră foto.

Austin a zâmbit crispat.

— Dacă nu intru în posesia serului în următoarele două zile, n-o să mai fiu pe-aici pe-aproape, ca să-mi facă poze.

Am simţit în stomac o senzaţie de leşin.

— Pleci? Mi-ai spus că nu există nici un motiv de-ngrijorare şi că nu ataci oameni.

— Şi am vorbit serios. Buzele lui Austin s-au crispat. Am crezut că o să mă pot ascunde noaptea în pădurea din jurul cabanelor, dar e prea riscant. Ar putea să mă vadă cineva. Nu pot să-mi pun familia în pericol.

S-a uitat în jos, la mâinile lui — cu un deget răzuia nişte pete mici de vopsea roşie.

— Tu eşti a doua persoană căreia i-am spus vreodată secretul meu, a zis, încet.

— Şi cealaltă cine este?

Mi-a studiat chipul preţ de un moment, după care a zis:

— Jillian Montrose.

Am tras adânc aer în piept.

— Fata care a răspândit zvonurile...

A aprobat clătinând din cap.

— Eram colegi de şcoală, aveam doisprezece ani. Prima mea

cucerire — presupun că o să zici. I-am spus secretul meu, a râs şi mi-a zis că era OK că eram vârcolac, pentru că şi ea era vrăjitoare.

M-am holbat la el:

— Şi era?

— Nu, nici vorbă. Glumea. Eram cei mai buni prieteni. Dar chiar atunci, familia ei a venit pe proprietatea noastră să-şi petreacă weekendul. Tata era plecat într-un turneu în Japonia. Nimeni nu şi-a dat seama că eu eram pe cale să sufăr prima mea transformare.

— Nu s-a întâmplat nimic, nu-i aşa?

— Era un nenorocit de weekend cu lună plină, Shelby.

Inima mi s-a oprit.

— O, nu!

— Era o noapte de vară, iar eu şi Jillian am rămas până târziu, să ne uităm la televizor. Am ieşit în grădină să luăm aer. Ea şi-a cufundat picioarele în fântână, iar eu am cules căpşuni din apropierea gardului. Dar lumina lunii s-a pogorât asupra mea. Următorul lucru de care-mi aduc aminte este că m-am transformat în lup. Am fost înspăimântat. Nu ştiu precis ce a văzut Jillian, dar când am alergat în pădure să mă ascund, am auzit-o ţipând. Dimineaţă, m-am trezit gol, pe un câmp deschis. Când m-am întors acasă, guvernanta mea chemase poliţia, care mă căuta, iar familia lui Jillian o pornise în grabă la drum, cu Range Roverul său. Au crezut că fetei lor i se întâmplase ceva îngrozitor.

Mi s-a făcut pielea ca de găină.

— Deci te-a văzut transformându-te, am spus. Şi s-a speriat.

— Nu ştiu. Pentru mine e totul în ceaţă. Dar n-am atacat-o, am luat-o la fugă — speriat de ceea ce devenisem. După ce poliţistul a dezvăluit presei londoneze povestea, restul acelui an a fost un coşmar. Jillian a păstrat tăcerea, dar n-a mai vorbit niciodată cu mine. Probabil că am speriat-o pentru totdeauna. Încă mă simt oribil în legătură cu toată povestea.

— Austin, îmi pare rău pentru ce ţi s-a întâmplat. Părea stânjenit.

— Iartă-mă. Nu vreau să te împovărez cu mai multe confesiuni. A tăcut şi mi-a strâns mâna. Dar înţelegi acum de ce nu pot să risc din nou cu presa, chiar dacă asta înseamnă să părăsesc pe cineva la care ţin. Şi ţin la tine. Trebuie să ştii asta.

Privirea lui era acum blândă, adăugându-se la amestecul de atracţie şi teamă pe care-l simţeam. M-am străduit să respir normal. Aştepta să spun ceva, aşa că am mormăit:

— Mda...

— Niciodată, în ani de zile, nu băgasem în seamă schimbările pe care le suferam lunar — atunci era pentru prima oară. Auzisem că erau imprevizibile. Iar acum, când am crescut, îmi imaginez că vor fi mai puternice decât înainte.

Austin s-a uitat prin sala de gimnastică la celelalte grupuri de tineri lucrând la piesele lor şi la costume.

— Urăsc asta, a spus în cele din urmă. Aş prefera să fiu orice altceva, dar nu asta.

Inima mi s-a zdrobit în mii de bucăţi, de mila lui. Am simţit nevoia să spun ceva, orice, să-l fac să se simtă mai bine. Dar nu ştiam ce anume. Înţelegeam de ce ura transformarea, de ce îl ascundea pe lupul din el. Era normal pentru el — şi poate pentru oricine altcineva — să fie speriat. Dar, în acelaşi timp, acest băiat era Austin. Sensibil, grijuliu, inteligent, oricum altfel, dar nu o bestie.

— Şi... ce pot să fac să te ajut? Adică... cu piesa..., am adăugat, simţind foarte clar nevoia să schimb subiectul.

Mi-am scos din minte lupul şi m-am concentrat asupra băiatului drăguţ din faţa mea.

Austin a făcut un gest spre vopsele şi pensule.

— Poţi să umpli cu vopsea frunzele tufişurilor de trandafiri, a spus el.

Am fost de acord şi m-am ridicat în picioare.

— Shelby, îţi mulţumesc că m-ai ascultat.

— Pentru asta există prietenii.

A zâmbit uşor, revenindu-şi.

— Nu am prea mulţi. Eşti prima, după o lungă, lungă perioadă. Îţi dai seama că-mi este imposibil să am încredere în cineva.

— Da, înţeleg.

S-a uitat la mine cu recunoştinţă, apoi şi-a luat paleta cu vopsele şi pensulele. Am lucrat împreună, fără să vorbim, până când am terminat tabloul reprezentând pădurea. Eu, desigur, am dat doar câteva tuşe, ici şi colo, pe scena minunată pe care o pictase Austin, dar, când am terminat, am simţit un val de satisfacţie. Creaserăm un fundal perfect, ideal pentru Frumoasa

şi bestia. Şi nu voiam să mă gândesc la ce simboliza — nu mai mult decât Austin.

UNSPREZECE

— Luaţi fibrele de rafie şi pur şi simplu le împletiţi în formă de aripi de păsări, aşa, a spus dr. Wanda, ţinând o şedinţă de arte şi meşteşuguri speciale, a doua zi, după prânz.

Consilierii aveau un fel de întâlnire, aşa că, în loc să ne înghesuim în micul studio de arte, ne-am adunat cu toţii în sala de mese şi ne-am răspândit pe acolo. Prea puţini erau atenţi la dr. Wanda.

— Apoi, cu un alt fir, legaţi aceste aripi de corpul păsării, a adăugat ea, mergând printre mese şi oprindu-se la un moment dat în dreptul meu. — Austin, e un loc aici. De ce nu te alături acestui grup?

Capul îmi vâjâia. Nu-l văzusem la micul dejun şi mă întrebasem ce i se întâmplase. Inima a început să-mi bată un pic mai tare doar văzându-l la intrarea în sala de mese. Purta un tricou negru şi jeanşi, iar părul întunecat şi-l dăduse după urechi. M-a văzut şi mi-a zâmbit. Mi-am ţinut respiraţia. Arăta atât de normal! Ei bine, încântător şi normal.

Dr. Wanda i-a făcut semn cu mâna lui Austin să vină la masa noastră.

— Începe de-aici. Price o să-ţi arate ce să faci.

— Desigur, dr. Wanda.

Purtând pe chip obişnuitul său rânjet, Price a dat la o parte de pe masă obiectul la care lucra, ca să facă loc, astfel încât Austin stătea chiar în faţa mea.

— Uite nişte rafie, a spus Price, dându-i un mănunchi de fibre. Facem nişte bufniţe mari.

— Mulţumesc, camarade. Bună, Shelby, a adăugat el.

— Bună, am spus indiferentă, dar vocea mea a sunat mică şi îndepărtată.

Mi-am simţit palmele umede, aşa că mi le-am şters de pantalonii scurţi.

— OK, ce trebuie să faci este..., a început Price să recite instrucţiunile legate de păsări, pe care Austin le pierduse.

— Hei, dr. Wanda! a mea arată ca un păianjen, a strigat Jenna un minut mai târziu, făcând semn cu mâna spre dr. Wanda, ca să-i atragă atenţia. Aţi făcut un training de pregătire în domeniul artei sau aţi învăţat asta la şcoala de psihologie?

Dr. Wanda şi-a netezit bretonul cârlionţat, apoi a tras de marginea tricoului care îi acoperea cu greu talia rotundă. În mod evident, femeia încerca să-l ţină la locul lui. Dacă aş fi fost în locul ei, probabil că i-aş fi spus Jennei să mă scutească, dar dr. Wanda a reuşit să-i zâmbească.

— Cu toţii facem păsări prin care ne exprimăm individualitatea. Fiecare pasăre are şansa să zboare, indiferent dacă are opt picioare, sau nu.

Jenna a mormăit ceva, după care s-a apucat din nou să lege aripile deformate.

— Vom avea o ceremonie la care vom face un cerc în jurul focului, sub clar de lună, mâine-seară, a continuat dr. Wanda. Pasărea simbolizează fostul vostru eu şi, arzând-o în focul de tabără, vă lăsaţi liber să zboare noul spirit.

— Arzându-le se presupune că le vom ajuta să zboare? a întrebat Jenna, dându-şi ochii peste cap. Ce porcărie! Sper că rafia asta nu e tratată cu chimicale, ca să scoată fum periculos când vor fi incinerate păsările.

Dr. Wanda a zâmbit, ignorând spusele Jennei.

— Luna plină este momentul cel mai potrivit pentru un început. Multe societăţi antice credeau că luna plină deţine ceva magic.

Price a rânjit:

— În Savannah e noaptea cea mare. Preotese voodoo, cimitire la miezul nopţii şi tot tacâmul.

— Chiar crezi în aiurelile-astea? l-a întrebat Austin, râzând nervos.

— Mama zice că sunt adevărate, iar eu nu simt nevoia să aflu dacă e aşa sau nu, a răspuns Price.

Şi-a tras un pic în sus mânecile tricoului de rugby şi s-a apucat să lege aripile păsărilor sale mari, stupide.

— Trebuie să-ţi vorbesc, mi-a şoptit Ariel şi m-a condus spre

masa cu materiale. Cred că lui Price chiar îi place de mine, mi-a spus, în timp ce scotea dintr-o cutie nişte rafie albastră. Ai văzut că de dimineaţă, la micul dejun, mi-a dus tava la bucătărie? Şi nici măcar nu-l rugasem să facă asta...

— Da... e un dulce...

— Shelby, nu înţelegi, a zis Ariel strângându-mă de braţ. E primul băiat care mă place, de foarte mult timp încoace.

— Nu aveai un prieten apropiat la şcoală?

Ariel s-a îmbujorat vag.

— La care dintre ele... la St. Augustine din Zurich, la Fulton Prep din Upstate New York sau la Oceanside Academy în Orange County?

— Ce tâmpenie! E greu să ai un prieten când tot schimbi şcolile.

— Mda... Nu e prea uşor să începi o relaţie cu o tipă care tot schimbă şcolile...

— Nu! am spus, un pic cam tare.

Toţi au întors privirile spre mine, uitând de tâmpeniile lor de păsări din rafie.

Bună treabă, Shelby, ţine-o tot aşa!

— Probleme?

Dr. Wanda era unul dintre acei adulţi care se furişa lângă tine în câteva milisecunde, fără s-o simţi.

— E grozavă! Supărată din pricina aripilor ei mizerabile, a spus Ariel, ridicând în sus pasărea asimetrică făcută de mine, aceasta nefiind — era limpede! — cea mai reuşită lucrare de-a mea.

— Cu toţii avem aripi mizerabile. Provocarea constă în a le folosi să zburăm, a spus dr. Wanda. M-a atins uşor cu palma pe umeri. Poţi s-o faci, Shelby.

— Cred c-o să vomit! a spus Jenna, prefăcându-se că de-abia se abţine.

— Hei, termină-ţi de făcut pasărea, am mormăit spre ea.

Dr. Wanda s-a îndepărtat, lăsându-ne în pace pe mine şi pe Ariel.

— Of, sărmana de tine! Fără nici un prieten?

— Fără, mi-a răspuns Ariel. Nu prea ştiu ce să fac cu Price.

Mi-a întâlnit privirea preţ de o secundă, părând uşor nedumerită, după care s-a apucat să prindă mai bine picioarele păsării.

— Nu faci nimic, bine? i-am spus. E ca şi cum sunteţi prieteni pur şi simplu, după care, într-o zi, o să-ţi dai seama dacă-l placi cu adevărat, iar lucrurile se vor schimba. Se întâmplă de la sine.

— Deci... mmm... Mi-a zâmbit timid. Dar ce fac dacă vrea să mă sărute?

— Dacă vrei şi tu, atunci de ce nu? Dar întâi asigură-te că e ceva serios, Ariel.

Muşcându-şi buzele, m-a privit lung.

— Intre tine şi Austin e ceva serios? Adică... mă gândesc că sunteţi grozavi împreună. E fermecător! E talentat!

E vârcolac — îmi venea să adaug.

— Cu siguranţă că e total diferit de alţi băieţi pe care i-am cunoscut, am spus.

Pentru o fracţiune de secundă, am fost tentată să-i spun secretul, dar, desigur, ar fi fost o idee proastă.

A clătinat din cap:

— Austin nu e aşa de diferit. Este un tip obişnuit, fiul unei vedete rock. Crede-mă, am cunoscut câţiva.

— Mda... presupun că aşa e...

— Ce este în neregulă? mi-a zâmbit Ariel, stânjenită.

Am dat din cap:

— Nimic.

A oftat.

— Dacă eşti îngrijorată pentru problema lui, pur şi simplu nu te băga în asta. Nu asta ne-a spus ieri dr. Wanda la şedinţa de terapie în grup cu fetele? Nu poţi fi responsabilă decât pentru faptele tale.

Am luat o bucată de rafie verde şi am adăugat-o la aripile păsării. M-am gândit la dorinţa mea de a ajuta şi la lucrurile pe care le făcusem, la faptul că poate totul nu fusese altceva decât să iau asupra mea responsabilitatea altor oameni şi a alegerilor lor, în loc să-i las să se descurce singuri. Dar dacă cealaltă persoană nu avea de ales? Dacă cealaltă persoană nici măcar nu era o persoană? Tare complicat!

— Trebuie să se descurce singur, a zis Ariel.

— Mda...

Am răsucit şi iar am răsucit firul de rafie în jurul păsării, evitând să privesc spre Austin. Chestia era că nu eram convinsă că el avea nevoie de ajutorul meu — şi nu-mi stătea în putere să fac nimic pentru el. El pur şi simplu nu mai putea să suporte

secretul său de unul singur. Nu mai voia să fie singur. M-am uitat spre el, cum lucra la pasărea lui de paie deformată, făcând din ea un obiect artistic, frumos... şi am simţit mai adânc decât niciodată durerea lui.

* * *

— Bine-aţi venit la show-ul „Noaptea talentelor” din Tabăra Semilunii!

Vocea domnului Winters a bubuit în sala de gimnastică asemănătoare unui hambar, iar mulţimea strânsă acolo s-a dezlănţuit. Mă rog, atât cât se putea, după ce trecuserăm din nou printr-o cină prost gătită.

— La start s-au aliniat concurenţi grozavi, dragii mei! Jongleri cu torţe aprinse; o parodie despre consilieri — hihihi, de-abia aştept s-o văd! — şi de asemenea, se vor citi poeme şi multe altele. Aşa că... să începem!

Toată lumea a strigat din nou, veselă. De fapt, şi eu am aplaudat. Eram emoţionată s-o văd pe scenă pe Ariel.

După care, domnul Winters a continuat:

— OK, dragii mei, începem cu un număr prezentat de nimeni alta decât cântăreaţa noastră Cynthia Crumb!

Chiotele au încetat. Cynthia a înaintat pe scenă cu chitara ei şi s-a îndreptat spre microfon. Încăperea s-a umplut de acordurile stranii ale melodiei „Frumoasa”, a Christinei Aguilera.

— Unde-i tipul tău? m-a întrebat Jenna, care se aşezase lângă mine. Oho... te-am deranjat sau ce?

M-am uitat la ea aşa cum merita:

— Eşti la fel de rea ca Charles. Poate ar trebui să ieşiţi împreună.

— De fapt, e chiar simpatic într-un fel.

Nu m-am mai deranjat să scot în evidenţă toate lacunele presupunerii ei, deoarece, chiar în acel moment, Charles s-a strecurat pe celălalt scaun de lângă mine. Deodată, proasta mea dispoziţie s-a accentuat.

— Bună, a zis el pe un ton indiferent.

Pe scenă, Cynthia era absorbită de prestaţia sa pop la chitară; încruntată din pricina lipsei de reacţie a publicului, s-a retras rapid din lumina reflectoarelor.

Domnul Winters a aplaudat-o din politeţe.

— În continuare, piesa Frumoasa şi bestia.

Luminile de pe scenă s-au aprins, scoţând la iveală decorul. Din nou, am fost uimită de culorile vii şi de stilul impresionist al artei lui Austin. Şi spectatorii la fel — căci toată lumea a scos un „Ssst…” să se facă linişte.

Price a păşit impozant pe scenă. Era costumat astfel încât capul să-i semene cu cel al bestiei, purta un veşmânt din blană maro, iar pe faţă avea pictate mustăţi şi o trufă maronie. Sala a fost traversată de un murmur. Deşi costumaţia sa atingea limita ridicolului, era în acelaşi timp simpatică.

— Cine-i acolo? a strigat el.

Ariel a intrat pe scenă din partea stângă — purta o fustă roşie, o bluză de ţărăncuţă, iar în mână ducea un coş.

— Eu sunt, Frumoasa. Musafira ta. Unde te ascunzi?

— Nu te apropia! a mormăit Price. Nu trebuie să mă vezi, ca să apreciezi bogăţia castelului meu.

Şi s-a ghemuit, de parcă ar fi vrut să se ascundă.

— Dar e ridicol! Arată-te! Tata mi-a spus că eşti bestie, dar... trebuie să... să fi exagerat!

Price i-a aruncat lui Ariel o privire stranie, iar eu mi-am dat seama că ea îşi uitase replicile. A ieşit din umbră, înaintând în lumina reflectorului. Lui Ariel i s-a tăiat răsuflarea.

— Dar nu arăţi deloc a om. Eşti o bestie cu blană!

— E adevărat, sunt o bestie cu blană. Sunt blestemat. Voi rămâne aşa până voi întâlni dragostea adevărată, a spus Price.

Din mulţime s-au auzit câteva chicoteli.

Price a continuat:

— Trebuie să rămâi aici timp de două săptămâni. Doar după aceea vei fi liberă să te întorci la familia ta. Ştiu că nu sunt precum bărbaţii care ţi-au cerut mâna, dar poate că, în timp, vei ajunge să mă iubeşti.

Price părea atât de sincer, încât spectatorii s-au oprit din chicotit.

— Cum s-ar putea întâmpla una ca asta? a zis Ariel, începând să-şi aducă aminte replicile. Mă înspăimânţi. Nu te voi iubi niciodată.

Am tresărit, înfiorată. Frumoasa şi bestia fusese o idee cu adevărat neinspirată. Austin avusese dreptate să nu asiste la piesă. Ultimul lucru de care avea nevoie era să i se amintească ce diferit era de ceilalţi! Dar eu nu eram ca Frumoasa, nu-i aşa?

Adică... nu eram o laşă faţă de Austin. Îmi păsa de el, indiferent de forma pe care o lua. Corect?

În secunda în care scena s-a terminat, am ţâşnit afară din sală. Trebuia să-l găsesc, să profit de timpul care ne mai rămăsese sau... să fac un ultim efort să iau serul. Nu voiam să mai rămân în tabără fără Austin. Şi eram cât se poate de sigură că asta nu însemna că deja mă implicasem complet în această relaţie.

* * *

Luna, aproape plină, atârna deasupra Taberei Semilunii ca un proiector, aruncând asupra tuturor lucrurilor o lucire argintiu-albăstrie şi umbre întunecoase, adânci. Lumină şi întuneric; mergeau mână-n mână, chiar şi atunci când copacii arătau oarecum înfricoşător. Şi poate că aşa erau şi oamenii. Doar uneori, umbrele păreau mult prea adânci pentru ca lumina să le înfrângă.

După ce l-am căutat pe poteca îngustă ce ducea la cabană, pe terenul de volei şi pe aleea din spatele bucătăriei, l-am găsit stând sub un copac, lângă infirmerie.

În timp ce mă apropiam pe potecă, şi-a ridicat privirea spre mine.

— Cum a fost spectacolul de teatru?

I-am zâmbit:

— Bestial!

S-a îndns spre mine şi m-a tras în jos, să mă aşez.

— Iartă-mi nepoliteţea, mi-a zis. N-am vrut să rămâi singură la Noaptea talentelor. M-am hotărât să mai arunc o ultimă privire în biroul lui Winters. Cum a fost piesa?

M-am rezemat de trunchiul copacului şi mi-am strecurat mâna în iarba dimprejurul meu.

— N-ai pierdut prea mult. Pe bune, fără un candelabru care cântă, n-a fost deloc senzaţional.

N-a râs la gluma mea jalnică.

— N-ai avut noroc cu biroul domnului Winters, nu? l-am întrebat.

A clătinat din cap că nu şi şi-a băgat mâinile în buzunarele hanoracului negru.

— E limpede că nu pot să rămân aici. În glas se simţea

durerea. Trebuie să plec.

— Nu vreau să pleci, am spus încet.

— De ce?

— Chiar vrei să mă faci s-o spun?

— Sigur că da! mi-a răspuns, iar ochii lui căprui aruncau mici scântei.

— Mmm... ştii... îmi place de tine.

— Şi mie-mi place foarte mult de tine, a zis el.

S-a apropiat de mine, centimetrii dintre noi devenind milimetri. Până când aproape că m-a...

Tremurând de frică, m-am tras înapoi, cu buzele încă fierbinţi de sărutul pe care aproape că mi-l dăduse.

Austin s-a încruntat:

— N-o să te muşc. Ai încredere-n mine.

Cuvintele lui m-au lovit cu o forţă extraordinară.

Voiam să-l sărut, dar nu puteam. Austin era periculos -— şi nu doar pentru categoria animalelor sălbatice. Dacă-i plăcea de mine, dacă-i permiteam să mă sărute, cine ştie ce lucru stupid aş fi făcut pentru el? Ce riscuri mi-aş fi asumat şi m-ar fi afundat şi mai mult în necazuri, când de fapt tot ce-mi trebuia era să-mi închei stagiul în Tabăra Semilunii. Şi să stau departe de necazuri. Dar mă ţineam tare greu de planul meu, cu toate aceste excursii nocturne. Nu era bine.

— Am încredere-n tine, am spus, retrăgându-mă printre umbre, ca să nu citească pe chipul meu faptul că minţeam.

— Aiurea! Ţi-am încredinţat viaţa mea, secretul meu! De ce nu ai încredere în mine?

Privirea lui fermă nu se dezlipea de a mea şi m-am simţit din nou cuprinsă de un val de slăbiciune. Slăbiciunea pentru băieţii cu zâmbete fermecătoare, cărora le plăcea să mă conducă pe o cale greşită, în timp ce pretindeau că era cea corectă.

— In ultima vreme, în viaţa mea, am avut prea multe discuţii de genul „Ai încredere-n mine!”, i-am răspuns. N-am încredere-n tine. N-am încredere-n nimeni. N-am încredere nici măcar în mine însămi.

O, ce ciudat era s-o spun cu voce tare. M-am întrebat de unde scosesem chestia asta, dar ştiam că, undeva adânc, era atât de adevărat!

— Uneori, trebuie să ai încredere în lucrurile care nu pot fi dovedite. Asta e viaţa. O succesiune de asemenea acte de

încredere.

— Nu mi-e frică de asta.

— Dar ţi-e frică de mine. Ţi-e frică să mă săruţi.

Mi-a luat mâna într-a lui:

— Viaţa e prea scurtă ca să ne temem să avem încredere în oamenii care ţin la noi.

Îmi era frică. Jillian Montrose încă îmi stăruia în minte. Îmi spusese oare Austin tot adevărul? Nu exista nici o modalitate prin care să pot să aflu.

M-am simţit confuză şi căldura îmi radia în tot corpul când m-a luat în braţe, trăgându-mă mai aproape de el. Mi-am pus capul pe umărul lui, inspi- rându-i adânc mirosul plăcut al săpunului pe care-l folosise şi al pielii. Parcă încă mai mirosea a marshmallow. Eram aproape sigură că nici un ucigaş nu miroase aşa. Stând atât de aproape de el, am simţi nevoia să oftez.

— Acum, dacă erai un vampir sângeros, s-ar fi terminat totul pentru mine, a şoptit, sărutându-mă pe creştet.

Am oftat şi i-am atins cu buzele gâtul, i-am simţit pulsul. Gura îmi fremăta de dorinţă. Voiam să-l sărut, dar asta ar fi-nsemnat să...

— Nu e o idee bună, am spus, îndepărtându-mă de el. E o idee proastă, cât se poate de proastă.

— Nu fugi de mine. Nu vreau ca ultima noastră noapte împreună să se sfârşească aşa.

— Dar nu trebuie să fie ultima noastră noapte.

Vocea lui Austin a devenit mai blândă:

— E singurul lucru pe care pot să-l fac, ca să-i protejez pe ceilalţi şi pe mine. În pădure mă voi simţi ca acasă. Este cel mai bun loc pentru mine.

— Dar...

Aproape că era să spun: Şi cu mine am rămâne? Dar chiar aşa era. Chiar mă gândeam la mine şi la felul în care aveam să mă simt dacă Austin pleca pentru totdeauna.

Părea că înţelesese, pentru că a spus:

— Poţi să mă conduci până la gard mâine, după masa de prânz, când se va presupune că eşti la cursul de arte şi meşteşuguri. Noaptea trecută, am găsit o gaură suficient de mare ca să mă strecor. Este ultima soluţie şi mi-e teamă că trebuie să fac asta!

— Îţi dai seama că n-am cum să te salvez din nou. Dacă te

pierzi din nou în pădure, eşti pe cont propriu.

— M-ai salvat cu greu ultima dată, mi-a spus zâmbind. Nu-ţi face griji! Am pus mâna pe o hartă de-a lui Charles. O ascunsese în faţa de pernă. O să mă transform la noapte, dar pot să mă refac şi să merg în timpul zilei. Până când voi ajunge în oraşul următor, luna plină va fi trecut şi voi fi din nou om.

— Dar dacă te vor urmări?

— O, sunt sigur c-o vor face, doar ştii cât se străduiesc să păstreze discreţia pe-aici. Cel mult mă vor urmări Winters şi Sven, care cu greu reprezintă o ameninţare. O să-i adulmec dacă vin după mine şi o s-o apuc în altă direcţie.

— Când o s-ajungi în alt oraş? Şi pe urmă ce va fi? l-am întrebat, simţindu-mă din nou cuprinsă de o senzaţie de vid.

— În oraş, o să-i sun cu taxă inversă pe medicul meu din Londra, o să-i cer să-mi trimită bani şi, prin FedEx, serul de care am nevoie, şi o să aştept în hotelul local.

Suna ca un plan înspăimântător. Avea să fugă. Din tabără. Simţeam cum mi se adună lacrimile.

— Trebuie să plec.

— Shelby, a spus Austin, prinzându-mă din nou de mână. Dacă lucrurile ar fi fost altfel, dacă aş fi rămas...

— Ştiu. Viaţa e o porcărie, am spus cu dezinvoltură.

— Nu uita de întâlnirea de mâine, mi-a şoptit el.

— Sigur...

M-am ridicat şi am pornit singură pe potecă. Singură... asta nu era nici o noutate în ceea ce mă priveşte. Şi ştiam că nu era o noutate nici pentru Austin.

Doar că nu mă aşteptam să doară atât de tare.

DOISPREZECE

În dimineaţa următoare, când m-am alăturat grupului de fete, cele mai multe dintre ele ajunseseră deja, iar dr. Wanda îşi răsfoia hârtiile de pe biroul improvizat într-un colţ, pregătindu-se, fără îndoială, să conducă o altă discuţie strălucitoare.

Ariel a bătut cu palma pe scaunul de lângă ea, invitându-mă să mă aşez.

— N-ai venit la micul dejun, mi-a zis.

— Mi-a fost rău când m-am trezit, i-am explicat.

N-am pomenit nimic despre faptul că nu voiam să mă dau jos din pat, nu voiam ca această zi să înceapă, deoarece era ultima petrecută cu Austin. De fapt, ultima dimineaţă cu el, din moment ce avea să evadeze după masa de prânz. Cine ştie dacă aveam să-l mai văd vreodată? După ce va fugi în pădure, va ieşi din viaţa mea, probabil pentru totdeauna. Asta mă făcea să fiu incredibil de tristă.

— Astăzi le vom scrie celor de-acasă, pentru a exprima tot ce-am învăţat aici, în tabără. Vreau să o alegeţi drept destinatar pe acea persoană din familie cu care comunicaţi cel mai greu.

Sala a fost traversată de un val de nemulţumire.

Dr. Wanda a ridicat o mână, vrând parcă să se apere de comentariile negative.

— Vreau să scrieţi această scrisoare de parcă o să muriţi mâine. Spuneţi-i acelei persoane tot ce aţi vrut dintotdeauna să-i spuneţi.

Am ridicat mâna.

— Şi cum se presupune că trebuie s-o alegem pe acea persoană?

— O alegi pe cea căreia nu-i vorbeşti, a zis Jenna, clarificând problema de parcă ar mai fi făcut-o de o sută de ori în alte o sută de tabere de reeducare. Cea care într-adevăr vrea să te asculte.

— OK, dar dacă nu vorbeşti cu nimeni din familia ta? a întrebat Ariel.

Dr. Wanda a oftat, exasperată.

— Alegeţi un membru al familiei cu care aţi vrea să comunicaţi mai bine.

Am ridicat din nou mâna şi am spus:

— Dar dacă...

— Alegeţi pur şi simplu pe cineva! a zis dr. Wanda, pierzându-şi complet calmul. Îmi pare rău, a adăugat dându-şi seama că eram toate şocate. Săptămâna asta e întotdeauna grea în tabără. Vrea cineva să vorbească despre sentimentele sale?

— M-am simţit rănită când aţi ţipat la noi, a zis Sue, o fată uriaşă.

Dr. Wanda s-a încruntat.

— Nu, voiam să spun...

— M-am simţit trădată, a continuat Callie, blonda slabă, care stătea cu mine în cabană.

— Chiar mi-aţi rănit sentimentele, s-a plâns Sue.

Dr. Wanda şi-a trecut degetele prin pletele negre ondulate, încercând să le îndrepte, deşi era evident că doar un balsam aplicat după duş, fără să se clătească, ar mai fi putut avea vreun efect pozitiv.

— Fetelor, sunt mândră că v-aţi dezvoltat vocabularul emoţional, la care am lucrat până acum. A inspirat: Ne concentrăm acum să compunem scrisorile?

După asta, toată lumea a tăcut şi s-a pus pe treabă, scriind pe foile de hârtie din carnetul ieftin de la Wanda, pe care-l dăduserăm din mână-n mână.

— Cui să-i scriu? am întrebat-o pe Ariel în şoaptă.

— De unde să ştiu eu? mi-a şoptit drept răspuns.

— Ssst! a făcut Jenna, în timp ce pe obrajii slabi îi curgeau lacrimi. Încerc să scriu!

M-am uitat la ea uluită. Cu două minute în urmă n-avea nimic şi-acum suspina în halu' ăsta. Okay...

— Cui îi scrii? am întrebat-o pe Ariel, aplecându-mă în direcţia ei.

— Mamei, mi-a răspuns. Locuieşte în Park Avenue, cu noul ei iubit, Kip Kensington. E un idiot dintr-un show stupid cu jocuri. Pe lângă el, Alex Trebek e super atrăgător, a adăugat ea ridicând din umeri. Scrie-i mamei tale. O să fie simplu.

După conversaţia pe care o avusesem cu Austin cu o seară înainte, chiar mă gândisem la mama. Lăsând deoparte terapia inutilă şi chestia cu vârcolacii, tabăra asta ar fi fost un loc în care mamei i-ar fi plăcut. Chiar şi când era grav bolnavă şi făcea chimioterapie, mama — ajutată de tata — obişnuia să stea pe banca din grădina din spatele casei, să privească apusul de soare. Chiar îi plăcea natura.

— Eşti bine? Ariel mă privea cu atenţie, deoarece, evident, devenisem absorbită de gândurile legate de mama mea.

— Mda... chestia e că... mama mea a murit, am spus încet, ca să mă audă doar Ariel.

Era ciudat să-i spun asta. Eram sigură că în ochii ei voi citi multă milă, dar când Ariel s-a uitat la mine, nu am văzut decât bunătate.

— Ce porcărie! a zis ea. O adevărată porcărie!

— Da...

— Ar fi trebuit să-mi spui. Adică... toate lucrurile alea pe care

le-am spus despre mama lui Austin, a zis ea cu blândeţe. Dacă aş fi ştiut...

Am reuşit să schiţez un zâmbet pentru că nu voiam s-o fac să se simtă aiurea.

— E-n regulă. Serios.

Ariel a dat din cap, apoi s-a uitat în jos, la hârtia de scris.

— Păi atunci... scrie-i mamei tale vitrege, ce părere ai?

— Bleah! Priscilla, alias Iepuraşul.

— Scrie-i! Uite!

A arătat spre dr. Wanda care aluneca uşor de la o fată la alta, în cerc, printre noi.

— Alege pe oricine! Nu contează!

— OK, OK!

Chiar în clipa aceea, am scris data în partea de sus a foii şi apoi am desenat nişte linii pe marginile ei, prefăcându-mă că scriam, dar în realitate mă gândeam cât de uşurată mă simţeam că Ariel nu făcuse mare caz în legătură cu mama mea. Din cine ştie ce motiv, mă simţeam bine că ştia şi ea. Şi Austin ştia. Nici unul dintre ei nu mă copleşise cu milă.

— Dar tot poţi să-i scrii mamei tale, a zis Ariel ridicând privirea din foaia pe care o umpluse deja pe jumătate. Chiar ar fi cool, nu?

— Da, poate, am spus.

Apoi mi-am dat seama că avea dreptate. Dacă-i scriam ei, chiar dacă n-avea să poată niciodată să citească scrisoarea, era mai bine decât dacă i-aş fi scris Priscillei, persoana căreia nu-i vorbeam niciodată când eram acasă.

Apoi, din nou...

M-am oprit şi m-am apucat să rod guma de la capătul creionului. Chestia asta cu Priscilla era total greşită; eram obligată să-i spun foarte multe. Ea era cea care îmi critica hainele dimineaţa, îmi cerea să-mi vadă tema, ţipa la mine să las telefonul şi să cobor să-mi iau aşa-numita cină.

Dar tata? Era aproape ciudat cât de departe se simţea în cea mai mare parte a timpului. Dacă nu lucra până târziu în laboratorul lui, sforăia în camera de zi, în faţa televizorului deschis pe Discovery Channel, la emisiunile speciale (mai ales la cele despre şerpi, bleah!). Cu greu observa că mă tunsesem, că-mi mai făcusem pe furiş un piercing sau că-mi dădusem cu ojă verde în onoarea Zilei Sfântului Patrick.

Poate că mama murise, dar tata era persoana care lipsea cu adevărat din viaţa mea.

Deodată, creionul părea mai mic în mâna mea, sau poate că-l strângeam eu foarte tare. Nu ştiam dacă aveam să-i dau vreodată scrisoarea asta, dar am început cu „Dragă tată”.

Când dr. Wanda a anunţat că venise ora mesei de prânz, am privit în jos şi pur şi simplu nu-mi venea să cred ce vedeam. Umplusem două pagini. Două pagini cu toate lucrurile pe care voiam să i le spun, cu lucrurile pe care consideram că ar fi trebuit să le facă şi cu întrebările pe care aş fi vrut să mi le adreseze. Nu spusesem nimănui că ar fi fost obligat să-mi vorbească — îi spuneam lui.

Dr. Wanda m-a bătut uşor pe umăr şi am lăsat creionul jos.

— Ai o senzaţie de bine când te descarci, nu-i aşa?

Nu voiam să aibă impresia că făcuse într-adevăr ceva care să constituie un ajutor, dar a trebuit s-o aprob. Era bine. În fine, ciudat, dar bine. Mă simţeam de parcă, în sfârşit, vorbisem şi nimeni nu mă întrerupsese şi nu-mi pusese întrebări stupide. Eu scriind totul pe hârtie — era de parcă mă ascultase tatăl meu. Poate că, dacă ne-am fi străduit mai mult să ne vorbim unul altuia, după ce mama murise, n-aş fi avut acum atât de mult de scris. Serios! Poate că nici nu m-aş fi aflat acolo, în acea tabără stupidă, în primul rând.

— Vrei să trimit asta prin poştă? m-a întrebat dr. Wanda.

Am dat din cap:

— Hm... o să mai aştept, am răspuns, împăturind filele până am făcut din ele un mic dreptunghi.

— E absolut în regulă.

Dr. Wanda mi-a zâmbit cu înţelegere şi s-a întors la biroul ei, ducând teancul de hârtii pe care le avea de trimis prin poştă.

Ariel îmi spusese odată că mama ei recunoscuse ceva important, la o şedinţă de terapie mamă-fiică: adulţii nu au întotdeauna dreptate. Aşa că întrebarea mea era: dacă ei nu aveau întotdeauna dreptate, atunci cum de eram noi aceia care întotdeauna greşeam?

Poate că ambele părţi fac alegeri care nu se dovedesc a fi cele mai inteligente. Dar dacă te temi că faci greşeli, nu poţi să afli, nu? Poate că aici era ceva ce eu încercasem, iar tatăl meu, nu. Îmi asumasem nişte riscuri şi, era dar, o dădusem în bară. Pe acest teren, eram fără frică. Gel puţin, aşa fusesem până

venisem în tabără. Aceasta putea avea consecinţe — ca de pildă Canionul Roşu — de-a dreptul mizerabile.

Desigur, şi acasă existaseră consecinţe, dar le ignorasem. Nu le luasem în serios. Pur şi simplu încălcasem regulile. Şi începeam să cred că nu fusese curaj, ci prostie. Cu alte cuvinte, la ce folosiseră toate pe care le făcusem? Să atrag atenţia tatălui meu asupra mea? Să-i dovedesc Priscillei că nu-mi era frică de ea, când, evident, ei nici nu-i păsa ce gândeam eu? Ce pierdere de vreme!

Am băgat rapid scrisoarea în buzunar şi am ieşit din clasă, în lumina strălucitoare a zilei de vară. Nu ştiam dacă aveam să-i trimit vreodată tatălui meu acea scrisoare, dar simţeam că în mine se schimbase ceva.

* * *

Imediat după prânz era momentul în care trebuia să-mi iau rămas-bun de la Austin, după care aveam să mă întorc la programul normal al vieţii mele lipsite de vârcolaci, aşa că am pornit pe potecă spre cabane, pretextând că voiam să iau ceva înainte de cursul de artă şi meşteşuguri. La jumătatea drumului, am cotit-o pe cărăruia despre care-mi vorbise Austin. Cărăruia tăia tufişurile veşnic verzi, iar la distanţă, în dreapta mea, am văzut siluetele unora dintre cabane. Am inspirat mirosul de pin, pe care nici o soluţie de curăţat podeaua nu va putea vreodată să-l imite, dimpreună cu mireasma caldă a plantelor care creşteau în jur. Vara mirosea atât de bine, chiar şi într-o tabără de reeducare.

Era cald, aşa că mi-am descheiat fermoarul şi m-am dezbrăcat de hanoracul meu roşu şi mi l-am legat în jurul taliei. Continuam să înaintez în pădure — cărăruia o cotea la stânga, printre ferigi, tufişuri de afini şi rânduri dese de brazi pitici. M-am luptat să înaintez printre plantele care-mi lăsau zgârieturi uşoare pe picioarele goale. în cele din urmă, cărăruia a devenit cu adevărat îngustă, de» parcă ar fi fost făcută de un animal care trecuse pe-acolo. în poieniţa din faţa mea, la douăzeci de metri distanţă, stătea Austin.

— Bravo! a zis, cu un zâmbet larg.

Ochii săi căprui precum chihlimbarul erau la fel de uimitori ca-ntotdeauna, dar, în plus, azi reflectau un pic din verdele pădurii

care ne înconjura. M-am străduit să reţin această imagine, pentru cazul în care n-aveam să-i mai văd niciodată.

— Doar nu credeai c-o să te las să m-aştepţi, am spus.

— Speram că n-ai s-o faci. Nu eram sigur.

Mi-am stăpânit emoţiile şi am zis:

— Hm... ştiu că-ţi place carnea, dar ţi-am adus nişte gumă, pe care o am de la Price, şi două prăjituri cu fulgi de ovăz, pe care le-am păstrat de la masa de prânz. M-am gândit că poate o să-ţi fie foame... ştii... înainte ca luna să strălucească pe cer.

Austin a luat darurile pe care i le adusesem — părea plăcut surprins.

Am scos din buzunar o foaie de hârtie şi i-am strecurat-o în palma liberă.

— Ăăă... acesta e numărul meu de telefon, dacă vrei să mă suni.

Se uita fix la mine, fără să se mişte. Nu reuşeam să citesc emoţie pe chipul lui — dar părea să arate complet şocat, înspăimântat.

O, Doamne! Eram de-a dreptul tâmpită, fără dubiu! Era cel mai inacceptabil mod în care puteam să-mi iau adio! Îi dădusem numărul meu de telefon mobil unui vârcolac? Eram complet nebună!

Austin a strâns în mână bucata de hârtie făcând-o şi mai mică.

— O să te sun. Îţi promit!

Am clătinat din cap. Acum, că mă simţeam ca o idioată, aş fi vrut ca Austin să... nu ştiu... să plece.

— OK, atunci, mult noroc!

— Stai ! Nu aşa se ia rămas-bun! a zis Austin, dându-şi pletele la o parte din ochi. Vino încoace!

M-a prins de mână şi m-a tras spre el.

OK, bun, atunci poate că nu eram nici idioată, nici nebună. Mi-am trecut limba peste buza de jos, dorindu-mi cu-adevărat să fi avut nişte gloss de buze, deoarece Austin avea să mă sărute, şi-avea să fie un sărut grozav. O să fie în regulă, pentru că o să fie un sărut de rămas-bun — mi-am spus. Ne spuneam la revedere o dată pentru totdeauna. Eram în deplină siguranţă.

Preţ de o clipă a rămas nemişcat, privindu-mă.

— Mulţumesc, a zis în cele din urmă, iar vocea lui ca o şoaptă şi accentul pe care-i avea făceau ca acest cuvânt să sune

precum o melodie.

Inima îmi bătea rapid. N-aveam putere să mă uit în ochii lui. Era mai mult decât un băiat — era în acelaşi timp o creatură frumoasă şi periculoasă.

— Cu plăcere, am reuşit să rostesc. N-am făcut altceva decât ceea ce sper că altcineva ar fi făcut pentru mine dacă aş fi fost într-o situaţie ca asta, înţelegi?

Şi-a înclinat capul spre mine. Căldura respiraţiei lui îmi mângâia obrazul. Mi-am trecut din nou limba peste buze şi am încercat să rămân calmă. Şi nemişcată. Am încercat să rămân nemişcată. Slăbiciunea pe care o simţeam în picioare se accentua, şi nu era nici un copac pe-aproape să mă sprijin de el. îmi doream acest sărut dar, în acelaşi timp, mă speria. Iar acum era momentul.

— Eşti frumoasă, a zis Austin. N-am avut niciodată ocazia să-ţi spun asta.

— Oh!

M-am clătinat un pic pe picioare. Alertă că voi leşina.

— Mmm... mulţumesc.

— Nu, eu îţi mulţumesc. Pentru tot.

S-a aplecat să mă sărute, dar s-a oprit la jumătatea drumului către buzele mele. A ridicat capul şi a adulmecat aerul.

Cunoscusem băieţi care făcuseră o mulţime de lucruri ciudate în toiul tentativelor de a mă săruta — răspundeau la telefonul mobil, le făceau cu mâna prietenilor şi chiar luau o îmbucătură din cheeseburgerul dublu —, dar să adulmece aerul? O făcea din cauza mea? O, nu! Îmi mirosea urât tricoul? Mi-am înclinat capul, încercând să mă miros fără ca el să mă observe. Pfiu! Eram în regulă.

— Mmm... Austin!

A privit înjur.

— Shelby, trebuie să ne ascundem. Vine cineva.

A adulmecat din nou aerul:

— Dumnezeule, e Charles!

— Trebuie să mă întorc!

— Nu, e mai bine să nu te vadă. În nici un caz nu trebuie să te pui în pericol.

Austin îmi purta de grijă. Drăguţ!

— Corect, am spus.

— Hai pe-aici, pe unde sunt copaci.

Austin m-a împins pe cărare. Gardul de sârmă se vedea la vreo douăzeci de metri în faţa noastră. O bucată de plasă se ondula în sus, detaşată de stâlpii de suport, lăsând o gaură suficient de mare pentru ca Austin să se târască prin ea, pe sub gard.

Dar eu trebuia să mă ascund. Singurii copaci din apropierea gardului erau scunzi. N-ar fi putut ascunde nici măcar un pitic de grădină.

— Parc-ai spus că sunt nişte copaci...

Austin mi-a şoptit să tac.

— Se mişcă repede. Îl aud cum se apropie. Trebuie să plec.

S-a năpustit spre gard şi s-a strecurat prin el.

— Hm..., am făcut eu, privind în jurul meu, un pic speriată.

La dracu'! Ce-ar fi trebuit să fac? Să alerg? Am evaluat copacii aceia pitici — n-aveam cum să reuşesc.

— Nu mai ai timp, mi-a zis Austin.

— Bine, o să mă ascund acolo!

De cealaltă parte a gardului erau câţiva copaci cu trunchiuri groase. Aveam să-mi încerc norocul acolo, după care m-aş fi întors rapid înapoi.

Austin m-a ajutat să trec dincolo de gard, a rulat înapoi plasa de sârmă, astfel încât gardul să pară întreg. Apoi, m-a înhăţat de braţ şi m-a tras către copaci. De îndată ce am ajuns lângă un uriaş anin negru, cu o coroană bogată, Austin mi-a arătat cu mâna înapoi spre potecă.

Tropăind de parcă ar fi fost un cal, Charles alerga spre noi.

— Ştiu că sunteţi acolo, porumbeilor!

— Ce idiot! a mormăit Austin.

— Ssst!

M-am ascuns după copac, simţind acut prezenţa trupului lui Austin lângă mine şi respiraţia lui pe obrazul meu.

— Odată ce ai trecut de gard, s-a terminat, Shelby, m-a tachinat Charles, strecurându-se printre tufişuri. Vrei s-o sfârşeşti mai rău decât Jillian Montrose?

Austin a scrâşnit din dinţi. Părea gata să ţâşnească să-l pocnească pe Charles.

— Nu-l lăsa să te enerveze, i-am şoptit.

— Sau poate că ai şi trecut deja de partea cealaltă a gardului? Ai profitat de această oportunitate? Ei bine, un atac în pădure ar însemna o poveste grozavă. Dacă supravieţuieşti, pot să te-ajut

s-ajungi pe coperta revistei Vedete fără secrete, cu un interviu în exclusivitate.

Charles s-a apropiat de gard, arătând de parcă era gata să ridice plasa de sârmă şi să se strecoare de partea cealaltă, când un zgomot a răsunat în pădure — un zornăit metalic, apoi paşii cuiva care se strecura printre tufişurile dese.

— Charles! Deci Cynthia avea dreptate! s-a auzit vocea puternică a domnului Winters. Te-a văzut dând târcoale pe-aici pe la capătul cărării.

— La dracu'! a mormăit Austin în barbă.

— Ssst, am făcut eu.

Trebuia s-aştept să plece domnul Winters, ca să mă pot strecura înapoi, pe cărare.

Austin a clătinat din cap, m-a tras mai aproape de el, în spatele trunchiului. Am numărat până la zece, în timp ce Charles şi domnul Winters se certau, şi mi-am ţinut respiraţia. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să ne observe vreunul dintre ei.

— Este o spărtură în gard, zicea domnul Winters. Dar eu nu văd pe nimeni aici, Charles. Doar pe tine. Şi cum zici că s-a întâmplat de-ai aflat de spărtura asta din gard? Căci e limpede că ne aflăm în zona în care accesul este interzis.

— V-am spus! striga Charles. L-am urmărit pe Austin noaptea trecută.

Austin era agitat. I-am pus o mână pe braţ ca să-i aduc aminte că încă exista riscul să fim văzuţi.

Domnul Winters a continuat:

— Ai ieşit după ce s-a dat stingerea? Asta înseamnă o zi de serviciu în slujba comunităţii — să zicem că, de data asta, vei curăţa cartofi pentru bucătar?

— Dar Austin a...

— O să-mi facă plăcere să vorbesc cu el mai târziu ca să poată dezminţi povestea ta.

— Dar gardul..., a zis Charles pe un ton defensiv.

— Nu-i nici o problemă, a replicat domnul Winters, după care s-a auzit un zgomot puternic, ca o lovitură. Am venit pregătit.

Eu şi Austin am schimbat o privire, după care am tras cu ochiul spre ei, de după copac. Oh, la dracu'! Jos, lângă domnul Winters, se afla o trusă de unelte, iar el scotea din ea un fel de cleşte. M-am uitat îngrozită cum răsucea sârmele gardului cu fermitate, prinzându-le laolaltă.

Nimeni n-o să evadeze prin spărtura asta. Nimeni, a zis domnul Winters, gâfâind din pricina efortului, dacă nu are un cleşte de sârmă ca ăsta.

— Nu înţelegeţi, se smiorcăia Charles. Probabil că e prea târziu.

— Sigur că da, fiule.

Domnul Winters a terminat de reparat gardul, după care l-a luat pe Charles cu el, în timp ce acesta încerca să se opună pedepsei pe care o primise, de a face de serviciu la cantină. După ce au dispărut, am alergat amândoi la gard.

— Oh, nu! am strigat, trăgând de gardul de sârmă.

— Nu intra în panică, mi-a zis Austin, verificând cât de bine era reparat.

Între timp, am evaluat înălţimea gardului, întrebându-mă cât ar fi putut picioarele mele să se caţere pe sârma ghimpată.

— Poate-aş reuşi să-l sar...

— Nu poţi s-o faci, Shelby, m-a oprit Austin. Gardul este prevăzut cu un sistem de protecţie. Ai dat-o-n bară!

— Dacă asta însemnă că am încurcat-o, cred că ai dreptate.

M-am aşezat pe pământ şi mi-am lăsat capul pe genunchi.

— Sunt blocată în pădure, împreună cu un vârcolac.

TREISPREZECE

— Nu fi neliniştită. O să treci înapoi dincolo de gard. Facem noi cumva...

Austin s-a aşezat lângă mine şi m-a cuprins cu braţul pe după umeri.

M-am uitat la el, uimită de atingerea lui. De fapt, uimită nu atât de atingerea lui, cât de sentimentul care m-a invadat. Din nou. Acel sentiment de siguranţă pe care-l aveam de câte ori era el în apropierea mea. Dar oare va fi la fel şi când va apărea luna plină?

Austin şi-a dres glasul, trezindu-mă din faptul că mă pierdusem din nou în ochii lui minunaţi.

— Dacă avem de gând să încercăm ceva, ar fi mai bine să ne grăbim, a spus el. Am calculat că am la dispoziţie cam patruzeci şi cinci de minute până când voi fi dat dispărut. Fiind şi tu cu mine, termenul e mai scurt.

— Dacă nu apar la cursul de artă şi meşteşuguri, Ariel o să se sperie.

Am ţâşnit în picioare şi am scuturat din nou gardul. Sârmele strânse-ntre ele n-au cedat.

— Nenorocit de gard!

— Corect! Chestia cu gardul n-o să meargă, Shelby. Sunt trei kilometri până la poarta din faţă. Am putea încerca să ajungem acolo, a zis Austin.

De această dată, chiar că m-am uitat urât la el.

— Poarta din faţă? Ca să mă întorc? Dacă fac asta, chiar c-am încurcat-o! Planul era să ne luăm rămas-bun, iar apoi să mă întorc în tabără înainte ca cineva să observe că am lipsit. Nimic nu a mers aşa cum îmi propusesem.

Austin şi-a îndesat mâna-n buzunarul jeanşilor.

— Nu mai putem sta mult timp de vorbă aici. Trebuie să te hotărăşti. Ce vei face?

Ce puteam să fac? Dacă mă întorceam, aveam necazuri — Winters ar fi sunat-o pe Priscilla, şi se termina cu vacanţa mea de vară! Dacă rămâneam cu Austin, totuşi, aveam o şansă să ne îndepărtăm înainte de căderea nopţii, să ajung la un telefon şi apoi să... nimic. Nu puteam să fac nimic. Ce puteam să fac după aceea? Să fug! Nu era chiar ce intenţionasem eu să fac pentru a recâştiga încrederea tatălui meu.

Am oftat.

— Hai să încercăm să ajungem la poarta principală. Poate reuşesc să mă strecor înapoi şi să mă prefac că sunt şocată, că m-am prăbuşit de pe o stâncă sau ceva de genul ăsta.

— Bun plan.

Rămăsese pe loc şi se uita la mine, în aşteptare.

L-am lovit uşor în piept.

— OK, atunci arată-mi pe unde s-o iau. Ai o hartă, nu-i aşa?

Şi-a muşcat buzele.

— A, de fapt, nu. Am în jurnal doar o schiţă aproximativă a spaţiului dintre gard şi pădure. Am pus înapoi originalul în patul de campanie al lui Charles. Ca să înlătur bănuielile. Şi, ca principiu, trebuia să i-o returnez.

L-am lovit pe Austin în umăr.

— Au! Asta pentru ce naiba a mai fost?

— Ai lăsat harta în tabără? Ce fel de evadat eşti tu?

— Nu plănuisem să mă mai întorc ca să te las pe tine, a zis,

frecându-şi umărul.

— În fine, încotro crezi că e poarta aia?

— Cred că pe-aici, a spus, arătând cu mâna la întâmplare — sau aşa mi s-a părut mie.

Am încercat să nu intru în panică şi am pornit cu Austin printre copaci, păstrând drept reper linia gardului. Părea că mergem spre nord, dacă ar fi fost să ne luăm după poziţia soarelui. Dar era doar ora două după-amiaza, aşa că nu era foarte uşor de estimat. La apusul soarelui, aveam să ştim mai limpede încotro s-o apucăm. Hei, stai puţin! Apusul soarelui? Eu speram să găsim poarta din faţă cu mult înainte de apusul soarelui.

— Hm... La ce oră apare luna? am întrebat pe un ton firesc.

Austin a scos un mormăit, gândindu-se probabil că era amuzant.

— Nu pari nici pe departe apetisantă.

— Ai grijă ce vorbeşti, i-am zis, pe un ton care speram să i se pară nevinovat.

Şi am continuat să merg, cu un ochi la linia gardului şi cu altul la Austin, ceea ce era cu adevărat greu fiindcă trebuia să fiu atentă pe unde calc.

— Nu-i bine, am spus, de parcă asta ar fi ajutat la ceva.

În faţa noastră se vedea o ravenă adâncă, în care tufişurile, ferigile, câţiva copaci prăbuşiţi şi o grămadă de crengi pline de spini mascau un mic râu. Nu părea să mai existe nici o altă cale prin împrejurimi şi nu mă simţeam în stare să-mi ţin echilibrul şi să trec în partea cealaltă mergând pe vreun buştean pe jumătate putrezit.

— Nu-ţi face griji! mi-a spus Austin.

După ceasul lui, merseserăm vreo trei ore. Drumul şi poarta nu apăreau, dar Austin încă se comporta de parcă ar fi cunoscut drumul. Dura prea mult timp.

— Hmmm... Asta nu era pe hartă, a spus el, trecându-şi degetele prin pletele-i lungi. Undeva, cred că am cotit-o greşit.

— Am cotit-o greşit?

M-am sprijinit cu o mână de cel mai apropiat copac.

— Băiete! Trebuie să ajung la poartă! Nimeni n-o să mai creadă vreodată povestea mea cu stânca, dacă nu ajung acum! Adică, în curând, probabil că vor ieşi după noi cu... nu ştiu... câini de vânătoare sau mai ştiu eu ce, să ne urmărească. Am s-

ajung la Canionul Roşu.

— Canionul Roşu?

— Iadul taberelor de reeducare, Austin! Vrăjitoarea aia de mamă vitregă a mea mă va trimite acolo chiar în clipa în care o să dea de mine.

— Nu încercai decât să mă ajuţi pe mine, a zis Austin. Nu încercai să evadezi. Cu siguranţă, ea va...

— Nu, nu va înţelege. Femeia aia n-are nici un pic de raţiune în persoana ei slăbănoagă.

— Nu asta voiam să spun, bineînţeles că va asculta varianta ta, a continuat Austin încruntându-se. Adu-ţi aminte, în povestea asta nu eu sunt duşmanul tău.

M-am oprit din mers, jignită.

— Nu va asculta ce-i spun. Nimeni nu m-a ascultat niciodată.

Expresia lui Austin a devenit blândă. A lăsat rucsacul să-i alunece de pe umăr şi s-a aşezat pe prima moviliţă.

— Îmi pare rău că te-am băgat în chestia asta.

M-am lăsat şi eu să cad alături de el.

— Nu tu m-ai obligat să trec prin deschizătura din gard, Austin. A fost doar ideea mea stupidă.

— Ei bine, n-ar fi trebuit...

— E doar greşeala mea, am spus.

Am închis ochii şi am rămas liniştită, încercând să uit că n-aveam nici cea mai vagă idee despre ce trebuia să facem în continuare.

Totuşi, după o vreme, clipocitul apei din vecinătate m-a făcut să-mi fie sete.

— Îmi dai puţină apă?

— Sigur.

Austin s-a întins spre rucsac, bombănind.

— Sticla cu apă, Shelby. Nu i-ai pus dopul după ce ai băut ultima dată.

— Ba l-am pus, am replicat.

— Se pare că nu l-ai pus bine.

A scos sticla şi mi-a arătat-o — pe ea se scurgeau picături de apă.

— O, grozav! am spus. Mă îndoiesc că te-ai gândit să iei cu tine un filtru de apă portabil. O să murim aici de sete.

— Stai, ăsta e doar începutul.

Austin a lăsat sticla pe pământ şi şi-a scos jurnalul din rucsac.

De pe el se prelingeau picături negre de cerneală.

— Nuuu! am ţipat. N-ai auzit niciodată în viaţa ta de cerneală rezistentă la apă?

Austin m-a privit printre gene.

— Nu m-aş fi aşteptat ca vreodată cineva să-mi pună în rucsac o sticlă de apă fără dop.

Obrajii mi-au luat foc.

— I-am pus dopul! Adică, am crezut că l-am pus bine, am explicat.

— Probabil că l-ai pus doar pe jumătate.

Tacticos, a lăsat jurnalul jos pe nişte ferigi şi l-a deschis.

Stricăciunile provocate de apă erau destul de mari. Paginile — toate ude leoarcă — aveau desenate pe ele cu cerneală păsări minunate. Cele mai frumoase desene cu păsări întinate pe care le văzusem vreodată în viaţa mea.

— Austin, sunt uimitoare!

A ridicat din umeri, dar şi el părea încântat.

— Chiar şi când iau medicamente, înainte de luna plină, câteva nopţi nu pot dormi. Desenez la lumina lumânării, ca să treacă timpul. Din fericire, Sven nu mi-a găsit lumânările şi chibriturile — le ascunsesem în pantofi.

— Oh, la naiba! am arătat spre jurnal. Şi harta?

Oftând, Austin a răsfoit paginile până la finalul jurnalului. Apa întinase doar vag harta desenată de mână. Desigur, noi ne îndreptam către partea cea mai puţin pătată.

— Uite, nu e nici o ravenă aici, am spus. Chiar şi cu petele astea, se poate vedea.

— Da. Aş putea spune că ne-am rătăcit, a zis Austin.

— N-ai putea... ştiu eu?... să-ţi foloseşti simţurile de lup? Să adulmeci calea către tabără şi civilizaţie?

— Simţurile mă ajută, dar ele nu funcţionează aşa. Dacă urmăresc pe cineva, îi caut mirosul, dar am nevoie de un miros de referinţă, de un punct de plecare. Să încerc să-mi amintesc un miros nu e eficient.

— Iar tu nu ai mirosit niciodată oraşul în care vrem noi să ajungem..., am spus. Deci n-ai cum să-l adulmeci.

— Unde vrem să ajungem? Mergi cu mine? m-a întrebat Austin, cu o oarecare îngrijorare în glas.

— Of, din moment ce nu pot găsi tabăra, trebuie să merg spre oraş.

Austin a oftat adânc.

— Asta înseamnă o altă mare problemă, nu?

— Care? Am bătut cu tine tot acest drum, iar acum nu vrei să merg cu tine în oraş?

Austin şi-a scuturat de pe genunchiul jeanşilor o bucată de scoarţă de copac.

— Nu-i vorba de asta.

— Atunci despre ce e vorba? am spus, înfuriindu-mă brusc.

E vorba doar de faptul că...

— La naiba! Eşti îngrijorat că te vei transforma în lup şi mă vei ataca!

— Nu.

Austin a oftat lung, adânc.

— De fapt, cel mai tare mă îngrijorează faptul că o să te înspăimânt.

A deschis gura şi mi-a arătat dinţii. Caninii săi păreau mult mai albi şi mai lungi acum.

Am rămas uluită, neştiind ce să spun.

Stânjenit, a închis gura.

— Este un semn al schimbărilor lunare pe care le suferim unii dintre noi. Restul transformării se petrece rapid.

— N-o să mă sperii, am spus, sperând că vocea îmi suna convingător.

— N-ai de unde să ştii, a spus Austin.

— Hei, măcar nu ne întoarcem în tabără ca să ardem tâmpeniile-alea de păsări de rafie, supravegheaţi de dr. Wanda.

A reuşit să schiţeze un zâmbet.

— Nu vei merge cu mine, Shelby.

— Uite, am spus, o să găsim o marmotă rea care merită cu adevărat o moarte oribilă. O să ai astfel o gustare şi totul va fi excelent.

Am încercat să râd, dar n-am reuşit să scot decât un sunet isteric. Nu era momentul potrivit pentru astfel de glume.

Iar expresia extrem de gravă a lui Austin m-a făcut să-mi dau seama că nu era suficient să privesc partea bună a lucrurilor pentru a fi salvată dacă aveam să mă confrunt cu un lup înfometat.

* * *

Câteva ore mai târziu, razele roşii şi portocalii ale soarelui aruncau parcă o pulbere strălucitoare peste copaci şi stâncile dimprejur. Era frumos, mai puţin luna palidă care se ridica precum o fantomă alb-albăstrie de cealaltă parte a orizontului.

Merseserăm în ceea ce părea a fi direcţia greşită, iar eu îmi pierdusem aproape toată răbdarea. Eram obosită, îmi era foame şi eram îngrijorată. Poate pentru a milioana oară, ne-am oprit, pentru ca Austin să mai arunce o privire pe harta plină de pete.

De data aceasta, şi-a ridicat zâmbitor privirea.

— Ăsta trebuie să fie dealul. De cealaltă parte, ar trebui să găseşti intrarea în tabără.

Am bătut din palme.

— Drăguţ! Eşti sigur?

— Da. Dacă mă iau după ceea ce a mai rămas din schiţa mea, nu e departe.

Şi-a trecut degetele prin plete, netezindu-şi-le apoi după urechi. În lumina apusului, părul îi lucea, făcându-mă să mă gândesc la momentul în care îl văzusem lângă râu, ca făcând parcă parte din natura înconjurătoare. Câtă dreptate avusesem! Era mai mult decât atrăgător, era frumos!

— Ce s-a întâmplat? E vreun ţânţar? a spus, lovindu-se cu palma peste obraz.

Am zâmbit.

— Nu, nu. Am... doar că mă gândeam la prima zi.

— Adică săptămâna trecută?

Am încercat să mă concentrez, să nu mă mai pierd în ochii lui de culoarea chihlimbarului care, în acel moment însă, luceau în toate culorile cerului.

— Pare că a fost cu o eternitate în urmă, nu-i aşa?

M-a aprobat dând din cap şi, nu se ştie cum, am rămas uitându-ne unul în ochii celuilalt. Am avut o senzaţie stranie de leşin. Nu ca atunci când eşti dezamăgit, ci ca atunci când te prăbuşeşti rapid, de parc-ai fi într-un lift.

Austin şi-a dres glasul, de parc-ar fi fost emoţionat, şi apoi a spus:

— Pare pentru totdeauna...

A clipit rapid de câteva ori, iar gândul meu a fugit înapoi la ce-mi spusese cu câtva timp în urmă, când ne aflaserăm în apropierea gardului: că eram frumoasă. Aproape credeam că era adevărat, după felul în care mă privea.

— Aşa... bine. Trebuie să pleci, a zis. Ia lumânările şi chibriturile, poate ai nevoie de ele. Îmi pare rău că nu am să-ţi dau şi o lanternă. Pe cât este posibil, străduieşte-te să mergi astfel încât apusul soarelui să se afle în partea ta stângă.

— A, vrei să spui nordul, am spus, clătinând din cap. Nu-ţi face griji! Mă descurc excelent în pădure, i-am mai zis eu.

— Nu mă îndoiesc.

— Şi eşti sigur că nu o să mă vânezi ca să te hrăneşti cu trupul meu plin de sânge? am întrebat cu un zâmbet palid.

— Ai încredere-n mine.

Of, vorbele astea au tot rezonat în mintea mea, preţ de un minut. Ai încredere-n mine era rădăcina răului în relaţiile mele cu băieţii.

— Asta n-a funcţionat în cazul micuţei Scufiţe-Roşii, am spus.

— Chiar arăt ca lupul cel mare şi rău? a întrebat cu un zâmbet vag.

— Încă nu, dar, oricum, nu există nici un tăietor de lemne care să mă salveze.

A tăcut.

— Nu eşti fata pe care trebuie s-o salveze alţii, Shelby. Până şi eu pot să-mi dau seama de acest lucru.

Hmmm... Aici avea dreptate. Asta voia să însemne că mă considera... curajoasă? Şi el, şi domnul Winters spuseseră chestia asta despre mine. Întotdeauna crezusem despre mine că nu sunt fricoasă, dar... mai degrabă pentru că ignoram consecinţele. Dar a nu fi fricoasă şi a avea curaj erau lucruri diferite. Să fii curajos înseamnă să nu-ţi fie frică dintr-un anumit motiv.

— Nu vreau să te părăsesc, am spus, înfundându-mi mâinile în buzunarele hanoracului.

— Shelby, fii realistă! Aici trebuie să ne despărţim. Ia-o înainte pe cărarea aceea pietroasă, printre copacii subţiri, până în vârful dealului. Cum spuneai şi tu, eu o să fiu bine.

Am ridicat din umeri de parcă nu era nici o problemă, dar de fapt eram îngrijorată pentru el. Fusesem încă de la început îngrijorată pentru el.

Austin m-a îmbrăţişat strâns. Toate scânteile de electricitate din mine au intrat în coliziune şi m-am simţit înfricoşată, dar şi în siguranţă. Cum puteam să mă simt în siguranţă cu cineva care era atât de periculos? Ce era în neregulă cu mine?

M-a sărutat pe creştetul capului.

— O să luăm legătura din nou, îţi promit. N-o să te uit.

Mi-a dat drumul din îmbrăţişare şi, cu o mână, mi-a ridicat bărbia, astfel că ne-am privit în ochi.

— Acum, ţine-o tot înainte spre tabără, nu privi înapoi!

Şi atunci urma să se întâmple. Era momentul care mă înspăimânta, dar care speram, în acelaşi timp, să sosească. Primul şi probabil ultimul nostru sărut.

Avea ochii trişti.

— Ştiu că ţi-e teamă. Aşa că pur şi simplu o să..., a spus, după care şi-a coborât buzele şi le-a îndreptat spre obrazul meu.

Erau fierbinţi ca jarul şi, preţ de o clipă, am simţit cum mi se înmoaie genunchii. Dar apoi am simţit o zgârietură uşoară pe obraz! Unul dintre colţii lui ascuţiţi.

M-am depărtat de el, înţelegând că era timpul să plec.

PAISPREZECE

Nu urcasem prea mult pe panta dealului, când am simţit un impuls irezistibil să arunc o privire înapoi. Doar ca să mă asigur că Austin era acolo, lângă acel copac, iar eu încă să-i mai pot încuraja de la distanţă. Luna — atât de palidă, încât părea translucidă — atârna deasupra copacilor din locul în care stătuserăm noi. Era o lună plină uriaşă. Văzând-o, m-am cutremurat.

Apoi l-am văzut pe Austin în mijlocul pajiştii, lângă copac, luminat de apusul pe cale să se stingă. Îi vedeam profilul, iar chipul îi era ridicat spre luna ce se înălţa pe cer. Arăta de parcă ar fi fost prins între zi şi noapte — între a fi lup şi a fi un băiat ca oricare altul.

Nu credeam că mă putea vedea, dar m-am ghemuit totuşi în spatele unei stânci, ca să-l privesc.

Poate că era doar o curiozitate prostească sau mai ştiu eu ce, dar voiam să-l văd transformându-se.

Ahuuuuuuuuuu! Un urlet a cutremurat valea, auzindu-se ca un ecou prelung, aşa încât, prima dată, nu am fost sigură de unde venea.

Ahuuuuuuuuuu! Am înţeles apoi că urletul era al lui Austin, deoarece, cu efort, îşi arcuise spatele, după care trupul lui s-a

prăbuşit grămadă în iarba înaltă.

Uimită, eram îngrijorată de ceea ce i se întâmpla, dar, cu toate acestea, la urma urmei, nu aveam nici un motiv să alerg spre el să văd ce făcea. De fapt, nu aveam nici un motiv să mă mişc nici un milimetru din spatele stâncii. De parcă toată fiinţa mea era de acord cu ideea de a rămâne acolo, îmi simţeam picioarele ca de plumb.

Ahuuuuuuuuuu! Un alt ţipăt a răsunat, de data asta mai ascuţit şi mai sinistru. Iarba înaltă s-a ondulat când Austin a căzut. Am văzut o frântură din el, poate braţul. Apoi, jeanşii lui albaştri s-au mişcat rapid, de parcă ar fi fost aruncaţi deoparte. A izbucnit un nou urlet, urmat de un schelălăit.

Pfffuuu... Am răsuflat atunci şi eu, fiindcă îmi ţinusem respiraţia. Toate lucrurile acelea erau adevărate. Austin se schimba pe de-a-ntregul în... ceva. Era timpul s-o pornesc la drum — şi chiar repede, repede, repede —, dar era atât de greu să mă despart de uimitoarea scenă care se derula în faţa mea.

Şi chiar atunci, ceva cafeniu-închis a ţâşnit din iarbă.

— La naiba! am mormăit, frecându-mă la ochi.

Urechi, urechi de lup. Apoi capul întreg. Un cap de animal, întors în direcţia dealului. În direcţia mea.

Inima îmi bubuia în piept, dar nu era un semn bun de data asta. Austin m-a văzut. Adică, lupul — căci asta era Austin acum — m-a văzut, din iarba înaltă în care stătea la pândă. Un lup frumos, cafeniu-închis, la fel de mare ca un dog german.

M-am ridicat clătinându-mă, iar apoi, în încercarea de a alerga să-mi salvez viaţa dar, în acelaşi timp, de a-mi vedea de drum, m-am împiedicat în propriile mele picioare. M-am scuturat de praf şi am luat-o la goană, aruncând încă o privire înapoi, pentru ultima oară.

Lupul plecase. Sau poate nu-l mai vedeam eu. Nu eram sigură că nu-şi croia calea în sus, pe deal, chiar atunci. Am început să-mi fac cărare printre copaci, fără să-mi pese că noaptea cădea peste pădure, ca o pătură albastră întunecată.

Chiar speram că Austin avusese dreptate când spusese că dincolo de deal se afla Tabăra Semilunii.

În caz contrar... o, Doamne, nici nu voiam să mă gândesc că n-ar fi fost aşa!

* * *

Lumina aruncată de lumânare este absolut mizerabilă. Deja eram la a treia lumânare şi pe mâini aveam cel puţin zece picături de ceară topită, cu care mă puteam lăuda. Pe culmea dealului care se presupunea că ducea în tabără, am ţinut ciotul de lumânare în faţa mea şi am continuat să înaintez prin vegetaţia deasă. Până atunci, fusesem destul de calmă, având în vedere împrejurările, dar când vântul uşor a făcut să freamăte copacii de lângă mine, aproape că era să fac atac de cord.

Calmează-te, mi-am spus. Poţi s-o faci. Cu mâna liberă, mi-am strâns hanoracul pe lângă corp şi am continuat să merg, concentrându-mă la drumul din faţa mea. În cele din urmă, am dat de un spaţiu liber între copaci şi m-am oprit în locul din care pornea o cărare şerpuită, în jos, pe deal. Luna plină îşi arunca lumina pe cărarea de pământ bătătorit — o schimbare binevenită după poteca pietroasă pe care urcasem dealul. Vezi? Ştiam eu că poţi! — mă bucuram în gând. Aproape că ai ajuns. Simţindu-mă un pic mai încrezătoare, am pornit energic înainte, pe cărare.

Mrrrrrrr! S-a auzit încet un mârâit, urmat de un fel de scrâşnet.

Mi s-a ridicat părul pe ceafă. Oh, la naiba! Austin mă urmărea.

M-am întors uşurel, aproape fiindu-mi frică să privesc. Tufişurile din spatele meu se legănau. Dar nu suficient cât să mă facă să cred că era ceva acolo. Am răsuflat uşurată şi m-am întors să plec — am făcut un pas.

Ahuuuuuuuuu!

Părul mi s-a ridicat din nou. Austin? Am îngheţat, ascultând ecoul urletului care părea să scadă în intensitate. Apoi, fără nici o tragere de inimă, am privit înapoi, peste umăr. Tufişurile s-au mişcat din nou, după care s-au oprit.

Am simţit o adiere de vânt pe obraz. Doar o adiere de vânt. Mi-am pus pe cap gluga hanoracului meu roşu. Apoi, spunându-mi din nou că trebuie să fiu calmă, am pornit în jos, pe cărare.

* * *

Probabil că a trecut o oră şi jumătate până când am ajuns la poalele dealului, unde mă aşteptam să dau peste magica poartă

a Taberei Semilunii. Din câte-mi spusese Austin, se presupunea că trebuia să fie aici. Dar, în locul ei, am dat peste o altă ravenă stupidă.

Din câte puteam să-mi dau seama — având doar lumânarea mea firavă şi razele lunii —, la picioarele mele era un defileu tăiat prin pădurea înfricoşătoare, dimpreună cu un pârâu care clipocea vesel. Am început să cobor pe malul abrupt al ravenei, ţinându-mă de rădăcini şi de pietrele mari. Coborâsem vreo şase metri când l-am auzit.

Hrrmrrmrr!

Desigur, din nou mi s-a făcut părul măciucă. Picioarele mi-au alunecat pe noroiul de pe mal. Am căzut în jos câţiva zeci de centimetri.

Un scrâşnet a despicat întunericul. M-am grăbit să cobor malul, ştiind că nu aveam timp să mă mai ridic până pe marginea pe care stătusem cu doar câteva momente mai devreme. Cum tulpinile plantelor se lipiseră de mine şi mă zgâriaseră în timp ce coborâsem, am blestemat pantalonii scurţi pe care-i purtam. În cele din urmă, am aterizat cu picioarele în pârâu, împroşcând apa.

Scrâşnetul s-a auzit din nou — m-am cutremurat. Vârcolacii nu erau pur şi simplu lupi — m-am gândit eu, uitându-mă în sus, spre mal. Erau nişte bestii înfricoşătoare, cu totul noi. Nişte bestii care scoteau zgomote înspăimântătoare.

Pietrele erau alunecoase şi greu de observat la lumânarea care de-abia mai ardea şi la lumina lunii care ajungea greu în ravenă. Încălţările mele Nike erau ude leoarcă în momentul în care am ajuns pe cealaltă parte a pârâului.

Uitându-mă înapoi peste umăr, n-am văzut nimic venind, dar am auzit din nou schelălăitul, parcă ar fi fost nişte coioţi care lătrau sau ştiu eu ce altfel de animale. M-am cutremurat; mi-am croit drum prin iarbă şi printre tufişurile pitice până când am ajuns pe malul opus al ravenei. Era la fel de abrupt ca şi celălalt, aşa că am întins mâna liberă către cea mai apropiată rădăcină ieşită din pământ şi m-am târât în sus. Mi-am înfipt degetele în mal, încercând să fac mici găuri, dar dădeam doar de pământ şi pietre care se prăbuşeau.

Mmmrrmr!

La naiba! Se auzea de parcă era chiar în spatele meu. Am scurmat în pământ cu mâna liberă până când am reuşit să mă

prind bine şi apoi mi-am tras corpul în sus încă puţin. Apoi, în sfârşit, degetele au dat de o adâncitură. M-am ridicat din nou şi am ajuns la vreo trei metri şi jumătate de fundul ravenei, adică la jumătatea drumului.

Mrrrrrrrrrr!

M-am uitat peste umăr şi am văzut ceva întunecat, mârâind în tufişuri, de parcă m-ar fi pândit. Deodată mi-a trecut prin minte felul în care trebuie că arătam eu, în hanoracul meu roşu, cu glugă. Urmărită de Lupul cel mare şi rău. Drăguţ!

— Am ştiut eu! Am ştiut! nu m-am putut abţine să nu strig, pentru că mă călca pe nervi faptul că eram pe cale să devin haleala unui vârcolac. Mincinosule!

Chestia din tufişuri a încetat să se mai mişte.

Mi-am înfipt din nou mâinile în pământ şi m-am mai tras în sus puţin. Frate, fie mâinile mele erau lipsite de putere, fie fundul meu slăbănog era greu. M-am gândit la aparatul ăla de-acasă, din încăperea pentru sport a familiei — dacă aveam să scap cu viaţă, eram hotărâtă să-mi iau un antrenor personal.

Panta începea să fie mai puţin abruptă, ceea ce era grozav, deoarece, când m-am uitat în jos, am văzut bestia pe patru picioare lângă pârâu. Era întuneric acolo, jos... în fine, era întuneric peste tot. Ciotul meu de lumânare se terminase în timp ce urcasem malul şi, oricum, nu puteai să proiectezi luminiţa unei lumânări stupide asupra albiei unui pârâu. Dar curând aveam să pot spune cu certitudine că acea creatură aflată acolo jos era un lup, deoarece palidele sclipiri ale lunii pătrunseseră printre ramurile copacilor şi-l luminaseră.

— Austin?

M-am oprit pentru un moment ca să-l studiez pe-ndelete, să văd cum arăta acum.

Avea un cap enorm şi, într-un fel terifiant, era frumos. Limba îi atârna într-o parte din gura larg căscată şi gâfâia. Lucind auriu în lumina slabă, ochii lui Austin păreau singura parte din el pe care puteam s-o recunosc. Era mai mare decât mi se păruse, când îl văzusem la distanţă, în timpul transformării. Scotea un sunet grav, gutural, care mă făcea să tremur.

Îmi îngheţase sângele în vene.

— Ce cuţu drăguţ! am spus.

Nu că aş fi sperat ca aşa ceva să funcţioneze, ori ceva de genul acesta, dar eram gata-gata să vomit sau să fac pe mine,

aşa că trebuia să zic ceva!

Lupul a păşit în apa pârâului, continuând să se uite ţintă la mine.

Oh, la naiba! Am bâjbâit după un băţ gros sau ceva similar, dar n-am dat decât de crengile de care mă ţinusem ca să pot urca. Întorcându-mă, dar continuând să mă uit la el cu coada ochiului, m-am prins de crengi cât de bine am putut şi am început să urc din nou malul ravenei, ca un crab înfricoşat.

Mergea prin pârâu lovind cu zgomot uşor apa, de parc-ar fi fost un sunet de avertizare. Am reuşit să ajung sus pe mal, când el era la baza pantei. Am intrat în panică, am pornit împleticindu-mă printre tufişuri, cu inima bătându-mi nebuneşte. În orice secundă, puteam s-o încurc, iar asta nu într-un fel romantic, sub clar de lună.

Ahmuuuuuuuuu! Urletul a reverberat în sus, ieşind din ravenă.

Oare era ultima fărâmă de omenesc din el, care-mi spunea să fug? I-am ascultat bucuroasă sfatul. Ramurile mă zgâriau pe braţe şi pe picioare, care erau deja zgâriate, dar am continuat să înaintez printre copacii deşi ca să mă îndepărtez de el cât mai mult posibil. Acolo, sus pe mal, la lumina clară a lunii, întreaga pădure era de un albastru electric — aveam o vizibilitate mai bună acum. Totuşi, respirând cu greu, am căzut pe un petic de urzici şi am început să strig când m-au înţepat.

Apoi, urletul s-a auzit din nou. Din ce parte? — n-aş fi putut să spun. Aproape că mi se părea că venea de undeva din faţa mea, sau dintr-o parte. Nu m-am oprit, ca să-mi dau seama. Am continuat să alerg.

Când am cotit pe cărare, am auzit un zgomot în spatele meu. M-am uitat peste umăr şi l-am văzut pe Austin sărind printre copaci. O pată întunecată — se apropia de mine.

— Aaaaaaaaaa! am ţipat, când m-a ajuns din urmă.

Dar apoi a zburat pur şi simplu pe lângă mine. Mârâind — aproape făcându-mi părul măciucă — s-a pierdut în tufişurile înalte din faţa mea. Scrâşnetul s-a auzit din nou. Tufişul s-a clătinat, iar din el se-auzeau mârâieli şi crengi trosnind.

O secundă mai târziu, Austin s-a rostogolit din tufiş împreună cu o altă creatură pe patru picioare. Nu eram sigură, dar nu părea să fie tot lup. M-am aruncat la pământ, îngrozitor de înfricoşată.

Cealaltă creatură a slobozit un urlet. L-am recunoscut: era

acelaşi pe care-l auzisem pe deal, când ne despărţiserăm. Austin nu mă urmărise pe mine, ci o pândise pe creatura aceasta, care, la rândul ei, mă pândise pe mine!

Mârâind, Austin a sărit la gâtul duşmanului său. Era o felină mare — poate o pumă sau ceva asemănător. Indiferent ce naiba era, arăta feroce. A dat din labele ei uriaşe spre Austin, atingându-l pe umăr.

Austin a scâncit şi a făcut un salt înapoi. Apoi, scrâşnindu-şi colţii, s-a azvârlit asupra felinei. De data aceasta, a prins-o de gât şi a scuturat-o. Ţipetele felinei mi-au provocat pur şi simplu o durere de dinţi, întrucât semănau cu zgomotul unghiilor când zgâriam tabla de la şcoală.

Felina şi-a înfipt ghearele în gâtul lui Austin, lovindu-l din nou peste umărul deja rănit, dar el a continuat să lupte. S-a repezit asupra ei, cu fălcile pline de spumă. Felina a dat înapoi, iar după aceea, cu un ultim scrâşnet, a ţâşnit în tufişuri.

Preţ de un moment, Austin s-a clătinat pe picioare, după care s-a prăbuşit la pământ.

— Nu! am ţipat, fugind spre el.

Nu putea să moară. Pur şi simplu, nu putea! Dar Austin nu mai mişca.

Tremurând, întrucât nu ştiam cum putea să reacţioneze când se afla în forma de lup, am îngenuncheat la câţiva metri de el. Scăldat în lumina lunii pline, încă respira — pieptul i se ridica şi cobora în ritm neregulat. Rana din umăr părea adâncă totuşi, iar pe lângă ea se scurgeau mărgeluţe întunecate de sânge.

Pădurea părea să se apropie de noi — kilometri întregi de copaci şi tufişuri şi Dumnezeu mai ştie ce altceva era acolo, ascuns. Poate că felina avea să se întoarcă să termine cu noi amândoi. Probabil că mai avea o mulţime de prieteni înfometaţi. Şi tot ce dorise Austin fusese să mă apere pe mine de atacatori. Lacrimi de frustrare îmi curgeau pe obraji. Am făcut un efort şi m-am apropiat de lup.

Am văzut că sângera grav — dar îmi era teamă să întind mâna să-l ating. Îmi era teamă de lup. Dar îmi era teamă şi că avea să sângereze până va muri, iar atunci chiar că nu aveam să-i mai revăd vreodată pe Austin.

Lupul scheuna, iar corpul acoperit de blană se scutura de convulsii. Inima mi se făcuse mică în piept. Dacă nu făceam ceva, atunci chiar că putea să moară. Hai, Shelby. Sus, curaj—

mi-am spus. Fii curajoasă atunci când e important să fiii

Nu ştiam nimic despre lupi, dar, din regulile de bază privind primul ajutor, aflasem că mai întâi trebuia să opresc sângerarea rănii de la umăr. Am îngenuncheat alături de el şi am tras cu dinţii de marginea tricoului meu, rupând din el o fâşie lungă. Cu mâinile tremurându-mi, am luat bucata de cârpă, ştiind că trebuia să-l ating. Trebuia să am încredere în el... şi în mine.

Urechile de lup s-au ciulit, de parcă Austin ştia că eram acolo, dar nu şi-a mişcat deloc capul. Am presat bucata de cârpă pe rana din umăr.

Şi brusc, şi-a întors capul spre mine. Am simţit o înţepătură în antebraţ. Mă apucase cu dinţii.

— Eu sunt, Austin, am zis, dându-mă înapoi şi frecându-mi braţul.

Locul îmi zvâcnea, dar nu sângeram.

— E-n regulă. O să te ajut.

Am apucat din nou bucata de cârpă şi i-am pus-o pe rană.

— De data aceasta, corpul de lup al lui Austin părea să se relaxeze. A scos din nou un scâncet — părea că rana pe care presam cârpa îl durea — dar eu nu mi-am mai retras mâna. Trebuia să-i opresc sângerarea. Speram ca asta să fie suficient.

CINCISPREZECE

— Shelby?

Am deschis ochii. Deasupra mea, cerul era uşor auriu — soarele răsărise. Pentru un moment, nu mi-am dat seama unde mă aflam.

Vocea s-a auzit din nou:

— Shelby! Te simţi bine?

Am sărit în capul oaselor. Austin stătea lângă mine, la mijloc îşi legase hanoracul meu roşu. Avea pieptul aproape gol, iar umărul stâng îi era înfăşurat într-o cârpă murdară.

— Speram că totul n-a fost decât un vis urât, am spus, lăsându-mi braţele să alunece pe picioarele goale, ca să mă încălzesc.

Dimineaţa era răcoroasă, iar tricoul meu rupt şi pantalonii scurţi erau umede de la iarba de sub mine. Dar, mai mult decât atât, stăteam lângă un tip aproape complet dezbrăcat. Un tip

care, cu doar câteva ore în urmă, fusese lup. Buimacă şi stânjenită — aşa mă simţeam în acele clipe.

— Îmi pare rău pentru bluza ta. Aveam nevoie de ceva... ca să mă acopăr, a zis Austin cu voce şoptită.

— Nu-ţi face griji pentru asta, am spus, dându-mi seama că se referea la hanoracul meu.

Am încetat să-mi mai masez picioarele ca să mă încălzesc şi mi-am concentrat atenţia asupra lui Austin. Am continuat să mă uit la el şi la umărul lui. Pierduse foarte mult sânge. În acea dimineaţă, era palid. Ochii — care, în noaptea care trecuse, fuseseră strălucitori ca topazul — erau azi întunecaţi şi ceţoşi.

— Cum te simţi?

— Mă doare umărul, parcă mă arde.

A zâmbit, ascunzându-şi cu greu un scâncet când şi-a atins rana.

— Lupta de azi-noapte? Felina mare şi înfricoşătoare?

S-a frecat pe frunte, de parcă-l durea capul.

— Da, îmi aduc aminte. Nu mă gândeam la altceva decât că putea să-ţi facă rău. Nu puteam să las să se întâmple una ca asta.

— Şi n-ai făcut-o.

A schiţat un zâmbet.

— Nu, n-am făcut-o.

— Ar fi trebuit să am încredere în tine. Îmi pare rău.

— Trebuia să-ţi câştig încrederea.

A ridicat din umeri, gemând din cauza mişcării făcute.

— Şi, sincer, cele mai multe fete ar fi fugit de mine dacă le-aş fi spus tot ce ţi-am mărturisit ţie.

Am clătinat din cap şi m-am întins către umărul unde îi pusesem pansamentul. N-aveam timp de pierdut. Austin s-a strâmbat de durere când i-am îndepărtat cârpa de pe rană. Uh! Nu arăta bine.

— Ai nevoie de ajutorul unui medic, am spus, încercând să pun la loc pansamentul improvizat.

— Mă simt bine, a insistat Austin şi a ţâşnit în picioare.

S-a clătinat un pic, apoi a întins mâna spre mine, ca să-şi găsească echilibrul. L-am prins de mijloc, să nu cadă. Era într-o formă mai proastă decât crezusem eu la început.

Austin m-a împins deoparte şi a încercat să se ţină singur pe picioare, de data asta, cu succes.

— Trebuie să ajung în oraş.

— Nu, mergem în tabără, am spus.

A clătinat din cap şi am văzut cum chipul său a fost traversat de un val de durere.

— Shelby, nu ştiu ce va fi cu mine. Dacă mă transform, în tabără?

— Austin, eşti grav rănit. Ai nevoie de un doctor.

— Dar dacă...

— Taci! N-o să te las să mori. Sângerezi puternic. E grav.

A dat uşor din cap.

— Mi-e frică, a spus.

— Ştiu. Dar trebuie să ne încercăm norocul, trebuie să supravieţuieşti. N-am de gând să te pierd. Nu după... toate astea.

Mi-am reprimat o lacrimă şi am fost atentă la Austin, să nu cadă.

— Nu poţi, a zis el. Nu pot să te las să...

— Tot mai crezi că tabăra e în direcţia asta? l-am întrebat arătând cu mâna.

Austin a dat din cap:

— Dar Canionul Roşu?

L-am ajutat pe Austin să se ţină pe picioare.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta.

M-a cuprins cu braţul drept ca să se sprijine de mine şi am pornit în direcţia în care se afla tabăra.

* * *

La un moment dat, mai târziu, când am zărit gardul, aproape că-mi venea să fac tumbe de bucurie. Dar eu şi Austin de-abia ne târâm picioarele, aşa că tumbele ieşeau din discuţie. Cu mare grijă, din pricina durerii, înaintam printre tufişurile dese care se întindeau de-a lungul gardului.

În cele din urmă, ca un răspuns la rugăciunile noastre, am ajuns la poartă. După ce am ţipat după ajutor în interfon, poarta s-a deschis cu zgomot. Parcă am fi fost nişte rătăcitori prin deşert. Am intrat amândoi în tabără şchiopătând.

După câteva secunde, domnul Winters venea spre noi într-o maşinuţă de golf, care scotea un sunet ciudat.

— Shelby? Eşti bine? Oh, draga mea. Austin, ce s-a întâmplat?

Unde-ţi sunt hainele?

A apăsat pe frână şi s-a repezit spre noi.

— Duceţi-ne la infirmerie, am spus în timp ce-l ajutam pe Austin să se aşeze pe locul din dreapta, iar eu m-am dus la cel din spate.

Domnul Winters a apăsat pe acceleraţie şi motorul a pornit bâzâind. Ne-am oprit în faţa infirmeriei. Austin gemea, ţinându-se de umăr, iar eu am sărit de pe locul din spate ca să-l ajut să coboare.

— Domnule Winters, am spus, simţind că era nevoie să dau o explicaţie chiar atunci. Asta nu înseamnă că am fugit...

— Vorbim mai târziu, a spus el. Hai să avem grijă de voi întâi, copii, şi vorbim pe urmă.

— Acesta e elevul meu! Oh, Austin!

Sven venea alergând, părând gata să-l îmbrăţişeze pe Austin, să-l sufoce.

— Sven, du-te şi adu nişte haine curate pentru Austin, a zis domnul Winters.

Sven s-a îndepărtat în goană, iar eu şi domnul Winters l-am apucat pe Austin, fiecare de câte un braţ, ajutându-l să urce scările către infirmerie.

Asistenta medicală — o doamnă blondă, în vârstă, care se freca la ochi şi era tare somnoroasă — ne-a deschis uşa. A înmărmurit.

— Ce naiba s-a întâmplat? a întrebat, văzând în ce hal arăta Austin.

— A rămas fără haine într-o luptă cu o pumă, am spus, dându-mi seama că de fapt nici nu minţeam sau, cel puţin, parţial. Mă apăra pe mine.

Austin a dat din cap spre mine, iar pe chipul lui palid a apărut un uşor zâmbet.

— Hai, fiule, a zis domnul Winters.

L-am dus pe pat. Sub pături, Austin a început să tremure violent.

Asistenta a îndepărtat cu grijă bucata de tricou.

— Vai! Nu arată bine deloc!

A scotocit prin dulapul ei cu medicamente — care, de regulă, stătea încuiat — şi s-a întors cu o seringă şi i-a făcut o injecţie în braţ.

— O să se facă bine?

— Draga mea, lasă-mă să-mi fac treaba.

Şi a strecurat în gura lui Austin un termometru.

Domnul Winters m-a prins de braţ.

— Trebuie să vedem ce e cu astea, Shelby.

— Poftim?

M-am uitat la una dintre zgârieturile mele de pe braţ. Era una dintre cele — probabil — o sută de pe corpul meu, căpătate în timpul aventurii din pădure. Am explicat:

— Mi le-am făcut în timp ce fugeam...

— Ne trebuie nişte unguent şi pansament. Stai jos.

Domnul Winters a arătat către un scaun aflat lângă biroul asistentei.

Am rămas cu ochii la Austin în timp ce asistenta îl îngrijea. Devenise foarte palid, iar pe frunte i se adunaseră broboane de sudoare. Nu părea că va pleca de la infirmerie până la căderea serii. Oare ce avea să facă lupul — rănit, şi speriat, şi încuiat în încăpere cu asistenta medicală?

Domnul Winters s-a aşezat lângă mine şi a spus:

— Ştiu că eşti îngrijorată pentru el.

A oftat şi s-a scărpinat în părul rar.

— Îl placi destul de mult dacă ai fost capabilă să fugi cu el în pădure, a zis domnul Winters. Dar asta va avea exact consecinţele pe care încercai să le eviţi. N-am de ales, trebuie să-i sun pe părinţii voştri.

— Nu... nu de-asta am trecut în cealaltă parte. Charles îl hărţuia pe Austin şi-l ameninţa că o să scrie despre tatăl lui în ziarele de scandal.

Domnul Winters a ridicat o mână.

— Shelby, ştim asta. După ce toată lumea a observat că voi doi lipseaţi, Charles i-a strecurat un mesaj unui şofer de camion care ne aproviziona cu mâncare, promiţându-i că-i va răsplăti dacă va da câteva telefoane în numele lui. După toate probabilităţile, scârnăvia asta mică... hm, vreau să spun, Charles... încerca să-şi plătească ieşirea din tabără cu aceste articole de scandal.

M-am abţinut să nu mă strâmb de dezgust.

— Ca să vezi!

— Toate familiile de vedete au de-a face cu presa.

— Nu înţelegeţi! Charles ar fi putut să distrugă familia lui Austin.

— Charles n-o să ne mai facă necazuri, a zis domnul Winters. Îl vom trimite acasă în această dimineaţă. Dar, indiferent cu ce v-a amenințat, asta nu scuză fuga voastră.

— Nu, dar Austin e diferit. Familia Bridges e diferită.

Dumnezeule! Cum să explic ceva ce nu putea fi explicat? N-aveam cum.

M-a cuprins cu braţul pe după umeri.

— Intenţiile tale sunt bune, dar mai întâi trebuie să te ajuţi pe tine, şi de-abia apoi poţi să-i ajuţi pe ceilalţi, îţi mai aminteşti? Trebuie să ai grijă de tine.

Mi-am muşcat obrazul, străduindu-mă să-mi reprim toate frustrările.

— O să fiu trimisă la Canionul Roşu, nu-i aşa?

— Nu ştim sigur, va trebui să discutăm cu părinţii tăi.

Chiar dacă ştiam că asta mă aştepta, tot mă cutremuram gândindu-mă. Nu voiam să-mi petrec următoarele două luni în acel iad de deşert. Dacă nu reuşisem să mă adaptez la regulile din paşnica Tabără a Semilunii, cum m-aş fi descurcat într-un loc în care existau mai multe reguli, exerciţii militare şi chiar detenţii în izolare?

Iar Austin avea nevoie de mine aici. Chiar dacă avea să fie OK, încă nu intrase în posesia serului care i-ar fi trebuit data viitoare şi, cu siguranţă, aveau să fie cu ochii pe el, considerându-l de-acum, categoric, un fugar. Mai avea de trecut prin două nopţi cu lună plină. Dar, şi mai important, ce avea să se întâmple când lumina lunii se va strecura pe fereastra infirmeriei?

Austin încă avea necazuri mari. Iar asta din vina mea.

Dacă n-aş fi fost cu el în pădure, nu s-ar fi confruntat niciodată cu puma — s-ar fi îndreptat către civilizaţie şi şi-ar fi sunat doctorul. Dacă n-aş fi fost acolo, ar fi fost acasă, liber. Am strâns pumnii. Era vina mea. Făcusem o alegere greşită. Decizia mea de a trece dincolo de gard ne adusese în această situaţie îngrozitoare. Cu astfel de consecinţe. Dădusem un rateu absolut, iar Austin plătea preţul.

La noapte, avea să devină lup. La noapte, lumea avea să afle adevărul despre familia Bridges.

Am simţit un nod în gât. Trebuia să pot face ceva. Înainte de a fi trimisă cu autocarul în ţinuturile secetoase din Utah, trebuia să mă gândesc la ceva, orice, care să mă aducă mai aproape de

serul lui Austin. Care se afla în biroul domnului Winters. Bingo! Mi s-a aprins beculeţul!

— Mmm... Pot să dau un telefon acasă? am întrebat, prefăcându-mă tristă. Să le spun ce s-a-ntâmplat. Ştiţi... ca să-i asigur că-s OK.

Pe faţa dolofană a domnului Winters a înflorit un zâmbet.

— Desigur! Te conduc acolo.

Tipul părea să creadă că asta reprezenta o victorie în urma terapiei sau cam aşa ceva. A sărit de pe scaun şi s-a grăbit să mă însoţească în biroul lui.

În timp ce descuia uşa, i-am zis:

— Aş vrea să rămân un pic singură. Am o mulţime de lucruri să-i povestesc tatălui meu.

S-a oprit.

— Atunci te aştept pe hol. Dacă ai nevoie de mine, strigă-mă!

— Grozav! Ei bine, poate că nu era suficient de departe ca să încerc să localizez în linişte serul lui Austin, dar oricum am dat din cap, gândindu-mă că cel puţin mă aflam în biroul lui. A format numărul de telefon şi mi-a întins receptorul.

A răspuns Priscilla, ca de obicei, cu sufletul la gură:

— Alooo?

Am spus:

— Alo! Mmm... Mda.

Sub pretextul că voiam să vorbesc, i-am făcut domnului Winters semn spre uşă. Apoi, i-am zâmbit în timp ce ieşea pe hol şi apropia uşa.

Între timp, Priscilla zicea întruna:

— Cine-i la telefon? O să verific numărul apelantului la serviciul de telefonie. Eşti unul dintre prietenii lui Shelby? E plecată în tabără.

Am strâns şi mai tare telefonul.

— Eu sunt.

Priscilla a făcut o pauză.

— Shelby? Tu eşti?

Domnul Winters şi-a strecurat capul pe uşă:

— E totul în regulă? a spus el mimând din buze.

— Super! i-am zis, zâmbindu-i forţat.

— Shelby? Unde eşti? Am fost atât de îngrijoraţi! a îngăimat Priscilla.

Uau! Chiar că suna de parcă era fericită că mă auzea. Era

prea ciudat, nu pricepeam ce se întâmplă, aşa că am lăsat jos receptorul. Aveam, oricum, treabă.

— Mmm... Da... Ştiu. Totul e-n regulă, am spus cu voce tare, pentru ca domnul Winters să creadă că de fapt vorbeam cu Iepuraşul şi că ascultam ce-mi spunea ea.

Am încercat toate sertarele de la biroul domnului Winters, după care m-am dus în mica debara din fundul încăperii. în ea se afla o casetă nu prea mare, ca aceea de pantofi sport pe care o avea şi tata în subsol, şi în care-şi ţinea toate lucrurile vechi, de pe vremea când era la liceu. Numai că a lui tata nu era încuiată cu lacăt, ca aceasta. Înseamnă că era ceva de preţ în ea, nu? Dar cum s-o deschid? Adică... era clar că trebuia să sparg lacătul. Dar asta ar fi însemnat să fac zgomot cât cuprinde. Winters ar fi venit în goană, normal.

— Shelby! Shelby! se auzea Priscilla ţipând.

— Da. Bine, dă-mi-l să vorbesc cu el, am spus, prefăcându-mă în continuare că vorbeam la telefon.

Aproape că nu mai aveam nici o idee, când am zărit un walkie-talkie de tabără pe birou. Bingo! L-am deschis.

— Sven? Răspunde, Sven, am spus ţinându-mă de nas, imitând-o pe Cynthia Crumb.

— Da, eu sunt, a zis el.

— La poarta din faţă, o maşinuţă de golf a avut un accident! Cheamă-l imediat pe Winters acolo!

Am închis aparatul de emisie-recepţie şi l-am pus pe birou.

Apoi am ridicat receptorul şi i-am zis un „Alo” Priscillei care zbiera, pentru cazul în care domnul Winters m-ar fi verificat.

O secundă mai târziu, l-am auzit pe Sven năpustindu-se pe uşa clădirii administraţiei şi strigând la domnul Winters:

— Vino repede! Foc!

— Mă întorc, mi-a zis acesta, strecurându-şi capul pe uşă. Stai aici!

Am dat din cap, cu aerul unui adolescent ocupat cu discuţia telefonică. De îndată ce a plecat, am pus din nou receptorul jos, apoi am luat statuia de alamă reprezentând un vultur, care se afla pe biroul domnului Winters. Gâfâind de efort, am târât caseta afară din debara.

Ceea ce urma să fac era sfârşitul meu în Tabăra Semilunii: cireaşa de pe tort. Dar era mai important să-i salvez pe Austin. Am inspirat adânc şi m-am hotărât. După ce i-am cerut repede

iertare vulturului, mi-am luat avânt către lacătul casetei.

Zdrang! Capul statuii s-a spart şi s-a rostogolit sub birou, dar lacătul nu s-a clintit.

— Pasăre idioată! am spus, luându-mi avânt pentru a lovi din nou.

Zdrang! Am lovit din nou cu statuia, dar n-am reuşit decât să îndoi belciugele.

— Hai odată!

L-am lovit din nou cu statuia de bronz. De data aceasta, lacătul s-a deschis.

Am aruncat pe podea statuia fără cap, ratând la mustaţă să-mi trag una peste degetele de la picioare, iar după aceea am tras cu totul lacătul şi belciugele. M-am aşezat în genunchi în faţa casetei, de parcă ar fi fost cine ştie ce comoară, şi am deschis-o.

Era o comoară, într-adevăr. Pungi cu ciocolate, chipsuri Doritos, farduri pentru pleoape, reviste porcoase şi tot felul de obiecte interzise în tabără umpleau caseta. Suficient cât să aprovizionezi să zicem... cinci supermarketuri. Mai erau şi telefoane mobile, jocuri video şi mi-am recunoscut chiar şi propriul PDA. Aproape ameţită de mirosul de ciocolată Hershey's Kisses şi de drajeurile gumate cu fructe, în formă de viermişori, am scotocit printre obiecte până când, la fund, sub un teanc de reviste Manga cu benzi desenate, am dat de o pungă de plastic. Scoţând-o la lumină, am văzut sticluţele transparente de care avea nevoie Austin. Bingo!

Am prins punga în betelia pantalonilor mei scurţi, împreună cu PDA-ul. Apoi, am aruncat vulturul fără cap în casetă.

— Trebuie să plec! am strigat în receptor, apoi am închis telefonul şi am luat-o la goană.

N-aveam la dispoziţie decât câteva minute să-i duc lui Austin serul, înainte ca Winters şi Sven să se întoarcă. Şi să descopere ce ispravă făcusem...

* * *

— Ajutor! Ajutor! Accident la poarta principală, o maşinuţă de golf a luat foc! am strigat în timp ce am năvălit în infirmerie.

— O, nu!

Asistenta medicală a înşfăcat o trusă de prim ajutor şi apoi a

ţâşnit pe uşă.

Austin gemea în patul lui, chircit.

— Bună, i-am zis, atingându-i obrazul.

Pleoapele i-au tremurat, apoi le-a deschis.

— Shelby?

— Bună. Ţi le-am adus. Mă auzi? i-am spus, scoţând la iveală sticluţele.

— Ai luat serul? Cum? a murmurat el.

— Grăbeşte-te! Spune-mi ce să fac!

— Aici!

Austin a deschis gura larg.

Am desfăcut capacul unei sticluţe şi i-am dat să bea lichidul transparent.

L-a înghiţit, apoi a şoptit:

— Încă unul, te rog.

Am aruncat rapid o privire spre uşă, după care am mai desfăcut capacul unei sticluţe şi i-am dat lichidul să-l bea.

— Vor veni în curând. O să ascund celelalte sticluţe în pantofii şi hainele pe care ţi le-a adus Sven, OK?

Austin a clătinat uşor din cap.

— Mulţumesc, a spus, respirând zgomotos.

A închis din nou ochii, iar eu m-am îndreptat spre grămada lui de haine.

— A, încă ceva! am spus, având grijă să ascund sub haine pantofii în care pusesem sticluţele. Îmi pun şi PDA-ul aici. Ai grijă de el. Sună pe cineva care te poate ajuta.

A deschis din nou ochii.

— Shelby?

M-am întors pe marginea patului său, să-mi iau rămas-bun. S-a întins să-mi prindă mâna şi mi-a strâns-o slab.

— N-o să te uit! Niciodată!

Inima mi-a tresărit în piept.

Tipii spun întotdeauna genul ăsta de tâmpenii, dar, de data asta, pe Austin îl credeam. Chiar dacă nu era un tip normal, totuşi conta. De fapt, nu doar conta — era important!

Privindu-l, cu părul umed lipit de frunte, cu pleoapele tremurându-i de parcă se chinuia să ţină ochii deschişi, mi-am dat seama cât de mult ţineam la el. De fapt, mi-a trecut prin cap că, în condiţii normale, poate că l-aş fi iubit. Dacă lucrurile ar fi stat altfel.

Am oftat, simţindu-mă brusc tristă, ceea ce era absolut greşit — îl salvasem pe Austin, iar asta însemna că eram curajoasă.

— Trebuie să te faci bine, OK? Odihneşte-te, am spus cu cel mai încrezător glas posibil. Acum trebuie să plec.

Ochii lui de chihlimbar arătau puţin sticloşi.

— Spune-le că a fost vina mea. Eu am spart biroul, am furat serul. Nu poţi lua asta asupra ta, a zis pe un ton ferm.

— Ba da, pot. De data asta, eu sunt vinovata.

L-am sărutat pe frunte.

— Acum, scuză-mă, trebuie să plec să mănânc nişte viermişori.

S-a uitat la mine ciudat, pentru că, desigur, nu ştia că vorbeam despre ascunzătoarea cu viermişori de gumă, din biroul domnului Winters.

Mda... Ca să le distrag atenţia de la ceea ce luasem de fapt, aveam s-o fac pe proasta.

Iar apoi să merg la culcare.

ŞAISPREZECE

— Mişcă, mişcă. Miiiş-că!

Sergentul Scabwell, cu faţa roşie ca un fund de babuin, îmi striga în ureche... nu ştiu... poate pentru a suta oară, pe ultimul kilometru.

— Shelby Locke! Asculţi ce-ţi spun?

M-am clătinat pe picioare, căldura după-amiezii mă dobora. Deşertul Utah nu e pentru blondele cu transplanturi, dintre Midwest şi Beverly Hills. După zece zile în Canionul Roşu, eram cât se poate de sigură că iadul există.

— Locke! a strigat din nou Scabwell.

Am înaintat împleticindu-mă, dar nu m-am mişcat suficient de repede pentru fata din spatele meu.

O chema Randi, o cleptomană slăbănoagă, vecină de pat cu mine. Găsise momentul s-o facă pe buldozerul înspăimântător.

— Hai, Locke! mi-a strigat ea, împingându-mă cu mâinile.

Curajul din mine — sau cum s-o fi chemând — era la un nivel

atât de scăzut, încât nici măcar nu mă plânsesem că-mi lipsea tricoul, pe care ea mi-l furase din geamantan cu două zile în urmă... dar nimeni nu mă împinge pe mine!

— Hei! m-am oprit şi m-am întors spre ea, gata s-o împing şi eu.

Sergentul Scabwell a ţâşnit lângă mine.

— Care-i problema ta, Locke?

De data asta, picături de salivă au zburat pe faţa mea. Bleah!

— Nici una! am spus. N-am nici o problemă.

Scabwell a venit mai aproape de mine, cu pântecele lui proeminent, care-şi arunca umbra peste degetele mele de la picioare. Dacă individul ăsta fusese în armată, asta se întâmplase cu o eternitate în urmă. Aproape că şi-a lipit faţa roşie, ciupită de vărsat, de-a mea şi a zis:

— Douăzeci de flotări!

— Hmmm...

Am aruncat o privire spre picioarele mele, unde un scorpion fugea bezmetic peste nişte pietre colţuroase şi o piele lepădată de şarpe.

— Hai, prinţeso! Aici şi acum! a strigat sergentul.

Toate fetele din plutonul meu s-au oprit din alergare ca să se holbeze la mine, cu un dezgust absolut. De parc-ar fi fost vina mea că proasta de Randi se băgase-n mine. Nu le-ar fi convenit ca sergentul să le pună pe ele să facă douăzeci de flotări.

Dar apoi, sergentul Scabwell a fluierat şi-a ţipat:

— Nu vă mai uitaţi ca proastele! Pluton Beta! Ca să vă-nvăţaţi minte, leneşelor, faceţi toate treizeci de flotări!

Bombănind, toate fetele s-au prăbuşit la pământ şi au început să facă flotări. Lângă mine, Vanessa, o negresă îndesată, din Ohio, înjura în barbă de fiecare dată când lovea nisipul cu abdomenul. Până când le-am terminat de făcut, aproape toate mă înjurau, transpirate. Ca sudoarea respingătoare a băieţilor. Tricouri ude leoarcă. Păr lipicios. Tot tacâmul.

— Să mergem, şarlotelor! a zbierat sergentul, aşezându-şi uniforma verzulie. Porniţi în jos pe potecă, mişcaţi-vă!

Am traversat cu greu câteva dune de nisip, până când, în cele din urmă, la orizont, la mică distanţă, a apărut tabăra. Uriaşele corturi verzi în care eram cazate se vedeau printre clădirile din prefabricate folosite ca săli de mese — de fapt, erau numite popote —, birourile administrative şi cartierul consilierilor. Toate

acestea erau înconjurate de kilometri şi kilometri de deşert împrejmuit de un gard din sârmă prin care trecea curent electric, ceea ce făcea ca Tabăra Semilunii să pară un loc minunat.

Nu mi-o puteam imagina pe Ariel aici. Biata de ea îmi spusese adevărul despre acest loc. Probabil că ea ar fi murit din cauza caniculei. Şi nici n-ar fi făcut faţă urticariei ăsteia stupide de pe braţe. O iritaţie care părea să nu se mai vindece niciodată şi care, de câte ori venea în contact cu nisipul, soarele sau cu apa asta dezgustătoare — ceea ce se întâmpla tot timpul — dădea semne de agravare. Fără să fie cea mai frumoasă amintire, excursia prin pădure, când priveam înapoi, părea totuşi magică.

Deşertul ăsta urât nu avea nimic din acea magie. Şi nici lună nu exista, la care să mă uit, deoarece era acea fază de lună nouă, când, pentru o vreme, luna nu strălucea. După ce asfinţea soarele, peisajul era luminat de nişte reflectoare gigantice, instalate în turnurile de control de la poartă, de parcă eram cu toţii nişte infractori.

Plutonul a început să coboare dealul către tabără. Scabwell fredona un fel de cadenţă, cum ar fi:

— 'Nainte marş! Un-doi!

Şi aşa mai departe...

M-am amestecat printre celelalte interne — vreau să spun, camarade —, nerăbdătoare să beau apă de la fântână, să fac un duş rece şi să-mi primesc oribilitatea aia de mâncare căreia i se spunea cină.

Apoi, Randi mi-a dat un ghiont în spate.

— Uite, a zis, arătând în jos, către un jeep ce cobora în viteză pe drumul denivelat care ducea în tabără. Sper că e poşta. Bunica mi-a trimis o pereche de şlapi.

— Dar ce-ai făcut cu ăia roz pe care i-ai furat de la Vanessa? am întrebat-o peste umăr.

— Eteee! a mormăit Randi şi s-a retras la locul ei.

Unii copii primeau pachete, dar mă îndoiam că era vreunul şi pentru mine. Nu primisem nici corespondenţă, cu excepţia unei cărţi poştale de la tata, cu o zi în urmă. Ajunsese la el scrisoarea de la mine — cea pe care o scrisesem la şedinţa cu dr. Wanda. O rugasem pe Ariel s-o expedieze în numele meu, iar ea aşa făcuse. Pe cartea poştală, tata nu spunea mare lucru, doar că o să vorbim când o să mă întorc acasă. Dar acel „Cu dragoste,

tata”, cu care semnase la final, reprezenta un început, presupuneam eu.

Nu mai auzisem nimic despre Austin. Asta mă durea cel mai tare. Eram sigură că ştia că mă aflu la Canionul Roşu şi ar fi putut, cel puţin, să-mi scrie, dar poate că încă era în convalescenţă. Nici nu voiam să mă gândesc că uitase de mine, acum, când avea serul. Hei, taci şi mergi, Shelby! încetează să-ţi mai plângi singură de milă! Dacă mă lăsam pradă depresiei din cauza tuturor acelor lucruri pe care nu le puteam controla, aşa n-aveam să scap din deşert.

Intrând în ritmul de cadenţă, m-am uitat peste umăr la Randi şi la Vanessa, care erau năduşite şi roşii la faţă. Ele voiau să ajungă să-şi ia corespondenţa, să-şi facă duş şi n-ar fi stat pe gânduri să mă calce-n picioare chiar acolo, dacă aş fi căzut.

Am mărşăluit până-n tabără, iar praful se ridica tremurător în jurul nostru, ca o ceaţă cafenie. O altă scenă de după-amiază de la Canionul Roşu. În cele din urmă, ne târâiam picioarele în cortul Plutonului Beta şi cele mai multe dintre noi căzeau de oboseală pe patul de campanie. Cu faţa-n jos, pe sacul de dormit mizerabil pe care-l primisem, eram tentată să închid ochii, dar dacă voiam să fac duş, era mai bine să-mi iau prosopul şi papucii de baie şi să intru-n rând. Sau poate încă un minut de stat în pat. Sau două...

— Locke!

Liniştea a fost ruptă de vocea aspră a sergentului.

— Da?

M-am ridicat.

— Ce mai e?

— Ai un pachet, prinţeso! a spus el pe un ton repezit, agitându-l spre mine, după care l-a trântit jos, pe intervalul dintre paturi.

Un pachet? Am ţâşnit de pe sacul de dormit. Era o cutie mică, împachetată în hârtie, care fusese deja deschisă la biroul din Canionul Roşu, iar apoi închisă la loc cu bandă adezivă. Stai puţin... adresa expeditorului era Tabăra Semilunii. Deşi nu îndrăzneam să sper că era de la Austin, inima a început să-mi bată mai repede. Mi-am lăsat palma să alunece peste hârtia maronie — încă nu voiam să deschid pachetul, doar ca să mă bucur de sentimentul că primisem în sfârşit ceva şi să savurez momentul de anticipare.

— Deci? am simţit în ceafă respiraţia lui Randi. N-ai de gând să-i deschizi?

— Auzi, mă laşi? am spus, strângându-l la piept.

Oftând ostentativ, Randi a înşfăcat de pe patul ei un exemplar — probabil furat — din revista People şi s-a îndepărtat.

Am desfăcut banda adezivă şi am deschis cutia. Sub nişte ziare şifonate care umpleau spaţiul rămas gol în cutie, am găsit o bine cunoscută operă de artă.

Pasărea mea de rafie.

Nu mai avusesem ocazia s-o ard pe focul de tabără, ceea ce ar fi semnificat naşterea unei noi Shelby, una mai puternică. Dar era OK. Într-un fel, mă simţeam de parcă o făcusem. O făcusem în pădure, cu Austin. Îmi riscasem viaţa ca să-l salvez. Mă eliberasem de acel eu care voia să fugă de consecinţe, undeva între acea noapte din pădure şi momentul ingurgitării a patru pachete de viermişori de gumă.

Luasem decizii care îl salvaseră pe Austin. Şi încă ceva! Uneori, preţul pe care-l plăteşti ca să faci asemenea alegeri dificile merită pe deplin.

Am întors pe toate părţile acea pasăre disproporţionată, evaluând stângăcia talentului meu artistic, apoi am lăsat-o jos, pe sacul meu de dormit, şi am scos din cutie o foaie albă, una singură, împăturită.

Dragă Shelby,
Eşti pe cale să reuşeşti Nu uita să-ţi foloseşti aripile.
Cu drag,
Winters

Mi-am şters ochii cu o mână, nedorind ca vreo fată din pluton să-mi observe emoţiile, căci simţeam lacrimile podidindu-mă. Poate că domnul Winters era melodramatic, dar reuşise să mă impresioneze. Adică, îl implorase pe tata să mă lase să rămân în Tabăra Semilunii. Poate c-ar fi fost bine, mai ştii?

Mă vedeam vorbind cu domnul Winters unele chestii şi n-ar mai fi părut ciudat. Chiar îi păsa de mine. Şi, după toate probabilităţile, chiar voia să reuşesc!

Cu inima crescându-mi în piept de mândrie, am strâns la loc foaia de hârtie, într-un pătrat perfect, şi am pus-o în cutia în care se afla pasărea. Dacă Randi îmi subtiliza comoara, aveam

s-o fac să-i pară rău.

— Hei! Eşti OK, Shelby? m-a întrebat Vanessa.

— Da, da. Mulţumesc. Sunt OK.

Mi-am şters cu braţul ochii umezi, încercând să-mi reţin lacrimile şi să par OK.

— Sigur? Vanessa m-a privit neîncrezătoare. Bine, atunci să mergem, altfel ratăm.

Crezând că vorbea despre duş, mi-am strâns lucrurile şi am urmat-o la uşă. Dar nu s-a îndreptat spre scăldătoare, cum numeau ei baia. În schimb, m-a condus către un grup de fete din plutonul meu, care chicoteau într-un colţ al sălii de mese.

În fruntea lor, Randi ţinea la ochi un binoclu îndreptat spre poarta din faţă. La ce se uitau ele... nici nu voiam să ştiu.

— Nou-sosiţi, a zis ea, lăsând în jos binoclul, ca să ne facă nouă cu ochiul. Unii-s cool...

I-a întins Vanessei binoclul.

Vanessa a fluierat.

— Uau! Tipu' ăla cu jachetă de piele e grozav!

— Stai puţin! Jachetă de piele în deşert? am întrebat, gândindu-mă la singura persoană pe care o cunoşteam şi şi-ar fi adus o jachetă de piele în tabără.

Dar nu putea să fie el. Probabil că o mulţime de copii au în ei un dram de spirit rebel specific rockerilor, nu?

— Dacă face insolaţie, o să fiu eu sora lui medicală, a zis Vanessa, râzând din toată inima.

Randi şi Vanessa au bătut palma în aer.

— Nici măcar nu voiam să sper, dar am aruncat maldărul de haine pe care-l cărasem cu mine şi am spus:

— Dă-mi binoclul, Randi.

— Bine. S-a încruntat la mine şi mi l-a întins. Ia-l. Dar tipul cu jachetă de piele e-al meu!

M-am uitat prin binoclu şi am văzut cum un consilier în uniformă conducea un mic grup de băieţi către careul principal. Tipul blond din spate avea o jachetă maro de piele pe umăr. Nu era tipul meu cu jachetă de piele. Nici pe departe. Am oftat uşor şi am continuat să privesc, să verific poarta şi drumul prin deşert, unde valuri de praf dansau în pustietate, la fel ca speranţele mele.

— Vezi pe cineva interesant?

— Ce...?

M-am întors, continuând să ţin binoclul la ochi, şi brusc, am dat de o pată întunecată şi m-am oprit.

Era un tricou negru, cu flăcări galbene şi roşii. Încet, am lăsat binoclul în jos.

Şi m-am trezit cu Austin în faţa mea.

Zâmbitor şi bronzat, părea la fel de sănătos ca-n prima zi în care-l întâlnisem, în autocar.

— Am venit cu limuzina particulară, la ora trei, a spus înălţând din sprânceană. Plutonul tău era plecat în excursie, nu?

Căldura deşertului vibra în jurul meu. Trebuie că era un miraj, ori poate o halucinaţie produsă de o criză de hipertermie. Chiar se afla acolo? Dumnezeule, nici nu mai puteam să respir! Am reuşit să-mi revin din şoc:

— Ce faci aici?

Înainte ca el să poată răspunde, i-am pus lui Randi binoclul în mână şi le-am cerut fetelor să plece. S-au îndepărtat promiţându-mi că nu vor sufla nimănui nici o vorbă — un cod al tăcerii care dura circa cinci minute.

L-am împins pe Austin pe aleea personală a colonelului, de pe partea laterală a clădirii şi am sărit în braţele lui. Parc-am fi fost în filme. El, strângându-mă şi iar strângându-mă în braţe, şi învârtindu-mă, evitând la mustaţă cactuşii pe care colonelul îi plantase de-o parte şi de alta a aleii.

— Nu înţeleg, am spus, când am ajuns din nou cu picioarele pe pământ.

— Ţi-am promis că nu te voi uita. Mi-am dat cuvântul.

Lumea încă se învârtea cu mine. Nu ştiam dacă din cauza fericirii sau din cauza faptului că mă învârtise el, dar era un soi de ameţeală care-mi plăcea.

— Eşti OK? l-am întrebat. Ce-ţi face umărul şi ce mai e cu... ştii tu... cu mica ta problemă?

A clătinat din cap.

— Am reuşit să-l sun pe medicul meu înainte ca ei să-mi ia PDA-ul. A tras nişte sfori şi a liniştit lucrurile în Tabăra Semilunii. Umărul mi se vindecă bine.

Mi-am muşcat buza de jos.

— OK... dar dacă lucrurile s-au liniştit, atunci ce cauţi aici?

— Of, atâtea întrebări! a zis Austin, cu ochii săi chihlimbarii aruncând scântei, de parc-ar fi crezut că totul aici era distractiv.

— Hei, nu înţelegi! Locul ăsta e oribil. Cu-adevărat oribil! am

spus, arătând împrejur către aşa-numita oază a colonelului, unde singurele supravieţuitoare, în afară de cactuşi, erau şopârlele-cu-corn care se încălzeau la soare pe nişte stânci mari. Tu eşti londonez. Nu faci faţă-n deşert. Ce-au gândit când te-au trimis aici?

— Shelby, calmează-te. A fost ideea mea. Eu am cerut să vin aici.

Am rămas cu gura căscată.

— Ai înnebunit?

— Unii aşa ar zice... Totuşi, s-a întâmplat că aici se afla acea fată, femeie, pe care voiam cu adevărat s-o văd.

L-am privit printre gene:

— Ai venit aici... intenţionat? am întrebat, neputând să-mi revin din uimire.

Am simţit că mi se clatină picioarele şi speram din toată inima să nu cad peste vreun cactus, în caz că aş fi leşinat. Venise special pentru mine? Era o prostie să fie aşa de romantic. Doar dacă nu cumva...

Am inspirat adânc, să nu leşin.

— Austin, nu am nevoie să fiu salvată, dacă de-asta te afli cumva aici. Pot să am şi singură grijă de mine.

A clătinat din cap.

— O, ştiu. Dar oricine are nevoie să fie salvat, din când în când.

— Eu n-am nevoie.

Austin m-a tras din nou spre el, să mă îmbrăţişeze.

— Tu m-ai ajutat pe mine, mi-ai salvat viaţa. Puţinul lucru pe care pot să-i fac şi eu este să-ţi uşurez suferinţa.

— Să-mi uşurezi suferinţa? am repetat, doar ca să fiu sigură că nu mi lichefiase creierul din pricina căldurii soarelui.

Se străduise să-mi împlinească aşteptările legate de promisiunea lui de a nu mă uita, iar acum avea să îndure şi el antrenamentul militar din tabără? Chiar că era o chestie emoţionantă! O, grozav! Era momentul să mă-nroşesc la faţă. Mi-am cuprins cu palmele obrajii arzând.

— Crezi că-s genu' ăla de tip care-şi pune coada pe spinare fără tine la asfinţitul soarelui?

— N-aş folosi expresia „pune coada pe spinare”, dar...

Austin mi-a luat mâna.

— Cea mai rea zi petrecută cu tine este mai bună decât una

pe care mi-o petrec singur. Din întâmplare, mă gândeam că merită să fac câteva sute de marşuri prin deşert.

Privirea mea uluită a alunecat de la ochii ce-i luceau aurii, scăldaţi de soare, la gura lui frumoasă. De data asta, dinţii păreau absolut siguri. Suficient de siguri ca să...

— Stai, stai! am spus, împingându-l să-mi dea drumul din braţe şi rămânând apoi la o distanţă de un braţ de el. De data asta, ai serul cu tine, da?

— Da, şi o reţetă de la doctor, a zis rânjind. Trebuie să dau raportul la infirmerie în fiecare zi, la ora 6 p.m.

Am dat ochii peste cap auzind această stupidă oră militară. Încă mă dezorienta.

— Ei bine, presupun că dacă...

— Vino mai aproape, a zis el, înlănţuindu-şi din nou braţele în jurul meu. E-aşa de plăcut să te revăd...

— Şi pentru mine.

Era atât de plăcut să-l revăd, încât am simţit că-s gata-gata să leşin. Lăsându-mi capul pe pieptul lui puternic, am ridicat mâinile şi mi le-am petrecut prin pletele lui.

— Astea vor dispărea, ştii. Aşa i-au făcut unui tip care avea părul lung până la talie. A plâns.

În clipa aceea, Austin s-a uitat mai atent la antebraţul meu.

— Shelby, ce-ai păţit?

Am ridicat din umeri:

— Doar o zgârietură mai adâncă.

— O zgârietură care lasă semne ca nişte punctuleţe?

Încruntat, a continuat să se uite la antebraţul meu.

— Nu sunt punctuleţe.

Mi-a dat drumul la braţ, arătând în continuare îngrijorat.

— Trebuia să mergi la infirmerie, să te vadă asistenta medicală.

— Mi-a dat un unguent. Aici, asta-ţi dau, chiar dacă ţi-ai fracturat piciorul.

De-abia atunci, am zărit o mişcare peste umărul lui Austin. Vanessa se întorsese şi se ascunsese după o pereche de cactuşi saguaro. Bine, un fel de-a spune că se ascunsese. Cactuşii erau prea înguşti pentru liniile curbe ale corpului ei.

— E amuzant să spionezi? i-am strigat.

— Randi te-a vândut, obţinând în schimb încă cinci minute la duş, a zis, făcându-ne semn spre partea opusă. Mai bine luaţi-vă

rămas-bun şi plecaţi de-aici.

Austin şi-a strecurat braţul pe după umerii mei şi mi-a şoptit:

— Ne revedem curând, iubito! Nu-ţi face griji.

Îmi spusese „iubito”? N-am putut să-mi stăpânesc zâmbetul care mi-a înflorit pe chip, în timp ce inima-mi tresălta în piept. M-am uitat lung la el, de parcă nimic altceva n-ar mai fi contat, nici antrenamentul militar, nici toate chestiile supranaturale. Era clipa perfectă... singura pe care o trăisem vreodată...

— Shelby, sărută-l şi lasă-l să plece, mi-a zis Vanessa pe un ton prevenitor.

Şi-a pus o mână în şoldul ei dolofan şi a rămas pe loc, uitându-se la noi.

I-am aruncat o privire.

— Poţi să ne laşi un pic singuri, te rog? N-o să-l sărut în timp ce tu eşti...

Buzele lui Austin s-au lipit de ale mele. Acolo, în curtea invadată de soare a taberei, înconjuraţi de cactuşi, tufişuri de pelin negru şi cel mai patetic aranjament de grădină cu pietricele pe care-i văzusem vreodată, în sfârşit, m-a sărutat. Şi nu mi-a fost frică.

Buzele sale lipite de ale mele erau calde, ameţitoare, iar mâinile lui îmi mângâiau părul în timp ce mă trăgea şi mai aproape de el. Pe măsură ce sărutul devenea mai intens, i-am savurat mirosul pielii şi al săpunului, o combinaţie care mă tulbura la fel ca-ntotdeauna. Am alunecat şi mai aproape de el, înconjurându-l cu braţele, atingându-i cu degetele jacheta de piele moale. Apoi, sărutarea a devenit mai apăsată, după care şi-a strecurat vârful limbii între buzele mele. Am suspinat şi l-am sărutat şi eu, până când am uitat de tot ce era în jurul meu. Nu mai exista nimic, doar eu şi Austin. Şi sărutul care-mi făcea tot trupul să freamăte.

Genul de sărut pe care unii sergenţi sosiţi la faţa locului îl găsesc respingător între doi cădeţi...

Genul de sărut care te face să crezi că frecatul vaselor arse după cină, seara, aproape că este o muncă plăcută...

Genul de sărut care te face să crezi că săparea unei gropi pentru o nouă latrină, a doua zi, este aproape amuzantă...

Apoi, din nou, mi-am imaginat că sărutările cu adevărat bune fac ca orice lucru să fie suportabil. Sărutările cu adevărat bune şi având încredere că eşti genul de persoană care trebuie să fii.

Şi poate, dacă eşti suficient de norocoasă ca să ai pe cineva care ţine cu adevărat la tine, cineva în care să ai încredere, cineva care să-ţi aducă aminte că trebuie să crezi în tine, poţi să supravieţuieşti oricărei încercări — unei familii de nebuni, unei păduri interzise sau chiar celei mai groaznice tabere militare dintr-un deşert.

E posibil ca lumina lunii să aibă puteri speciale, dar iubirea este de fapt adevărata magie în lume.

Doar iubirea.